7 zile FARĂ

MONIKA PEETZ

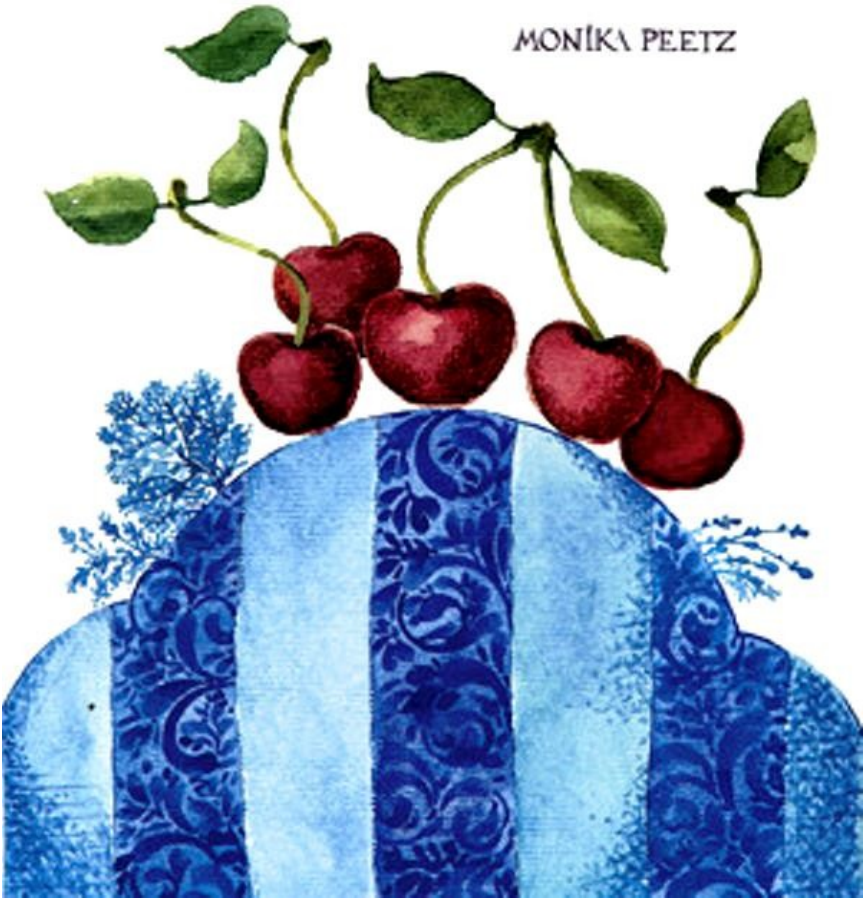

MONIKA PEETZ

7 ZILE FĂRĂ

Traducere din limba germană de MIHAI MOROIU
Titlul original: *SIEBEN TAGE OHNE*, 2012,

Baroque Books & Arts, 2014

Versiune ebook: v1.0, februarie 2016

Cuprins

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35

36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72

Cuvânt de încheiere

Monika Peetz s-a născut în 1963, în Germania. A studiat germanistica, ştiinţele comunicării şi filosofia la Universitatea din München. După excursuri în advertising, în dramaturgie şi în lumea editorială, din 1990 este redactor la Bayerischer Rundfunk în redacţia de film, iar din 1998 a devenit autoare de romane cu un imens succes.

Pentru Heide şi Karl Heinz Peetz

1

Era una dintre acele zile grele. Eva îşi terminase schimbul de dimineaţă, la clinică, cei patru copii se certau în gura mare pe scaunul din faţa computerului, iar soţul ei, Frido, după ce promisese că se va ocupa de cină, întârzia la birou. Iar ea, într-o oră şi jumătate trebuia să fie la Le Jardin, la „francezul lor”. De câteva zile Eva aştepta cu nerăbdare momentul de destindere alături de doamnele de marţi. În cei şaisprezece ani de când se cunoşteau, legate iniţial doar de dorinţa lor comună de a învăţa limba franceză la L’Institut Français din Köln, cele cinci doamne se transformaseră într-o adevărată comunitate legată ca prin jurământ. Doamnele de marţi trecuseră împreună cu bine prin furtuni, lovituri ale sorţii şi un pelerinaj la Lourdes. Şi nu le fusese mereu simplu să iasă la capăt. Astăzi, Eva era cea care dorea cu orice preţ să ajungă la întâlnire.

Eva se lupta zi de zi cu o listă nesfârşită de obligaţii şi cu planificarea programului familiei ei de şase persoane. După pelerinaj, îşi reluase cariera de medic. Din nefericire, apa izvorului sfânt nu îl transformase nici pe Frido într-un prinţ-bucătar, nici pe cei trei copii aproape adolescenţi şi nici pe fiica de zece ani în voluntari pentru treburile casnice. Când a auzit soneria, Eva a fost convinsă că e semn rău. Toţi oaspeţii obişnuiţi ai casei ştiau că uşa era mereu deschisă. Un simplu reflex de apărare, cu patru copii înclinaţi cronic să uite unde şi-au lăsat cheile şi cu o viaţă socială intensă. Exista o singură persoană care, din principiu, suna la uşă şi aştepta să îi fie deschisă, în semn de întâmpinare. Eva a gemut. Nu încăpea nicio îndoială, nu avea cum să fie decât mama ei. De când ieşise la pensie, în urmă cu un an şi jumătate, era – scurt şi cuprinzător – la dispoziţia Evei. Prea din scurt. Şi prea cuprinzător. Iar la ritualuri mic-burgheze, cum ar fi telefonul prin care să-şi anunţe vizita, renunţase de mult.

Regine nu dădea telefon, Regine trimitea semnale Morse, care aminteau de marşul triumfal din *Aida.* Eva îşi iubea mama. Însă nu în orice clipă. Şi cu siguranţă nu în prima marţi a lunii, când, de şaisprezece ani încoace, avea întâlnire cu prietenele ei, la Le Jardin. Eva şi-ar fi dorit să poată răspunde cu un nu hotărât. În schimb, a afişat un zâmbet forţat şi a deschis. De tocul uşii se sprijinea nonşalant o hipiotă de şaizeci şi doi de ani, îmbrăcată în rochie cu volane lungă până la pământ, cu imprimeu cu flori mari, iar la gât nenumărate lanţuri, cu pandantive uriaşe. De sub pălăria generoasă atârnau două cozi lungi şi blonde. Regine îşi asortase şi o pereche de sandale indiene, din piele.

— Bunică-ta a păstrat toate lucrurile pe care le purtam în tinereţe, i-a explicat Regine. De atunci zac în pod, iar acum sunt din nou la modă.

Regine locuia de mulţi ani în casa moştenită de la părinţii săi, din Bergisch Gladbach. Plictisindu-se latent, ca orice proaspăt pensionar, îşi concentra acum întreaga energie asupra podului, lăsat în părăsire să-şi doarmă somnul de Frumoasă Adormită de zeci şi zeci de ani.

— Tipic pentru generaţia războiului. Bunică-ta Lore nu putea să arunce nimic, i-a spus Regine. Nimic nu lipseşte, întregul meu trecut se află acolo. Ei, ia zi, cum ţi se pare ţinuta?

— Într-o oră trebuie să fiu la Le Jardin, s-a apărat Eva fără convingere.

Dar nevoia mamei sale de a comunica îi depăşea empatia.

— Am găsit în pod o carte veche, de-a mea, a început Regine, fluturând un ghid îngălbenit de vreme. Medicină chineză tradiţională. Extrem de utilă, a asigurat-o, pornindu-se greoi spre bucătărie. Am slăbit ceva, a remarcat ea, trăgându-şi rochia mai sus şi măsurându-şi fiica îmbrăcată neglijent, ca pentru jogging.

O privire suficientă să-i trezească Evei mustrări de conştiinţă. De mulţi ani, se afla într-un conflict deschis,

împotrivindu-se caloriilor, kilogramelor şi propriei ei imagini care o înfrunta din oglindă. Eva era fericită ori de câte ori reuşea să îşi îndeplinească jumătate din lista zilnică de obligaţii. Inevitabil, pe dinafară rămâneau punctele din program din categoria „mers cu bicicleta la clinică”, „înscriere la un centru de fitness” sau „de început, în sfârşit, cura de ananas”. Garderoba ei era ca un muzeu închinat fetei zvelte, care existase odată. Pe care făcuse prostia să o ignore întotdeauna, considerându-se grasă chiar şi pe vremea când era doar un firicel. Raidurile de shopping în compania doamnelor de marţi erau un calvar pentru Eva. Cabine de probă fără oglindă, mărci care lucrau exclusiv mărimea 36 şi pantaloni XXL slim. În vreme ce prietenele sale se întorceau acasă cu munţi de plase, Eva trebuia să se mulţumească întotdeauna cu o pereche de ochelari de soare, un şal şi o cutie de prăjituri cu unt.

— Când iubeşti o femeie, vrei mult, din ce în ce mai mult, o consola Frido, când Eva nu mai reuşea să-şi închidă fermoarul la rochie.

De regulă, maică-sa era mai puţin reţinută, iar astăzi s-a mulţumit să-i arunce doar o privire. Fiind preocupată de cu totul altceva.

— Până acum nu înţelesesem în ce măsură iroseşte Occidentul resursele de care dispune, s-a animat Regine. Societatea noastră se duce de râpă. Şi asta doar din cauză că avem o optică greşită asupra bolilor.

Evei îi era indiferentă cauza prăbuşirii Vestului. Ca să poată pleca la Le Jardin, avea treabă cu cele două maşini de spălat, să scoată vasele curate şi să bage rufele murdare. Dacă maşina nu apuca să pornească înainte de cină, Frido junior avea să se prezinte mâine dimineaţă în lenjerie la ora de sport, iar Frido senior fără cămaşă la şedinţa de board.

— M-am informat, a continuat Regine. Există cursuri de perfecţionare în medicină naturistă chineză. Extraocupaţional. Ţi-ar veni ca o mănuşă.

Eva participase la nenumărate seminare, ca să-şi pună la punct cunoştinţele medicale şi să se menţină la curent cu ultimele descoperiri. Doar gândul la alte noi cursuri o aducea în pragul leşinului.

— Pun eu rufele, tu între timp aranjează-te, i-a propus Regine, care, cu ochiul ei de vultur, descoperise coşul gata pregătit. Bem o ceaşcă de ceai, pe urmă dispar, a mai adăugat ea, extrăgând un pacheţel din sacul ei brodat, multicolor. Ceaiul dezinvolturii senine, a citit ea. L-am luat special pentru tine.

Eva era un medic apreciat, în stare să îşi liniştească pacienţii, să le încurajeze familia, muncea 19,25 ore pe zi şi făcea gospodărie într-o familie de şase persoane – însă în faţa mamei sale era absolut dezarmată.

În vreme ce se schimba în grabă, în dormitor, asculta încordată, încercând să-şi dea seama ce făcea maică-sa în bucătărie. Nu puteai niciodată fi sigur că nu făcea ordine şi în dulapuri, în mare viteză. Regine îi dădea sfaturi Evei, în orice situaţie. Gratis şi nesolicitat. Mama ei îşi camufla intervenţia masivă sub ghirlande verbale multicolore şi îşi prefaţa frazele cu clişee de genul „Ştii cât sunt de tolerantă, însă dacă îmi permiţi să-ţi dau un sfat…” Sau: „Tu procedezi desigur exact cum vrei. Dar trebuie să ţii seama că…”

Iar vizitele ei neanunţate aveau efectul unei tornade de intensitate medie. Apărea brusc, din nimic, vântura viaţa Evei şi lăsa în urmă un dezastru emoţional. Până la următoarea apariţie. Şi, cel mai rău, făcea totul cu cele mai bune intenţii. După eşecul celor două căsnicii, scurte, câteva idile triste şi sfârşitul unei cariere sinuoase, Regine tânjea să aibă şi ea importanţă în viaţa cuiva.

Flap-flap, flap-flap-flap lipăia Regine cu sandalele sale pe gresia din bucătărie, în acompaniamentul permanent al lanţurilor de la gât. Eva auzea sertarele deschise şi trântite la loc, apa cum curgea neîncetat şi ceainicul şuierând pe foc. Apoi uşa spre subsol, cu scârţâitul ei prelung. Şi fluieratul Reginei, coborând treptele în pas vioi, spre

spălător. Când, dintr-odată, o înjurătură scurtă urmată de un ţipăt ascuţit, zgomotul coşului de rufe rostogolit pe scări, izbindu-se de balustradă, şi apoi nimic. Nicio mişcare. Niciun sunet. Nimic. Eva a îngheţat pe loc. A ieşit în fugă din dormitor şi s-a năpustit pe scară, cu pantalonii traşi doar pe un picior.

— Mama! a strigat ea spre subsol. Spune ceva! Mama!

Eva simţea cum o lasă picioarele. Regine era obositoare, dar mereu plină de idei şi de viaţă. Nu avea voie să se întâmple. Nu acum. Niciodată! De ce nu se aşezaseră amândouă în bucătărie, să bea un ceai? De ce o lăsase pe Regine să se ocupe de rufe?

Amuţise până şi zgomotul monoton al jocului de calculator, fondul sonor tipic al multor după-amiezi. Cei patru copii se adunaseră în vestibul. În ultima vreme, Eva avea tot mai des impresia că se maturizaseră mult, dar acum era ţintuită de patru perechi de ochi de copii speriaţi.

— Rămâneţi aici, le-a ordonat Eva scurt.

De altfel, niciunul nu dădea vreun semn că ar fi intenţionat să coboare să vadă ce s-a întâmplat cu bunica lor.

O tăcere înfiorătoare. Nu-şi dorea decât să nu i se fi întâmplat nimic! Să o găsească întreagă pe Regine! Când, din adâncul subconştientului, Evei i-a venit un gând cumplit: aşa nu voi mai afla niciodată cine este tatăl meu. Coborând treaptă cu treaptă, cu genunchii tremurând, Evei i se făcea tot mai teamă de ea însăşi. De mulţi ani, dorinţa de a dezlega taina propriei sale origini o copleşea ca fluxul cu refluxul. Erau perioade în care, fiind atât de ocupată cu o viaţă atât de complicată, începuturile i se păreau lipsite de importanţă. Urmate de perioade în care simţea că nu poate merge mai departe fără să-şi cunoască rădăcinile. În adolescenţă, suferise mult din cauza lipsei tatălui său. Nici măcar nu ştia cum îl cheamă. Iar la întrebările ei, Regine se încăpăţâna să rămână mută, întotdeauna. Dezamăgire? Furie? Durere? Sau poate sentimente rănite?

De ce tatăl ei nu îşi dorise niciodată să fie tată? Uluitor câte gânduri i-au putut trece fulgerător prin minte doar într-o clipă, cât a durat să ajungă lângă mama ei.

Regine zăcea la baza treptelor, într-o poziţie stranie, contorsionată, iar Eva a înţeles pe loc că fără ea nu ar mai fi aflat niciodată răspunsul la întrebarea care îi frământa viaţa. Dar imediat a mai înţeles ceva. Că răspunsul nu va veni niciodată de la Regine.

Mama ei se zvârcolea de durere, cu piciorul stâng răsucit spre exterior, fără să poată sta întinsă şi cu atât mai puţin să se ridice. Doar să bodogănească.

— Nu merg la spital, a rostit Regine cât se poate de vioi, când Eva s-a aplecat asupra ei. Sub niciun motiv.

— Chemaţi salvarea, a strigat Eva spre copii.

Uitase cu desăvârşire că era marţi. Prima zi de marţi a lunii. Şi se liniştise ca prin minune. Ca medic, ştia bine ce avea de făcut.

2

— Oare de ce or întârzia doamnele? s-a întrebat Luc.

Proprietarul restaurantului francez se uita derutat spre uşă. Judith era singura care apăruse la Le Jardin, cu punctualitate. Nu avea o familie, nu avea un partener, nu avea o ocupaţie pretenţioasă. Şi niciun motiv să întârzie. Pentru Judith era un chin să stea singură la o masă pregătită pentru cinci persoane. Se foia fără astâmpăr pe scaun, conştientă de privirile compătimitoare ale celor din jur. Măcar să fi avut un smartphone. Online, poţi să dai impresia că eşti ocupat şi important. Dar ea nu avea decât un telefon vechi, bun doar pentru apeluri şi SMS-uri. Şi oricum, rar îi era de vreun folos. Prefera să nu se expună la radiaţii – şi de fapt nu avea niciun sens. De la moartea lui Arne, soţul ei, telefonul tăcea aproape tot timpul.

— Să-ţi aduc ceva? a întrebat-o Luc.

Judith a clătinat din cap. Nu-i făcea nicio plăcere să mănânce singură.

— Caroline trebuie să sosească dintr-o secundă în alta, a încurajat-o Luc. Ea e mereu punctuală.

— Probabil s-a prelungit întrevederea cu vreun client, a comentat Judith.

Caroline, avocat de succes, după întoarcerea din pelerinaj muncea mai mult ca oricând.

— Mă întreb, oare Caroline îşi dă seama că trăieşte despărţită de soţul ei? glumea uneori Estelle.

Dar Judith nu schiţa nici măcar un zâmbet. Era ultima care s-ar fi cuvenit să se amuze pe seama Carolinei. La urma urmei, Judith avusese propriul ei rol dezonorant în eşecul căsniciei lui Caroline cu Philipp. În vreme ce Arne se stingea de cancer, Judith îşi căutase consolarea în braţele lui Philipp. Mai întâi medic de familie, apoi sfătuitor şi prieten, Philipp ajunsese în final iubitul ei. Iar în timpul pelerinajului, relaţia lor secretă ieşise la iveală. Şi, după

cum avea să se dovedească, nu fusese nici singura, nici ultima lui amantă. Apoi Philipp a dispărut din viaţa lui Judith. Iar ea rămăsese singură, în compania remuşcărilor.

Luc i-a adus o gustare, pe o farfurie mică. Ce om minunat! După călătoria la Lourdes, Judith începuse să lucreze patru zile pe săptămână în restaurantul Le Jardin. Dar în prima zi de marţi din fiecare lună era servită la rândul ei, ca oricare alt client. Cu ceva vreme în urmă, ar fi considerat stresantă munca într-un restaurant. Astăzi, însă, Le Jardin i se părea o insulă a fericiţilor. Judith făcea una dintre puţinele munci în care expresia „timp liber” îşi mai păstra sensul. Nu era obligată, asemenea prietenelor ei, să răspundă la e-mailuri şi să fie mereu pregătită să reacţioneze la solicitări, indiferent unde, când şi cum. Chiar şi Estelle, soţie bogată de farmacist, care îşi permisese întotdeauna să nu aibă un serviciu adevărat şi să lase pe seama celor din jur orice treabă mai neplăcută, începuse să sufere de stres. Pentru că, deşi ar fi trebuit să ştie la ce se înhamă, acceptase să intre în comitetul de organizare a marii gale de caritate a clubului de golf şi de atunci era mereu în priză. Chiar şi simpla preocupare de a se hotărî ce ţinută anume va purta la evenimentele ce aveau să vină o solicita până la disperare.

— Vor sosi curând, a consolat-o Luc din nou, aducându-i al doilea pahar de Prosecco. Din partea casei.

Păcat că nu se putea îndrăgosti de Luc. Judith încercase o singură dată să-i vorbească despre grijile ei. Despre cum, tot mai des, avea sentimentul că nu mai poate ţine pasul cu doamnele de marţi.

— Înţeleg foarte bine, îi replicase Luc, aruncându-i o privire cât de profundă se pricepea el. La fel mi se întâmplă şi mie. Ori de câte ori joacă FC Köln cu FC Bayern.

Singura mângâiere a lui Judith rămânea Kiki, care, asemenea ei, se străduia să-şi găsească un echilibru în viaţă. Kiki, designer de profesie, se întorsese din pelerinajul

făcut împreună cu un proiect inspirat pentru o serie de vaze şi, mai mult decât atât, cu un suvenir deosebit. Pe nume Greta, acum în vârstă de şase luni şi jumătate. Motivul pentru care şi relaţia ei cu Max Thalberg luase o turnură mai serioasă decât cu numeroşii lui predecesori. Max avea doar douăzeci şi patru de ani şi era fiul şefului lui Kiki. Adică al fostului şef. Dacă socrul ei de voie de nevoie sperase că ea va traversa viaţa fiului şi moştenitorului său ca o bronşită gravă, cu manifestări acute, dar trecătoare, a fost trezit la realitate de rapida apariţie în scenă a nepoatei Greta. Kiki şi Max împărţeau patul, masa, întreţinerea şi grijile băneşti. Şi rămâneau totuşi de părere că micuţa Greta era tot ce poate fi mai frumos în viaţa lor. Judith îşi invidia prietenele şi existenţa lor plină şi colorată.

La ora 21.30, întorcându-se ameţită spre casă, cu patru Prosecco la bord şi o porţie de pâine prăjită cu tapenada, cu sentimentul unei neîmpliniri, Judith a descoperit că primise patru SMS-uri. N-avea niciun chef să afle de ce nu reuşise să ajungă la Le Jardin niciuna dintre prietenele sale. „Aşa nu se mai poate”, le-a scris ea. „Haide să plecăm împreună, câteva zile, înainte ca monotonia să ne înghită cu totul.”

3

Unde să plece? Şi când? Toate? Eva citise SMS-ul lui Judith în mare viteză. După accidentul suferit de Regine, nu apucase nici să mai respire. Spital, cameră de urgenţe, radiografie – totul în cea mai mare viteză. Din fericire, Regine nu-şi frânsese gâtul, ci doar colul femural. La prima vedere, se împiedicase în poalele rochiei rămase prea lungi, acum când mai scăzuse puţin în înălţime – aşa cum aveau să confirme şi investigaţiile din zilele următoare. Oricât de puţin era dispusă să accepte Regine, nu scara periculoasă din casa Evei era de vină pentru gravitatea accidentului, ci propria ei osteoporoză postmenopauză şi cei câţiva centimetri din înălţime pierduţi din această cauză.

— Este o afecţiune cronică. Se instalează după menopauză şi provoacă scăderea treptată a masei osoase, i-a explicat Eva, cât mai precaut cu putinţă. Oasele devin poroase şi scheletul mult mai fragil. Şi se pot fractura cu uşurinţă.

„Bunica a păţit ceva la climacteriu”, a postat fiica Evei pe Facebook, după ce primise vestea de la mama ei, la telefon. „Dar n-are nicio legătură cu vremea proastă.”

— O boală tipică de bătrâneţe, a spus medicul curant, fără pic de diplomaţie.

— Nu mă dau eu pe mâna unui asemenea fante incompetent, a hotărât Regine.

Prefera să meargă la alt spital. Cel mai bine unde lucra şi fiica ei. Aşa va putea şi Eva să o viziteze cât mai des, chiar şi în timpul programului.

— Mă ocup eu, i-a promis Eva.

Şi s-a ocupat de toate. De mutare, de nenumăratele amănunte ale organizării, de lista lungă de lucruri de care Regine avea neapărată nevoie, de o internare cât mai agreabilă şi de rochia cu volane.

— Pune-o pe foc, a sunat verdictul Reginei, pune pe foc toată garderoba mea de pe vremuri. Zdrenţele din pod trebuie să dispară.

„Bunică-ta a păstrat toate lucrurile pe care le purtam în tinereţe”, îi venea mereu în minte Evei, în drum spre Bergisch Gladbach, ca să se ocupe de vechiturile Reginei. „Nimic nu lipseşte, întregul meu trecut se află acolo.”

Pe vremuri, Eva profita de orice ocazie să cotrobăiască prin neorânduiala de hârtii ale Reginei, în căutarea oricărui indiciu despre acela care îi era tată. Cum pleca maică-sa în concediu şi Evei îi revenea sarcina să se ocupe de flori şi de corespondenţă, scotocea prin toate cutiile vechi, în care Regine îşi păstra diplomele, certificatele şi scrisorile. Dar niciodată nu îi venise ideea să umble şi prin lucrurile bunicilor.

Bergisch Gladbach era pentru Eva un loc deopotrivă străin şi familiar. Îşi petrecuse primii cinci ani din viaţă pe Uliţa Vulturului, la bunici. Trei generaţii sub acelaşi acoperiş. Eva – copil din flori, cu mamă minoră. Atunci, în anii şaizeci, un prilej sigur de cleveteală între vecini. Dar a doua zi după ce a împlinit douăzeci şi unu de ani, Regine şi-a luat copilul şi a fugit la Köln. Şi au urmat „anii mei dezordonaţi”, aşa cum îi descrie Regine astăzi. Împinsă de o nestăpânită poftă de viaţă, mama ei a încercat tot ce i-a ieşit în cale: forme de locuit, joburi, bărbaţi, ideologii. Şi multe din toate astea nu erau nici potrivite, nici indicate pentru uzul copiilor. Apoi Eva a continuat să petreacă perioade îndelungate la bunicii din Bergisch Gladbach. Regine o abandona, deseori săptămâni la rând, la Oma Lore şi Opa Erich, în vreme ce ea îşi continua explorările, căutându-se pe sine şi echilibrul şi sensul vieţii în cine mai ştie ce ashram din India.

La prima vedere, din vremurile în care Eva mergea la grădiniţă şi până în prezent, aproape nimic nu se

schimbase în acea casă, jumătate de duplex, de pe Uliţa Vulturului. Casa şi toate lucrurile din ea erau pătrate, drepte şi cuminţi: ferestre despărţite în şase ochiuri, o lucarnă masivă în acoperişul solid, cu două ape, o verandă masivă cu trepte şi boltă zidită. Un ansamblu fără pretenţii, riguros şi drept, la fel ca bunicul, fost contabil-şef la Atelierele Anton Dorsch. Buddha din grădină şi ghirlanda indiană multicoloră nu puteau înşela pe nimeni: casa cunoscuse şi vremuri mai bune.

— Regine de ce nu zugrăveşte niciodată? o întreba Frido de câte ori mergeau în vizită.

— Nu sunt nici bani, nici voluntari, îi rezuma Eva situaţia.

Furia renovărilor care cuprinsese în ultimii ani fosta aşezare muncitorească a Atelierelor Dorsch nu clintise niciun fir de pe tencuiala cenuşie a casei. Până şi ecoul puternic al chitarei şi al tobelor dezlănţuite din garajul de alături venea ca un salut din vremuri de altădată: *Love me tender, love me sweet,* ofta o voce profundă.

Eva abia apucase să îşi parcheze maşina, când uşa garajului s-a şi dat de perete. Vocalistul formaţiei de pensionari Schmitz & Friends, un domn de aproape şaptezeci de ani, cu ochelari negri cu ramă groasă, perciuni şi păr lung până la umeri, o auzise venind.

— Ce s-a întâmplat? Regine a păţit ceva? Ieri-seară nu s-a întors acasă.

Henry Schmitz era cu câţiva ani mai mare decât Regine. Taţii lor lucraseră împreună, la Ateliere. Fuseseră vecini, în copilărie, iar acum din nou, ca moştenitori. Crescuseră împreună. Iar acum îmbătrâneau, tot împreună. Fiecare în jumătatea lui de casă.

— Regine nu a venit aseară, la grătar. Ne-am făcut griji, a strigat prin fereastra de la bucătărie soţia sa, Olga Schmitz, mică şi rotundă ca o bilă.

Controlul social funcţiona impecabil în cuibul lor.

Eva cunoştea dintotdeauna perechea din vecini. Accidentul Reginei şi gândul la tatăl ei care îi lipsise întotdeauna îi stârniseră un adevărat val de amintiri. Şi de sentimente, pe care le considera demult adormite. Dar fetiţa din ea se trezise la viaţă, privindu-şi vecinii cu acea invidie dată uitării. Soţii Schmitz formau o familie tradiţională, rămasă atât de străină pentru ea. Tată, mamă şi trei fete, cam de aceeaşi vârstă cu Eva. Micuţa şi vigilenta doamnă Schmitz, plinuţă încă din tinereţe, purta mereu şorţ. Fierbea, cocea, tricota şi cosea, în vreme ce Henry Schmitz şi cele trei fete umpleau toată grădina cu agitaţia lor. În timp ce la Oma Lore se citea din Biblie, de la ei răsunau şlagăre. Bunicul ei era şoimul contabil, iar Schmitz practicianul. Ştia să facă orice. Monta lustre, construia căsuţe în copaci, vulcaniza anvelope de bicicletă.

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc ar fi să trăiesc ca Schmitz-ii, o auzise adesea spunând pe Regine, în primii ani la Köln.

În vreme ce ea naviga în lung şi în lat prin istoria lumii, pe toate continentele şi printre cele mai năstruşnice iubiri, Schmitz urma calea ştiută a tuturor Schmitz-ilor. Muncea la Dorsch. Chintesenţa plictiselii burgheze, dacă o întrebai pe Regine: „Gândul lui nu şi-a luat niciodată zborul din Uliţa Vulturului. O singură femeie şi o singură fabrică, toată viaţa. Cumplit.”

Dar Eva îi considera doi oameni minunaţi. Odată, într-o zi ploioasă, Schmitz o dusese la şcoală, la Köln, în Opelul lui Kapitän turcoaz. Avea nouă ani şi Regine dispăruse pentru prima oară, câteva săptămâni la rând. Evei nu îi venise să creadă când auzise că indiscretele ei colege îşi imaginau că el ar fi putut fi misteriosul său tată. Se gândea că poate fusese schimbată cu fiica lui cea mare. La urma urmei, avea ureche muzicală mult mai bună decât fetiţele din vecini. Când Schmitz lălăia cât îl ţinea gura şlagărele lui veşnice acompaniat de cele trei fiice, Eva fredona şi ea, în secret. Uneori, ascultându-i pe cei patru copii ai ei care

cântau în salon – David, pian, Lene, chitară, Frido Jr. şi Anna, voce – Eva îşi aducea aminte cu câtă sete urmărea muzica din vecini. Şi era fericită de dispariţia acelei fetiţe singuratice. Acum trăia şi ea într-un loc în care se cânta. În propria ei familie.

— Pun o prăjitură la copt, a hotărât doamna Schmitz, după ce auzise de la Eva ce se întâmplase. Cu mac, Regine se dă în vânt după prăjitura cu mac.

Doamna Schmitz era ferm convinsă că aproape totul se putea rezolva cu o prăjitură.

— O vizităm mâine, la spital, a confirmat Schmitz.

— Mama va fi foarte bucuroasă, a spus Eva.

Era purul adevăr. Pe lângă Regine trecuseră atâţia prieteni, iubiţi, pasiuni şi mode şi decenii. Statornici rămăseseră numai Schmitz-ii, numai ei se dovediseră, peste ani, prieteni credincioşi. Şi deloc atât de mărginiţi pe cât îi considera Regine în tinereţe. După pensionare, Schmitz alcătuise o *garage band,* împreună cu trei foşti colegi.

Schmitz & Friends performa periodic la nunţi, sărbători de familie şi aniversări de firme. Cânta la inaugurări de drogherii, în zone pietonale şi prin te miri ce alte orăşele. În timp ce Olga Schmitz se ocupa de recuzită.

— Dacă ai timp, îi spunea Schmitz, luna viitoare cântăm la Gummersbach.

Totul rămăsese neschimbat pe Uliţa Vulturului. Eva nici nu auzise când i-a sunat telefonul. Doamnele de marţi, care se interesau de Regine, puteau să mai aştepte puţin. Venise timpul să se ocupe de curăţenie. Şi în pod, şi în propria ei viaţă.

4

Vreme de şapte mii şase sute de generaţii la rând, punerea la păstrare a lucrurilor s-a dovedit cea mai chibzuită strategie pentru a face faţă oricăror schimbări. Iar bunica Evei fusese mereu pregătită. Într-un şifonier vechi atârnau hainele de hipiotă ale Reginei. Într-altul, Oma Lore îndesase dosarul de urgenţă, cu actele de identitate, de bancă şi de vaccinuri, pentru cazuri de criză sau de război, hârtie de ambalat folosită, şireturi de rezervă maro, albastre şi negre, pachete mari de plicuri cu şi fără fereastră, cumpărate la reduceri, decoraţiuni de Crăciun, inclusiv beteală cu plumb din anii şaizeci, strânse, îndreptate conştiincios şi împachetate în hârtie de ziar de Eva, doar o fetiţă, după Sfinţii Trei Ierarhi. Fiecare scrisoare, fiecare cartolină cu destinatarul cadoului de Crăciun, fiecare document oficial, fiecare carte poştală – totul minuţios arhivat. Eva spera ca aici, în pod, să afle ceva despre propria ei ascendenţă, afundându-se, strat cu strat, în colbul trecutului, printre hârtiile copilăriei sale şi ale tinereţii Reginei. Cu fiecare document care-i trecea prin mână, Eva se apropia tot mai mult de momentul propriei geneze. Copia unei scrisori prin care bunicul îi mulţumea lui Anton Dorsch pentru contractul de ucenicie al Reginei a fost cel dintâi indiciu.

La 1 ianuarie 1965, Regine începea un curs de gospodărie în căminul de odihnă pentru copii din Burg Achenkirch, proprietate a întreprinderii. Eva ştia povestea lui Anton Dorsch. Ca mulţi alţi antreprenori din aceeaşi generaţie, considera de datoria lui să se ocupe de angajaţi şi dincolo de porţile atelierelor. Iar angajamentul social asumat era consacrat mai ales copiilor angajaţilor. Căminul fondat de el se afla în Franconia şi era condus chiar de sora lui. În timpul uceniciei, Regine a trimis mai multe cărţi poştale din Achenkirch. Şi pe urmă, bomba: Regine, în

vârstă de numai şaisprezece ani, era însărcinată. La mijlocul anilor şaizeci, falimentul moral echivala cu dispariţia din societate: „Unei fiinţe ajunse în asemenea hal de depravare”, tuna şi fulgera directoarea Frieda Dorsch în nota ei de concediere, „nu i se poate îngădui sub niciun motiv să intre în contact cu micuţii noştri care trebuie să se recreeze.” Făcută de ruşine la Achenkirch, Regine s-a întors în casa părintească. Iar pe 22 ianuarie 1966 se năştea Eva. De pe certificatul de naştere lipsind cu desăvârşire orice indicaţie referitoare la tată.

Aşezând la loc dosarul „Scrisori” în dulapul din mansardă, Eva a observat un plic ce alunecase în spate. Era adresat bunicii: *Spre a fi înmânat doamnei Regine Beckmann.* Pe ştampila de poştă destul de ştearsă se mai putea citi anul. 1993. În plic, trei fotografii alb-negru din vremea cât Regine fusese la Achenkirch şi o vedere cu un castel ce trona deasupra unui sat. *Nu poate fi o simplă întâmplare, dragă Regine,* era scris pe verso, în caligrafie sigură şi colţuroasă, de bărbat. *M-am întors la Burg Achenkirch, la radio cântă Doris Day, iar Emmerich aduce lăzi întregi de fotografii vechi, pentru cererea de subvenţie. Şi deodată apari tu, la fereastră. Nu ai avea chef să vezi iarăşi vechiul nostru castel nou? În ciuda a tot ce s-a petrecut?* Perhaps, perhaps, perhaps. *Te salută al tău Leo.*

Eva nu putea şti dacă mama ei văzuse vreodată acea scrisoare.

5

— De ce plângi, mamă? a întrebat-o Anna. Cântecul e chiar atât de trist?

You won't admit you love me.
And so how am I ever to know?
You always tell me
Perhaps, perhaps, perhaps,

cânta Doris Day într-un videoclip, pe YouTube. Prinsă asupra faptului, Eva şi-a luat repede o batistă.

— Este vorba despre doi îndrăgostiţi, care nu mai sunt împreună, din cauză că nu şi-au spus adevărul, i-a explicat Eva.

Şi-a şters lacrimile, în grabă.

— Dar tu eşti împreună cu tata, a mângâiat-o Anna, plină de compasiune.

— Eu da, însă bunica…

Anna a cercetat gânditoare fotografiile descoperite de Eva în podul casei. Pe prima se vedea un detaliu dintr-o faţadă medievală. O uşă, trei ferestre înalte şi un zid gros. În cadrul celei din mijloc stătea Regine, cu picioarele atârnate în afară. Într-a doua imagine se afla în mijlocul unei cete de copii, în faţa unui arminden împodobit. Iar cea de-a treia fusese făcută în interiorul unei săli boltite. Regine stătea pe scenă, cu un microfon în mână: o femeie tânără, râzând cochet şi vesel spre obiectivul aparatului. Iar pe verso, cu caligrafia bărbătească ştiută din scrisoare: *Perhaps, perhaps, perhaps.*

— Aveţi aceiaşi ochi. Dar bunica e mult mai slabă, i-a spus Anna, căzută pe gânduri.

— Poate că semăn cu tata, a speculat Eva. Ceva trebuie să fi moştenit şi de la el.

— Talentul de a găti atât de bine, a propus Anna. La asta bunica nu se pricepe deloc. Fierbe totul prea mult, până se

face terci. Pe urmă toarnă mirodenii şi susţine că ar fi mâncare indiană.

Oare tatăl ei ştia să gătească? Oare îi semăna? Măcar la caracter? Se făcuse aproape ora 3 dimineaţa când, sigură că nu o va deranja nimeni, Eva a tastat cele două cuvinte fatale pe Google: „Burg Achenkirch.” în câteva fracţiuni de secundă s-a deschis pagina de Wikipedia. După o istorie agitată – castel seniorial, cuib de hoţi şi de tâlhari de drumul mare, reşedinţă comitală, bază militară, adăpost pentru refugiaţi şi cămin de odihnă pentru copii – castelul rămăsese pustiu vreme de aproape douăzeci de ani. În 1988, monumentul, în primejdie să se năruiască, a fost preluat de Asociaţia pentru prezervarea patrimoniului cultural din Franconia. Iar în 1993, castelul s-a redeschis ca hotel. Eva s-a întors apoi la homepage. În locul dietei bogate în calorii pentru refacerea copiilor care avuseseră de suferit în război, castelul oferea astăzi posibilităţi variate: organizare de congrese, evenimente de familie, nunţi şi programe de agrement. Săptămâni de wellness, seminare de terapie prin tăcere, cursuri de *slow movement* şi terapie prin post. Website-ul hotelului nu includea informaţii despre personal şi proprietari. Un singur nume, pe nota website-ului. Leonard Falk.

Să fi fost oare cel atât de căutat? În copilărie, seară de seară, de cum mergea la culcare, Eva îşi plăsmuia poveşti cu tatăl ei, care apărea pentru a-i explica în cele mai alese cuvinte toată neînţelegerea, fiind rând pe rând lider sud-american rebel, bucătar pe cargobot sau asistent voluntar în Africa. Judith avea dreptate. Era vremea să se ocupe de excursia anuală a doamnelor de marţi. Meritau toate să ia o pauză, să iasă o vreme din rutina zilnică. De ce nu la Achenkirch? O săptămână de post terapeutic suna cât se poate de ademenitor. Iar dacă în cele şapte zile va reuşi să afle ceva şi despre rădăcinile sale, cu atât mai bine.

6

— Terapie prin post! Se potriveşte fiecăreia dintre noi, nu sunteţi de părere? le-a propus Eva impetuos.

Trecuse o săptămână de la accidentul de pe trepte. Judith insistase să repete întâlnirea lor ratată, să pună lucrurile cap la cap şi să stabilească în sfârşit ţinta călătoriei lor din acel an, amânată de mai multe ori din pricina Gretei. Şi spre mirarea tuturor, Eva a fost cea mai vorbăreaţă.

— Postul terapeutic nu este o simplă dietă, o redistribuire a caloriilor, le-a explicat Eva, ci un concept credibil, de a scăpa de kilogramele inutile prin concentrare mentală.

Între timp, căutase şi locul potrivit. Achenkirch, neapărat.

— Un castel de pe valea râului Altmühl. Izolat, singuratic, de un romantism sălbatic. Ideal pentru noi, a completat ea pe cel mai convingător ton. Nu e nevoie să căutăm altceva.

Caroline era surprinsă de vehemenţa cu care Eva îşi susţinea propunerea. În mod normal, Eva, care îşi reluase slujba sa de medic, se lăsa absorbită de monotonia zilnică. De planuri pe termen mai lung nu fusese niciodată capabilă.

„Contaţi şi pe mine” era replica standard a Evei când se coceau planurile excursiei anuale a doamnelor de marţi. Iar în concediile cu familia, se ghida în esenţă după preferinţele celor patru copii sau ale soţului ei, Frido. Şi astfel ateriza de fiecare dată în hoteluri-club mult prea scumpe, unde animatori permanent şi patologic bine dispuşi o depistau imediat ce aţipea pe şezlong, la soare.

Faţă de doamnele de marţi, Eva se apăra întotdeauna: „La ce-mi foloseşte dacă îmi impun voinţa, spre nefericirea celor din jur?” Sindromul de întrajutorare nu o părăsea niciodată. Până şi la spital, la ea în secţie, devenise persoana căreia i se adresau toţi când era vorba de strâns bani pentru o zi de naştere sau pentru orice alte evenimente capabile să modifice cursul vieţii.

— Nici nu-i de mirare că-mi lipseşte cu desăvârşire gena sacrificiului, comenta Estelle tăios. Pentru că Eva o are în dublă cantitate.

Răsfăţata soţie de farmacist se dovedea maestră în evitarea îndatoririlor neplăcute, preferând să se dedice exclusiv aspectelor agreabile ale vieţii, mai precis grija faţă de propria persoană. În mod normal, propunerea ei pentru călătoria anuală a doamnelor de marţi se rezuma la un hotel *all inclusive* înfiorător de scump, cu un parfum cu totul deosebit.

Estelle nici nu reuşise să deschidă gura înainte ca Eva să-şi turuie toate argumentele. S-a plâns amănunţit de kilogramele acumulate de Sărbători. De cele puse anul trecut pe şolduri, de care nu reuşise să scape nici în vară, şi de cele ce aveau să vină anul viitor, inevitabil atât de curând.

— La REWE din Klettemberg au şi apărut primele turte dulci în vitrine, s-a plâns ea. Iar în septembrie sunt mai bune ca niciodată.

Caroline era surprinsă de torentul verbal dezlănţuit de Eva şi, oricât s-ar fi străduit, tot nu reuşea să-şi imagineze cum de o bucătăreasă pătimaşă, ca Eva, putea fi atât de entuziasmată de ideea de a renunţa la mâncare, vreme de şapte zile. Pentru câteva kilograme în minus. Eva era medic. Ştia prea bine cât de repede se punea la loc greutatea pierdută într-o săptămână de post. De ce îşi dorea Eva să ajungă la Achenkirch?

Ideea de a ţine post împreună a înflăcărat atât de puternic imaginaţia doamnelor de marţi, încât nimeni, cu excepţia Carolinei, nu a băgat de seamă cât de ciudată era insistenţa Evei. Greutatea, iată o temă asupra căreia doamnele de marţi, atât de diferite între ele, erau întotdeauna de acord.

— *Size zero* în şapte zile? S-a făcut! a declarat Estelle.

Avea mari probleme cu noul ei costum Chanel, ales în vederea marii gale de caritate a clubului de golf.

— În magazin îmi venea perfect. Însă nu mă pot aşeza pe scaun. Sau, dacă mă aşez, nu mai pot respira.

Judith, cu înclinaţia ei spirituală, nu avea nicio obiecţie şi chiar s-a lansat într-un elogiu adus efectelor mentale ale ascetismului.

— Se spune că postul poate induce stări de extaz, a început ea, plină de entuziasm. Fără să iei niciun drog.

— Nici mie nu mi-ar strica să mănânc mai puţin, a confirmat şi Kiki, care încă se lupta cu kilogramele în plus rămase din timpul sarcinii.

Înainte să ajungă la vreo concluzie despre ce anume se ascundea în spatele propunerii făcute de prietena lor, Caroline s-a văzut din nou luată prin surprindere.

— De ce să nu plecăm cât mai repede? a reluat Eva. Adică săptămâna viitoare.

— Şi copiii? a întrebat-o Caroline, care nu mai înţelegea nimic.

— Cu ei niciodată nu e momentul potrivit, s-a justificat Eva laconic.

De şaisprezece ani, Caroline făcea eforturi nemăsurate să o convingă pe Eva să ia parte la călătoria anuală a doamnelor de marţi, în ciuda îndatoririlor ei de familie. De şaisprezece ani se străduia să o convingă să îşi educe familia în aşa fel încât să aibă şi ea puţină independenţă. Iar acum, nimeni alta decât Eva dădea semnalul pentru o escapadă spontană? Fără pregătiri la nivel de stat-major? Fără provizii acumulate temeinic cu câteva săptămâni înainte? Fără teancuri de bileţele cu instrucţiuni de supravieţuire pentru familia lăsată în voia sorţii? Fără mustrări de conştiinţă? Iniţiativa Evei era atât de stranie, încât începuse să pună pe gânduri pe toată lumea.

— Te-ai hotărât să-l laşi pe Frido singur cu copiii? Aşa, pur şi simplu? s-a mirat Estelle.

— Şi mama ta? a sărit Judith.

De o săptămână Regine zăcea în spital cu o fractură serioasă, dar cu potenţialul de agitaţie intact. Şi tocmai în secţia în care lucra şi Eva. Iar doamnele de marţi ştiau bine câte eforturi făcea prietena lor.

Doar Kiki păstra tăcerea. Primise un e-mail de la Max. „Face yoga”, îi scria. Dedesubt fotografia Gretei, dormind fericită. Pe burtă, cu mânuţele ei grăsune de bebeluş, cu genunchii strânşi la piept şi cu funduleţul cu pampers ridicat semeţ. Kiki era impresionată. Nu-şi imaginase în viaţa ei că o asemenea fotografie va fi în stare să o mişte atât de profund. Chiar dacă se vedea limpede unde se simţea Greta atât de bine, lăfăindu-se pe diagonală în patul lor, pe jumătatea lui Kiki.

— Şi eu sunt pentru, pornim imediat, s-a hotărât Kiki. Dau jos câteva kilograme şi am să încap mai uşor lângă Greta, la mine în pat.

— Pe scurt, cine e de acord? a forţat Eva o decizie rapidă.

Patru mâini ridicate, în mai puţin de o secundă. Şi, ceva mai în spate, Luc se grăbea să deschidă o sticlă de şampanie. Unanimitatea sărbătorită potrivit tradiţiei cu o sticlă de Veuve Clicquot, de această dată obţinută atât de uşor, îl luase pe nepregătite. În cei şaisprezece ani de când doamnele de marţi veneau la el în local, nu se mai întâmplase niciodată ca discuţiile să nu se aprindă şi să dureze mai puţin de o oră. Doar Caroline rămăsese căzută pe gânduri. Ceva nu se învârtea rotund.

— Postul terapeutic nu este indicat pentru slăbire. În schimb este ideal pentru adaptarea la noi obiceiuri alimentare şi implicit la un stil de viaţă mai sănătos, a completat Eva, simţind-o pe Caroline atât de preocupată.

După pelerinajul făcut împreună pe Calea Apostolului Iacob, Caroline îşi pusese multe întrebări la adresa prietenelor sale. Dar şi mai multe la propria ei adresă. Însă prefera să păstreze tăcerea. Nici despre sentimentul straniu stârnit de propunerea Evei nu avea niciun chef să vorbească. Nici despre cheia de hotel pe care o ţinea la loc

sigur, în poşetă. Şi nici despre bărbatul care o aştepta la Hotel Savoy. În schimb, s-a hotărât pe loc să accepte.

— Terapie prin post? Cum să nu? Dacă nici eu nu am nevoie de detoxifiere şi de *slow movement,* atunci cine?

7

— Coteşte! a strigat Eva. Stânga. Trebuie să faci la stânga. Stânga!

La zece zile după întâlnirea lor de la Le Jardin, doamnele de marţi au pornit la drum spre Achenkirch. Dar nu erau foarte sigure că vor ajunge vreodată acolo. Maşina şi-a văzut de drum cu aceeaşi viteză, la trecerea prin intersecţie. Caroline, ca întotdeauna la volan când doamnele de marţi porneau la drum, rămăsese cu pedala de acceleraţie apăsată la maximum. Drumul nu era deloc complicat. Dar mintea lui Caroline se afla tot la Köln. Şi Kiki la fel, care în sfârşit trebuia să se prezinte la un interviu pentru angajare şi urma să li se alăture doamnelor de marţi abia mai spre seară.

— Burghotel Achenkirch. Cincisprezece kilometri. Aşa scria, s-a plâns Eva.

Cele trei intersecţii ratate şi necesitatea permanentă de a sta cu ochii pe incomoda *Hartă turistică Allianz, Dunăre-Valea Altmühl* o stresau peste măsură, mai ceva decât muzica sferică de relaxare aleasă de Judith spre instalarea unei stări de armonie, pe întreaga durată a săptămânii lor de concediu.

— Închide lălăiala aia şi dă drumul la GPS, i-a sugerat Eva, îndepărtându-şi de pe ochii somnoroşi masca revigorante. Viaţa poate fi mult mai simplă dacă îi laşi pe alţii să-şi bată capul.

— GPS-ul i l-am făcut cadou de despărţire lui Philipp, a mărturisit Caroline.

O înţepătură la adresa lui Philipp, încă soţul ei, oficial vorbind, care susţinea sus şi tare că simţul lui de orientare înnăscut bătea electronica. El ştia cum să ocolească aglomeraţia de weekend de pe centurile Kölnului, cum să scape de veşnicele şantiere din zona podului Severin sau cum să descopere casa de vacanţă ascunsă în sudul Franţei. Mai bine decât Caroline şi mai bine decât bambina

de la GPS, care îl lua mereu prin surprindere cu formularea obraznică „dacă este posibil, vă rog să schimbaţi direcţia”. Iar Philipp nu voia să asculte de ea, Philipp nu voia să schimbe direcţia. Avea propria sa concepţie despre cum se navighează prin oraş şi prin viaţă. În cele din urmă, nu bambina de la GPS dăduse lovitura de graţie căsniciei lor, ci lungul şir de bambine care îl abătuseră pe Philipp de la calea dreaptă a fidelităţii conjugale. Caroline avea un dezolant bilanţ de viaţă: avocat de drept penal, celebritate şi succes, mamă a doi copii maturi, revenită după pelerinaj în prima treaptă de impozitare. În limbaj oficial, un statut incert din categoria „despărţită permanent”. Caroline trebuia să se împace cu o groază de lucruri: Judith – de dragul căreia pornise de fapt în pelerinaj, Judith, femeia-copil atât de fragilă, de curând rămasă văduvă, vechea ei confidentă şi prietenă – o înşelase. Fusese una dintre iubitele lui Philipp, nu puţine la număr. De fapt, minunea petrecută la Lourdes făcuse ca doamnele de marţi să supravieţuiască trădării lui Judith. Ceea ce nu se putea spune şi despre căsnicia Carolinei.

— Ai nevoie de mult mai multă orientare decât mine, spusese Caroline, lăsând GPS-ul pe masă, în semn de rămas-bun.

Iar acum, în călătoria anuală a doamnelor de marţi, se chinuia cu vechea hartă. Mai întâi pe A3 de la Köln spre Nürnberg, apoi mai departe pe A9 până la ieşirea spre Altmühital. La Kipfemberg, ar fi trebuit să schimbe direcţia…

— Acolo. Acolo poţi să coteşti. De ce nu coteşti? i-a strigat Eva.

Caroline era cu gândul haihui. Printr-o manevră bruscă, a reuşit însă să oprească maşina în „Parcarea cu belvedere spre Achenkirch”.

— Pentru că de aici există cea mai bună privelişte asupra văii, a minţit Caroline, mulţumită că îşi găsise un pretext neaşteptat.

Panorama era absolut uluitoare.

— Ca într-un joc Märklin[1], a strigat Estelle.

Vântul puternic îi răvăşea părul şi plimba frunzele de toamnă în vârtejuri înalte. Pete de umbră şi conuri de lumină goneau peste câmpuri şi prin crângurile de ienupăr. Iar în vale, ferit din calea vântului, satul Achenkirch, traversat de un râu. Casele alb-cenuşii specifice regiunii Jura se îngrămădeau unele într-altele, cu acoperişurile lor plate. Fumul ieşea din hornuri, pierzându-se apoi în strălucirea multicoloră a copacilor. Deasupra lor se ridicau spre înălţimi stâncile de calcar alb-murdar, cu vârfuri ascuţite şi coborâşuri abrupte şi spectaculoase. Iar în şaua muntelui, ţinta călătoriei lor: burgul Achenkirch. Şase sute de ani de istorie agitată materializaţi în ziduri groase din piatră cenuşie şi cioplită brut, năpădite de vegetaţie, în creneluri şi ambrazuri, turnuleţe, extinderi şi atenanse de toate categoriile. Un donjon impozant zgâria norii, în defilarea lor grăbită.

— Nu pare un loc prea comod, a remarcat Estelle.

Judecând după expresia de pe chipul prietenelor sale, Caroline şi-a dat seama că aşteptau sosirea la castel cu aceeaşi strângere de inimă. *Slow movement,* purificare, slăbire: aşa suna porunca acelui ceas. Se bucura să ştie că lăsase în urmă agitaţia zilnică. Şapte zile fără e-mailuri şi telefoane urgente, fără clienţi dificili şi judecători nervoşi, fără munţi de acte şi ore suplimentare, fără *last minute shopping* la magazinul benzinăriei, fără aniversări în familie, fără maşina şi inspecţia ei tehnică, fără becurile de acasă, lipsite de abajur. La cincisprezece luni după separarea de Philipp, atârnau în continuare, ca un reproş, din tavanul apartamentului ei mic, de două camere, aducându-i permanent aminte că era permanent despărţită. Şapte zile fără bărbaţi şi fără îndatoriri de familie, fără criză bancară, fără monedă euro slabă şi fără reforme fiscale. Din păcate, şi fără hrană solidă. Se

[1] Celebră firmă germană care din anul 1840 produce jucării mecanice şi trenuleţe mecanice şi electrice la cele mai înalte standarde (n. tr.).

impunea un post terapeutic. Pentru că postul terapeutic devenise o modă.

Caroline îşi propusese cu mult mai mult decât să renunţe, şapte zile, la mâncare, la dulciurile care mângâie sufletul şi la paharul cu vin, dinainte de culcare. Cine o lasă mai moale are mai multe ore de tihnă: mai multă vreme pentru sine, pentru cei dragi, pentru conversaţii şi pentru destăinuiri. Iar dacă ţinea ca prietenia doamnelor de marţi să rămână stabilă, Caroline trebuia să le împărtăşească schimbarea remarcabilă intervenită în viaţa ei.

— Ce ţinut minunat! Lipsit însă de o hrană cumsecade, a oftat Estelle.

— Ce-ar fi să mâncăm pentru ultima dată, înaintea execuţiei? le-a propus Eva.

Caroline a încuviinţat. Figura lividă a Evei îi stârnea bănuiala că nu va fi singura silită să dea explicaţii, şi încă foarte repede.

8

Satul Achenkirch radia pace şi somnolenţă. Din cei o mie două sute treizeci şi cinci de locuitori câţi număra acest leagăn francon, potrivit website-ului comunităţii, doar puţini puteau fi văzuţi în acea zi de vineri, spre prânz. Poştaşul îşi făcea rondul şi doi pescari stăteau pe malul râului cu unde domoale, în care oamenii înotau în voie, fără să fie deturnaţi spre Dunăre. Satul dormea pe fundul văii prinse între doi pereţi înalţi de stâncă. Brutăria Josef Fasching, care oferea pe lângă produse specifice şi conserve de legume, supe la pachet şi mezeluri înfoliate, avea pauză de masă, personalul salonului de frizerie Pieptenele şi foarfeca era plecat, potrivit anunţului, la seminarul de o zi „Disciplina supremă – blondul” organizat la München de Studio Wella, pentru a ţine pasul cu ultimele tendinţe. Pe uliţele întortocheate ale satului, unde nu existau nici semafoare, nici bancomate, câteva mame frapant de tinere îşi aduceau copiii acasă de la grădiniţă, în pauza de prânz.

— Dacă există restaurant, trebuie să fie lângă biserică, s-a gândit Caroline, arătând spre turnul cu acoperiş în formă de bulb, care plutea deasupra satului.

Odată ajunsă în Achenkirch, Eva simţea cum o cuprinde neliniştea. Avertismentele acelei voci din adâncurile sufletului ei deveneau tot mai insistente: Avea să-şi găsească tatăl? Sau, şi mai rău, dacă nu îl va găsi? Pe ce se baza ea acum? Pe o scrisoare misterioasă, cu un refren de şlagăr, un nume, trei fotografii şi siguranţa că Regine nu avea cum să iasă din spital ca să i se pună în cale.

— Regine nu trebuie să ştie nimic, îi spusese singurului ei aliat, Frido, de nenumărate ori.

Eva se temea însă de mintea ascuţită a Carolinei şi de întrebările indiscrete ale Estellei. Pentru că i-ar fi plăcut să poată renunţa în orice clipă la planurile sale.

Eva încerca să şi-o imagineze pe mama ei, la Achenkirch. Oare îşi cumpăra prăjituri de la cofetărie? Iar coafura ei, înaltă ca un turn, să fi fost concepută la salonul Pieptenele şi foarfeca? Şi se strecura noaptea, prin uşa din dos a castelului, ca să îşi întâlnească iubitul? Iar dintre toate casele acelea, care ascundea secretul? Culoarea faţadelor oscila între tonuri stinse de alb, bej şi ocru, de parcă sătenii s-ar fi vorbit să nu iasă defel în evidenţă. Nicăieri albastru strident, nici roşu obraznic, nici măcar o deviaţie spre lila sau tonuri pastel. Cei foarte îndrăzneţi aveau curtea plină de muşcate care decorau roţi vechi de căruţă sau păsări migratoare din fier forjat prinse pe peretele casei ori preferau gardul-viu.

— Aici miroase a pitici de grădină, a şuierat Estelle.

Eva înţelegea perfect ce vrea să spună. „La Achenkirch, nimeni nu-şi permite să facă notă aparte”, şopteau straturile de flori, cu simetria lor, din grădinile de la stradă. Totul era ordonat, aliniat şi reglementat. Cum se putuse adapta Regine la o asemenea ambianţă? Acea tânără din ochii căreia scânteia pofta de viaţă? Şi spiritul poznaş? Când şi în ziua de astăzi maică-sa radia acelaşi neastâmpăr, în permanentă căutare de noi trăiri şi noi aventuri. Ce avea de oferit un sat ca Achenkirch unui *teenager* dornic să cunoască viaţa? Panoul de afişaj al comunităţii, îngălbenit de vreme, avea prea puţin de anunţat. Alături de orarul disco-buzului, care funcţiona în fiecare sâmbătă, şi de sutele de pioneze ruginite, atârna stingher afişul brigăzii de pompieri voluntari din Achenkirch, cu invitaţia pentru săptămâna ce avea să vină la sărbătorirea celor patruzeci şi şase de ani de la înfiinţare. Apoi, după ce au trecut de statuia refugiaţilor de război sudeţi din piaţa satului, cele patru doamne au ajuns în dreptul unei echipe de pompieri, care, cu ajutorul viguros al populaţiei, monta mai multe panouri masive din plastic, în dungi alb cu albastru, pe o structură din oţel – viitorul cort în care urma să se desfăşoare evenimentul. Un bărbat în vârstă, cu părul alb tuns scurt şi faţa brăzdată de riduri,

stătea cocoţat pe zidul bisericii şi imortaliza evoluţia lucrărilor cu un străvechi aparat de fotografiat Leica. Vizavi de cimitir şi de biserică, singurul local din sat: Raţa sălbatică. Inscripţia cu litere gotice de pe faţadă anunţa cu mândrie că aşezământul funcţiona din anul 1500.

Eva era bucuroasă să îşi încheie plimbarea prin sat. „Privesc călătoria asta cu toată detaşarea”, îi spusese lui Frido la plecare, cu multă convingere. „Ce-am de pierdut? Câteva kilograme, cel mult.”

În realitate, nu privea nimic cu detaşare. Nici kilogramele în plus, nici căutarea tatălui său.

9

— Garnitură pentru escalopul vânătoresc? Doar orez? a tunat hangiţa cu vocea ei afumată de bas, în atmosfera tihnită a încăperii din bârne.

La masa rezervată clienţilor de bază ai Raţei sălbatice, unde o jumătate de duzină de pensionari tocmai dezbăteau intens viitorul politic al parlamentului local, comentau rezultatele din fotbal şi tocau viaţa conjugală a frizerului, s-a lăsat deodată o tăcere adâncă. La sfârşit de septembrie nu se mai întâmpla în fiecare zi să se rătăcească în localul lor patru doamne atât de interesante. Iar bătrânii domni nu doreau să rateze nimic.

— Fără sos, vă rog, iar legumele doar fierte în abur, şi-a completat Judith comanda, intimidată.

Imediat după întâlnirea lor de la Le Jardin, îşi căutase lecturile potrivite în librăria ei ezoterică. Şi găsise câteva cărţi, spre exemplu, *Purificare şi desfătare, Renăscut prin post* şi *Postul terapeutic – un răgaz pentru trup, spirit şi suflet,* din care Judith aflase cât de important este să te pregăteşti cu atenţie, reducând consecvent cantitatea de hrană încă înainte de începutul propriu-zis al postului. Prin urmare, orezul şi legumele erau combinaţia ideală în ajunul terapiei.

— Eu vreau ştrudel cu mere după reţeta casei, s-a hotărât Eva, ignorând privirea ucigătoare a lui Judith.

— Cu foietaj sau simplu? a insistat hangiţa, cu aceeaşi hotărâre.

Vocea ei gravă trăda multe vicii, iar ridurile de expresie dezvăluiau că se bucurase din plin de toate. Fără să se fi gândit vreodată, cu siguranţă, la ascetism ori la resemnare.

Iar alimentele bogate în fibre, specifice dietelor de slăbit – orez, legume fierte în abur şi crudităţi – nu erau neapărat considerate demne de consum la Raţa sălbatică.

— Pe mine mă cheamă Körner[2], a glumit hangiţa, dar asta nu înseamnă că trebuie să le şi mănânc.

— Roberta e o dură, s-a auzit o voce, din fundal. Cu ea nu-i bine să te pui.

Eva a întors capul. Bătrânul cu părul alb, tuns perie, şi aparat de fotografiat le urmase pe doamnele de marţi în local şi se instalase alături de ceilalţi, la masa principală, mormăind într-una ceva de neînţeles. Oricum nimeni nu îi acorda vreo atenţie, ceea ce nu îl deranja câtuşi de puţin. Toţi acei bărbaţi aveau o vârstă convenabilă, fiecare din ei ar fi putut să îi fie tată, i-a trecut Evei prin minte.

— Supă simplă, a comandat Estelle.

— Sunteţi de sus. De la castel, a înţeles în sfârşit hangiţa, împungând cu degetul în direcţia structurii medievale din piatră.

Vocea ei sugera că-i vorba de o boală grea.

— Suntem în drum spre castel, i-a confirmat Estelle.

Roberta se liniştise. De vreme ce mergeau acolo, nu mai avea nevoie de altă explicaţie pentru vegetarianism sau alte asemenea rătăciri.

— O dată escalop vânătoresc castrat, o dată salată de cruditătăţi, o dată supă de cartofi fără perişoare şi un măr, a stabilit ea comanda doamnelor de marţi, fără alte comentarii.

Oamenii aceia, de sus, funcţionau după alte legi decât ei, cei din vale.

Două tinere cumpărau de la bar îngheţată pentru copiii lor de grădiniţă.

— Rămân însărcinate încă din adolescenţă – s-ar zice că e un hobby la Achenkirch, a constatat Caroline.

În schimb, Estelle s-a arătat cât se poate de înţelegătoare pentru întemeierea unei familii cât mai din timp.

[2] Grăunţe, boabe de cereale (n. tr.).

— Ai tu vreo idee mai bună despre cum ţi-ai putea petrece timpul pe-aici?

— Postind, a sugerat Judith. De asta am şi venit, nu?

Caroline s-a uitat imediat spre Eva, din reflex. Doar ea ar fi putut avea o explicaţie, de ce tocmai în acest cuib de provincie. Dar Eva tocmai se aplecase puţin sub masă, ca să îşi strecoare în geantă meniul legat în piele şi gravat cu litere aurii. Caroline însă nu era singura care o privea cu atenţie. Când Eva s-a ridicat din nou, roşie în obraji, o lumină puternică a invadat brusc localul. Bărbatul tuns perie tocmai îi făcea o fotografie, fără să-i fi cerut permisiunea.

— Lasă oaspeţii în pace, Emmerich, l-a repezit Roberta. Îmi pare rău, şi-a cerut ea scuze doamnelor de marţi. Cumnatul meu nu e chiar întreg la minte.

— Cum îl cheamă pe fotograf? a vrut să se asigure Eva, cu un tremur în voce. Emmerich?

— Nostim nume, i-a confirmat Judith.

De parcă ar fi avut vreo importanţă. Dar ce anume mai avea importanţă? Altădată, Caroline ar fi cercetat până la capăt. Altădată, era căsătorită cu Philipp, credea că are o căsnicie bună şi un cuvânt de spus. În viaţa ei, în munca ei şi în familia ei. Altădată, adică în urmă cu cincisprezece luni. Caroline s-a lăsat calmă pe spătarul scaunului şi i-a făcut cu ochiul Evei, conspirativ. Nu se îndoia că avea să li se destăinuiască. La momentul potrivit.

10

Cât o mai lăsa să aştepte domnul acela? Kiki stătea ca pe ace. Prietenele ei trebuie să fi ajuns de mult la Achenkirch, iar ea se afla tot la Köln, la sediul producătorului de porţelan Tagwerk. Cel de-al treisprezecelea interviu al ei. Dacă Hubert Moll, art director, nu o va primi în cel mai scurt timp, sigur o va prinde noaptea pe drum spre valea Altmühl, şi nu era deloc sigură în ce stare de spirit. Dietă strictă şi lipsă de somn, o combinaţie total nefericită.

După două ore de speranţe şi aşteptare, în sfârşit a sosit momentul să fie invitată în sanctuar, mai precis într-un palat glacial din sticlă, pretenţios decorat cu obiecte de uz casnic ridicate la rang de artă.

— Aţi lucrat în firma prietenului meu Johannes Thalberg, a întâmpinat-o Moll. Eggers?… a lăsat omul să i se topească numele ei pe limbă.

— Kiki Eggers.

Moll se credea artist. Costum de culoare închisă, păr de culoare închisă, cu un zuluf rebel pe frunte, care trebuia mereu împins spre spate, ochi de culoare închisă, în spatele unor ochelari groşi, cu ramă de culoare închisă. Scund şi periculos. Kiki se temea de tot ce putea fi mai rău în timp ce Moll scotocea în adâncurile memoriei sale, căutând contextul în care îi mai auzise numele. Evident, zadarnic.

— Să vedem ce v-a învăţat Johannes să faceţi, a rostit el, într-un târziu.

Kiki nu adusese doar o mapă cu schiţe, ci şi câteva prototipuri. Moll s-a tras cu un pas mai în spate, ca să poată cuprinde din priviri setul proiectat de ea.

— Designul funcţionează ca o orchestră simfonică. Totul este o chestiune de timing, a început Moll, căzând apoi în cea mai profundă tăcere.

Kiki nu era convinsă dacă omul se gândea cu adevărat la design sau la cum să-i transmită mai limpede că el era dirijorul şi stăpânul asupra ritmului orchestrei.

— Eu sunt flexibilă. În ceea ce priveşte ritmul… şi în rest, s-a bâlbâit Kiki.

Atât de flexibilă cât poţi să fii cu un copil de şase luni şi cu un bărbat fără studii încheiate. Ambele trecute sub tăcere în scrisoarea ei de intenţie, din prudenţă. În cele din urmă, era vorba de achiziţionarea unor proiecte, nu de starea civilă. După douăsprezece încercări ratate, Kiki învăţase că nimeni nu vrea să creadă că o tânără mamă mai poate avea şi idei remarcabile printre scutece de bebeluş. Moll nu trăda nicio reacţie. Studia în detaliu serviciul de cafea conceput de Kiki, pipăindu-i muchiile şi rotunjimile, mângâindu-i interioarele, cântărind în mână piesă cu piesă.

— Tagwerk nu înseamnă vase, ci *tableware.* Ridicăm ştacheta cât se poate de mult, a subliniat el.

Kiki şi-a stăpânit cu greu un acces de râs isteric. Tocmai micuţul Moll, care abia-i ajungea la decolteu, vorbea despre o ştachetă ridicată cât mai mult.

— Am făcut studii practice extinse înainte de a mă opri asupra acestei forme, s-a retras Kiki într-o zonă mai sigură.

Nici măcar nu minţea. Între timp, reuşise să ajungă partener. Din păcate, nu în firma de design a lui Johannes Thalberg, ci la Coffee to go din Piaţa Barbarossa. În lanţul de francize, însă, orice activitate, indiferent cât de măruntă, se înnobilează printr-un titlu pompos. Până şi cea mai Mică Mare cafea se vindea tot la preţ de *tall.* Doar pentru tariful mizer plătit pe oră pentru munca unei *barista* nu se inventase o denumire premium. Dar Kiki era trup şi suflet, nerenunţând însă la speranţa sa de relansare. În fiecare seară, după ce Greta adormea şi Max se apuca să înveţe pentru examene, reuşea şi ea să mai lucreze ceva. Iar în noul ei proiect, Kiki pornise de la obiectele pe care le cunoştea cel mai bine, adică paharele de hârtie de unică folosinţă de la cafenea. Serviciul creat arăta ca şi cum ar fi fost din hârtie, dar era din cel mai fin porţelan. Kiki comandase prototipuri cu care apoi se prezentase rând pe rând la o grămadă de companii cu potenţial de interes. Moll

însă avea o semnificativă putere de decizie în nenumărate firme proprietare de mari magazine. Decizia lui cântărea enorm.

— Proiectul corect nu valorează nimic dacă nu vine la momentul potrivit, a murmurat Moll, apropiindu-se foarte mult de Kiki, cât să o invadeze cu mirosul lui greu şi dulceag de aftershave.

Poate ar fi fost mai bine dacă i-ar fi menţionat şi pe Greta şi pe Max în scrisoarea de intenţie. Timing-ul nu se număra printre punctele ei forte. La intrarea în producţia de serie a vazei concepute de ea în pelerinaj, zburase de la Thalberg Design. Iar despre Max nici nu fusese vorba în discursul de adio, ţinut de Johannes Thalberg. Situaţia comenzilor, restructurări operaţionale şi regrete fără număr. De câte ori concedia pe cineva, Thalberg Design avea regrete fără număr. Dar Kiki îl înţelegea perfect. Şi pe ea o frământaseră aceleaşi gânduri, argumentele lui Thalberg împotriva relaţiei primului său născut cu o femeie cu treisprezece ani mai în vârstă, şi angajata lui pe deasupra. Până când inima şi-a impus voinţa. Şi lipsa de judecată.

— Vă dau de veste. Repede, extrem de repede, i-a şoptit Moll, reţinându-i mâna ceva mai mult decât ar fi fost necesar.

Şi lăsându-i degetele lipicioase de gel de păr.

Timing-ul lui Kiki era greşit, cariera întortocheată şi contul subţire. Cu ani în urmă, câştigase premiul cel mare la Deutzer Frühlingsfest, Sărbătoarea primăverii din Köln. Un foen. Dar Kiki, care nu folosea niciodată foenul, fusese dezamăgită. Acum însă se dovedea cât se poate de util, când Greta avea crampe la stomac. Cu timing-ul nu se putea lăuda. În schimb, cu perseverenţa stătea mult mai bine. Iar cariera ei se va contura atunci când îi va veni vremea. La nevoie, chiar şi la Achenkirch.

11

„Nu a fost un «nu»”, a citit Eva SMS-ul lui Kiki, un rezumat de pe frontul ocupării forţei de muncă.

— Dar un „da” sună cu totul altfel, a intervenit Judith.

— Mi-ar plăcea să fiu şi eu aşa de optimistă ca draga de Kiki, a punctat Estelle. Lasă mereu impresia că ar fi pe cale să câştige premiul cel mare la loto.

După încheierea ultimei mese dinaintea execuţiei, au pornit pe drumul abrupt şi îngust spre şaua din munte. Caroline devenea tot mai nesigură, pe măsură ce înaintau.

— Ar fi trebuit să ajungem de mult.

— Când veţi fi siguri că v-aţi rătăcit, nu mai aveţi de mers mai mult de cinci sute de metri. Aşa scrie în ghid, le-a liniştit Eva.

Lumina după-amiezii târzii pătrundea prin coroanele copacilor în raze filtrate, adevărate faruri cereşti ce dezvăluiau ori o piatră năpădită de muşchi, ori o stâncă avântată spre nori, ori un pâlc de ciuperci strecurat printre frunze. Doar buştenii tăiaţi de curând, stivuiţi pe marginea drumului, trădau că nu era ţinutul nimănui, umblat doar de vulpi şi de iepuri. Iar pe măsură ce înaintau, Estelle devenea tot mai circumspectă.

Aici nu te puteai aştepta la oferte turistice. Aici nu existau nici măcar stâlpi de iluminat, cât despre chioşcuri cu cârnaţi de Franconia, îngheţată, răcoritoare şi cărţi poştale nici nu putea fi vorba. Ca poteca lui Hänsel şi Gretel, drumul se afunda tot mai hotărât în pădure, iar în maşină pătrundea un aer tot mai rece, cu iz de muşchi. O cruce strâmbă din lemn, cu o cunună de trandafiri din plastic, legată pe un copac cu urme de zgârieturi îndemna la precauţie.

— Am de prea multă vreme sentimentul că ne-am rătăcit, a început Caroline.

— Un loc de parcare! a strigat Eva.

Câteva maşini oprite în faţa unui zid pe jumătate prăbuşit, în spatele căruia se înălţa măreţul castel, construit în stâncă.

— Încă mai avem timp să ne răzgândim, a propus Eva, cu glas nesigur.

— Efortul fizic ne condimentează de minune escapada, a jubilat Judith, sărind prima din maşină.

Din spatele zonei de parcare pornea un drum îngust, prin fostul şanţ al castelului. În dreapta o poiană, în stânga o grădină de zarzavaturi întinsă, cu seră. Dintre straturile de dovlecei şi vinete s-au repezit spre ele în viteză, cu gâturile înălţate, două raţe alergătoare indiene – comando de întâmpinare şi echipă de pază, în acelaşi timp, al căror măcănit vigilent şi asurzitor i-a înştiinţat imediat pe proprietari de prezenţa oaspeţilor.

La intrarea în burg se înălţa o poartă cu un grilaj capabil să reziste oricărui asediu. Parii ascuţiţi, legaţi cu un lanţ gros, transmiteau semnalul limpede că stăpânii locului aveau capacitatea de a se apăra, fiind total altfel decât lumea din jur. Nu, străinii nu păreau deloc bineveniţi.

Şi atunci doamnele de marţi s-au gândit, aşa, dintr-odată, la camerele de tortură din alte vremuri, la donjoanele umede şi la sufletele morţilor care se trezesc la ceas de noapte. De zidurile porţii masive stătea prinsă o placă de fier, ce purta o inscripţie.

— Scrie ceva de palmieri şi de pulbere, a fost de părere Estelle.

— *Palma non sine pulvere*[3]*,* a citit Eva.

— Nu există victorie fără trudă, a interpretat Caroline.

— Eu credeam că postitul e ceva pasiv, s-a amuzat Estelle.

Dar Judith era mult mai bine informată.

— Doar nu vrei să scapi de muşchi, ci doar de grăsime.

[3] Citat din Horaţiu, cu sens literal „nu există palmier fără pulbere” (n. tr.).

Drumul abrupt şi anevoios ce trebuia parcurs până la destinaţia lor nu reprezenta decât preludiul uceniciei lor. De pe acoperişurile, porţile şi turnuleţele castelului se holbau la ele o puzderie de garguie, cu feţele lor contorsionate şi ochii bazedovieni. Râzând, cu limba scoasă, de oaspeţii care se chinuiau să înainteze târându-şi bagajul pe pantele nemiloase.

— Ba tu pe mine, a salutat Estelle posteriorul nud, din piatră, care îi ieşise în cale.

— Sunt sperietori, menirea lor e să alunge spiritele rele, le-a explicat Caroline, experta în toate.

Probabil învăţase pe dinafară ghidul castelului. După urcuşul pieptiş, priveliştea se deschidea asupra unei curţi interioare înguste, cu donjon şi fântână, închisă pe trei laturi de fortăreaţă. Soarele de septembrie desena crenelurile pe aleea pietruită, iar clădirile din jur, ridicate în secole diverse, povesteau istoria atât de frământată a locului. Şi nicăieri niciun semn de viaţă. Doar patru cufere care huruiau surd pe aleea pietruită în alte vremuri.

— Mă duc să văd dacă pot găsi pe cineva, s-a hotărât Eva brusc, sugerându-le prietenelor ei să o aştepte la băncile grupate în jurul fântânii.

Nu avea nevoie de martori la prima ei întâlnire cu Leonard Falk. De cealaltă parte a unei porţi mari se auzea un dialog înfierbântat. Sau să fi fost avertismentele transmise de mintea ei?

— Eşti absolut sigur?

— Cine ştie ce te aşteaptă dacă te atingi de ele?

— S-ar putea să devină agresive. Nu te apropia prea tare. Ar putea să fie periculos.

— Las-o baltă! N-ai cum să apreciezi ce te aşteaptă.

Eva a intrat pe culoar, cu toată precauţia, străduindu-se să nu facă niciun zgomot, îndreptându-se spre administraţia burgului. Un perete din lemn despărţea antreul de un depozit cu unelte. Şi atunci Eva a avut ocazia să urmărească printre scânduri o scenă desprinsă parcă din

filmele cu mafioţi atât de îndrăgite de fiul ei cel mare. David ar fi fost încântat. În clarobscurul încăperii, doi bărbaţi se agitau cu o rolă de bandă adezivă în jurul unei siluete chircite, pe care o imobilizau, ca şi cum ar fi vrut să o facă pachet şi apoi, la adăpostul întunericului, să o arunce în Altmühl.

— Mama ta poate fi excentrică şi obositoare. Dar presupun că a avut un motiv serios să tacă până în ziua de azi, îi spusese Frido la despărţire.

Iar ea… de ce nu-l ascultase? În ce se băgase? Ce puneau la cale oamenii aceia? Avusese naivitatea să pornească operaţiunea „în căutarea tatălui” fără nicio garanţie că descoperirea lui o va face fericită. Poate că nu fusese decât o aventură trecătoare, o dragoste fără însemnătate, risipită odată cu sosirea zorilor? Şi dacă nu îşi alesese partenerul de bunăvoie? Cineva în stare să înfăşoare oameni în bandă adezivă nu era prea uşor de stăpânit. Dar înainte de a apuca să se retragă în grabă, a simţit o mână apăsând-o pe umăr. Eva a încremenit, incapabilă şi să mai respire. Era prea târziu.

— Sigur faceţi parte din grupul de la Köln, s-a auzit o voce din spate.

Eva s-a întors uşor, pregătită să se trezească cu o ţeava de pistol sub nas – dar, trebuia să recunoască, văzuse mult prea multe filme cu mafioţi.

— Leonard Falk, s-a prezentat bărbatul, întinzându-i prietenos mâna. Bun venit la castelul Achenkirch.

Nu arăta deloc ca un mafiot. Şi nici ca un potenţial tată. Iar Eva era pregătită pentru orice situaţie. Un bătrân fragil, un bunic cu voce tremurândă, memorie şubredă şi plete albe, dornic să-şi povestească amintirile din al Doilea Război Mondial. Însă bărbatul acela nu avea nicio legătură cu plăsmuirile imaginaţiei sale. Avea aerul unui om trecut printr-un antrenament special, aproape ascetic. Un călugăr modern, cu părul tuns perie. Puloverul cenuşiu, tricotat de mână, cămaşa cenuşie şi perechea de jeanşi înlocuiau veşmintele negre. Şi era încălţat cu mocasini, fără să

poarte ciorapi. Straniu însă, omul ţinea în mână o mască de gaze din ultimul război. Eva l-a studiat de parcă i-ar fi ieşit în cale stafia castelului în persoană.

— Sunteţi Leonard Falk? a reuşit ea să articuleze.

— Cavalerii cu armură, halebardă şi capul la subraţ vin doar în schimbul de noapte. Peste zi va trebui să vă mulţumiţi cu mine.

Falk o deruta total cu aerul lui tineresc. Ce vârstă putea să aibă? Cât Estelle? Sau mai mult?

— Le-am dat prietenelor dumneavoastră cheile de la camere. Şi presupun că vreţi să vă înviorați puţin, înainte de începerea programului. Cu condiţia însă să vă pricepeţi mai bine decât bucătarul nostru la distrugerea cuiburilor de viespi. V-am fi recunoscători pentru orice sugestie.

În acea clipă s-a ridicat în picioare şi victima aceea strâns împachetată. Un bărbat pistruiat, cu urechi mari, care părea cât se poate de viu. Era înfăşurat într-o salopetă din plastic alb, cu toate fantele acoperite grijuliu cu bandă adezivă. Statura lui atletică îl recomanda mai degrabă ca vânător de zmei decât de viespi. Falk i-a întins masca de gaze.

— În asemenea situaţii, noi chemăm pompierii, s-a văitat Eva.

— Pompierii tocmai înalţă cortul pentru festivităţi, i-a explicat Falk. Până se trezesc, viespile ne alungă toţi oaspeţii.

Bucătarul şi-a tras cagula pe faţă.

— Cum arăt? s-a auzit înfundat, de sub mască.

— Ca un extraterestru în misiune de recunoaştere pe Pământ, a decis Falk. Un pas mic pentru tine, ultimul pentru populaţia de viespi.

12

— Să aibă peste şaizeci de ani? Nici vorbă! s-a mirat Eva.

Şi a început să îşi târască bagajul pe treptele tocite ale scării ce urca în spirală spre etajul al doilea, al iatacurilor. Doamnele de marţi erau găzduite în zona castelului rezervată pe vremuri cavalerilor şi aristocratelor. Îşi aleseseră camerele încă de când făcuseră rezervarea. Estelle avea o încăpere luxoasă, cu un singur pat supradimensionat, aleasă, strategic, cu vedere spre curtea interioară, Judith şi Eva romanticul apartament Napoleon din turnul de pază. Caroline, care dorea să împartă camera cu Kiki, după ce aruncase o privire peste preţuri, optase prompt pentru o cameră dublă din cea mai simplă categorie. Nu punea preţ nici pe romantism, nici pe lux, ci doar pe menţinerea unor costuri suportabile pentru Kiki, aflată în serioasă strâmtoare. De câteva luni Kiki făcea economii drastice ca să nu mai ajungă iar la mila prietenelor sale.

Dar înainte să se poată acomoda cu odăile lor cavalereşti, erau nevoite să îşi târască bagajele pe scara îngustă în timp ce aveau o temă fierbinte de dezbătut: vârsta lui Falk.

— Şaizeci şi doi de ani, le-a asigurat Judith.

Eva a rămas uluită.

— În foaier există un tablou cu o inscripţie. 2009. Leonard Falk, la a şaizecea aniversare.

Şaizeci şi doi, a tresărit Eva. Şaizeci şi doi. De-o seamă cu Regine. Şi în momentul conceperii ei aveau şaisprezece ani! Acesta să fi fost răspunsul la veşnica întrebare – de ce se despărţiseră părinţii ei? Iar ea, Eva, să fi fost rodul unei prime iubiri între adolescenţi? Şaisprezece ani! Doar cu atât de puţin mai mari decât fiul ei, David. Care avea motoretă, smartphone nou-nouţ şi prietenă. În această ordine. Cum ar putea un copil de şaisprezece ani să îşi bată capul cu propria lui familie? Şi în acel moment Eva şi-a promis că va

avea o discuţie serioasă cu fiul său cel mare, pe tema iniţierii sexuale. Îşi dorea să nu aibă parte de genul de relaţii de familie asemănătoare celor de jos, din sat.

Prin ambrazurile acoperite cu sticlă din zidul de piatră gros de cincizeci de centimetri se putea vedea în curtea interioară. Falk mărşăluia spre cafenea, în fruntea echipei de vânători de viespi. Ţinea în mână arma crimei, asupra căreia se învoiseră cu toţii – un aspirator de praf.

— Şaizeci şi doi, a repetat Estelle, care se cuibărise lângă Eva. Indiferent ce ia de arată aşa, vreau să iau şi eu.

— Nu ia absolut nimic, a explicat Judith, cea mai zeloasă apărătoare a ascetismului. Postul ţinut cu regularitate reprezintă cea mai solidă garanţie pentru *happy aging.*

— *Happy aging,* a pufnit Estelle. Sună exact ca sexul pentru vegetarieni.

— De unde ai mai scos şi absurditatea asta? a întrebat-o Caroline.

Judith avea capacitatea inegalabilă nu numai de a cumpăra cărţi *self-help,* ci şi de a crede orbeşte în ele. Doamnele de marţi se bucuraseră peste măsură când ea reuşise să depăşească perioada în care se întreba, senină, ce culoare poate avea aura celor trei puncte de pe un zar ori de pe o piesă de domino. Roşie ori albastră?

— Trebuie să îţi accepţi declinul, i-a recomandat Judith. Dar bătrâneţea nu mai e o problemă. Pentru că avem *vital aging.* După o săptămână de post, nu numai că te vei simţi cu zece ani mai tânără, dar vei şi arăta cu zece ani mai tânără.

— Aici nu suntem la Lourdes, i-a tăiat-o Caroline. Aici nu există minuni.

— Mie mi se pare că sună convingător, a spus Estelle, sunt pregătită să cred în orice îmi promite tinereţea veşnică.

Şi probabil că ar fi continuat să se contrazică multă vreme dacă nu s-ar fi declanşat o adevărată cacofonie de alerte sonore, ce a pus brusc capăt discuţiei lor. Patru telefoane au semnalat simultan intrarea unui SMS. *Slow*

movement nici nu mai încăpea în discuţie. Toate au început să scotocească febril după telefon, ca şi cum ar fi fost o chestiune de viaţă sau de moarte. Doar Caroline l-a găsit dintr-o singură mişcare.

— Un SMS de la Kiki, a anunţat ea. Nu mai ajunge astăzi.

13

„Habar n-am cât o să dureze chestia asta”, scria Kiki cu degetele de la o singură mână. Cu cealaltă o ţinea pe Greta, care îşi sugea suzeta şi privea tulburată spre norii albi, învolburaţi, din faţa lor. Norii albi ar fi fost un semn cât se poate de fericit la Roma, iar în priveliştea bavareză cea mai normală apariţie. Dar norii aceia albi, care ieşeau de sub capota motorului, nu prevesteau nimic bun. Şi mai ales când e vorba de propria ta maşină plină-ochi cu bagaje, gata de plecare în concediu. Planul era ca Max şi Greta să îşi închirieze o cameră la Raţa sălbatică, astfel încât Kiki să poată lua parte la programul doamnelor de marţi, iar momentele libere să şi le petreacă alături de familie.

— Nu se poate să fie ceva serios, a încercat Max să nege evidenţa. Maşina asta nu m-a lăsat niciodată.

Maşina cumpărată la mâna a doua fusese cadoul primit de Max la absolvirea bacalaureatului. Dar între timp ajunsese de mult o rablă.

— Garnitura de cap de cilindru, a sunat verdictul dat de Zekeriya, de la Butik, care în viaţa de zi cu zi vindea rochii de mireasă şi de gală, capabile să transforme orice domnişoară într-un *meringue chantilly* în culori pastel. Modelul ăsta are mereu probleme la garnitura de cilindru, a continuat el, fără să clipească.

— Pe douăzeci şi cinci de euro că e demarorul, l-a contrazis Miro, cu vocea lui piţigăiată şi lanţul de aur la vedere, proprietarul casei de pariuri de la colţul străzii, unde sâmbăta se adunau sârbi, croaţi, bosniaci şi sloveni, în cea mai bună pace şi înţelegere, ca să pună rămăşaguri pe rezultatele partidelor de fotbal.

— Eigelstein nu e un loc potrivit pentru o tânără familie, cârtiseră socrii lui Kiki când auziseră că intenţionau să se mute în cartierul rău-famat din spatele gării centrale din Köln.

Şi într-adevăr, atât cartierul, cât şi noua lor locuinţă cereau multă îngăduinţă. Baia cu gresie cafenie şi o uşoară patină de mucegai se păstra în forma ei originală din anii şaptezeci, şi probabil că ar fi fost acceptată în orice muzeu. Zugrăveala sărită dezvăluia cel puţin patru straturi rămase de la cel puţin patru rânduri de chiriaşi. Dar Kiki nu se gândea decât la chiria mică şi la poezia apartamentului.

Eigelstein avea farmecul lui, înnobilat de un spirit de solidaritate rar întâlnit. Între timp se adunase un roi de experţi, care mai de care mai dornic să ajute cu sfaturi. Un singur lucru rămânea însă mai presus de orice îndoială.

— N-ai cum să ajungi departe cu ea.

— Şi cam cât costă o garnitură de cap de cilindru? s-a interesat Kiki.

— Piesa, trei sute, a apreciat Zekeriya. Şi pe urmă manopera. Trebuie demontată partea de sus a blocului motor, se scurge lichidul de răcire, trebuie curele dinţate şi role de tensiune noi…

Kiki nici nu-l mai asculta pe vecinul lor turc, gândindu-se la cum se va alege praful de concediul lor pe valea Altmühl, pentru care strânsese bani în ultimele luni. Uneori câţiva cenţi, alteori câţiva euro, rar câte o bancnotă de zece. Pentru prima dată ar fi plecat în excursia anuală a doamnelor de marţi fără să fie nevoie să împrumute ceva de la Estelle.

— Cine mai ştie, s-a consolat ea.

Uneori îţi trebuie o înfrângere ca să ajungi în vârf. În realitate inventatorii porţelanului au fost alchimişti rataţi, părintele post-it-ului îşi propusese să conceapă cel mai performant adeziv, teflonul trebuia să fie agent refrigerant pentru frigider, iar Viagra, medicament pentru afecţiuni cardiace. Şi Sony a ajuns la succes abia după ce a dat un chix răsunător cu fierbătoarele de orez, iar lui Steve Jobs, înainte de canonizare, i s-a întâmplat să fie pus pe liber de Apple.

— Să sperăm că mâine îmi va ieşi în cale un investitor bogat, în Köln, a glumit Kiki, deşi îi venea să plângă.

— Plecăm cu trenul, a hotărât Max.

În loc de orice răspuns, Kiki a deschis portbagajul: trei valize, lapte praf, termosuri, suzete, jucării, baby monitor, păhărele, linguriţe, farfurii încălzite electric, scutece, haine de schimb pentru opt zile. Kiki se pregătise pentru toate eventualităţile: venirea iernii, călduri tropicale şi foamete.

— Pleci cu trenul, a hotărât Max. Iar eu vin cu Greta, după ce rezolv cu maşina. Mă descurc.

Kiki a înălţat spre cer o rugăciune grăbită. Spera ca prototipurile ei să fie apreciate şi să se aleagă cu o slujbă nouă, mai bine plătită. Şi, printr-o minune, să ajungă pe valea Altmühl la timp.

14

— Am sentimentul, în permanenţă, că am mai fost aici! a exclamat Judith. Impozanta sală a cavalerilor de la al doilea etaj ocupa întreaga lăţime a clădirii principale. Judith era copleşită de simţămintele ei. Încă înainte de a deschide uşa grea, din stejar, cu însemnele din bronz ale breslei, ştia foarte bine ce o aşteaptă: numărul ferestrelor, al candelabrelor, tapetele din mătase, de culoarea sângelui. Am mai văzut toate astea, cu ochii mei lăuntrici, a romanţat ea.

Sala cavalerilor, în care urma să aibă loc deschiderea oficială a săptămânii de post, avea vedere spre vale, unde coasta muntelui se avânta spectaculos spre abis. Acolo sus, la înălţime, te simţeai departe de prezent şi de ademenirile lui. Pereţii de stâncă golaşă ai sălii erau decoraţi cu lănci încrucişate, iar dintr-o nişă din zid vegheau mut doi cavaleri în armură completă. Doar câteva pete palide trădau că pereţii trecuseră şi prin vremuri mai grele.

Judith era fermecată de atmosferă.

— Îi simt pe cei care au trăit aici, a şoptit ea. Îi văd în faţa ochilor, partide de vânătoare, cavaleri, fecioare sfioase şi banchetele lor. În cânt de lăută, ceară picurată din candelabre şi bucate aburinde pe mese. Şi servitori aducând mistreţi pe tăvi de argint…

— Nu e deloc vorba de un *déjà-vu,* a fost de părere Estelle. Ci doar de fantasme stârnite de foame.

La cina frugală servită în urmă cu o oră, în sufrageria ceva mai modestă de la parter, primiseră apă şi cruditătţi, ceea ce nu le potolise cu adevărat stomacul.

— Poate că, într-o viaţă anterioară, am fost soţia unui nobil cavaler, a insistat Judith, fără să se lase impresionată de umorul lui Estelle.

Estelle, în schimb, era convinsă că niciodată nu a fost vreo prinţesă şi că nici nu venise momentul să i se întâmple una ca asta. La vederea jilţurilor îmbrăcate în brocart cu

modele bogate roşii şi aurii, pregătite în mijlocul sălii cavalerilor, s-a simţit cuprinsă de o panică îngrozitoare. A numărat cincisprezece jilţuri. Pe treisprezece dintre ele aşteptau pregătite mape cu informaţii. Semicercul gregar sugera dorinţa ca participanţii la cursul lunii septembrie să formeze un grup omogen.

— Hagen Seifritz, a tunat o voce, şi înaintea lor s-a înfiinţat un bărbat înalt ca bradul. Hagen Seifritz. Cu „t” şi cu „z”, ca „toată ziua”, s-a prezentat, hohotind răsunător.

Probabil că făcea aceeaşi glumă de zeci de ani. Apoi a luat mâna lui Judith, atât de delicată, în ambele lui palme uriaşe şi a scuturat-o hotărât, cu o intensitate de vibromasaj. Estelle s-a mulţumit să-şi ridice reţinut mâna, în semn de salut.

— Hagen, în ce vă priveşte pe voi două, le-a asigurat.

„Poate vom face cunoştinţă cu persoane simpatice”, îşi exprimase Judith speranţa înainte să plece la drum. Iar doamnele de marţi ştiau că se referă în primul rând la cele de sex masculin, mai precis la bărbaţi dispuşi să se lege la cap. Judith nu îşi ascundea câtuşi de puţin intenţia fierbinte de a-şi găsi un nou partener. Dar s-a dezumflat pe loc când a dat cu ochii de Hagen Seifritz şi, la prima vedere, nimeni din grupul de terapie nu oferea vreo perspectivă.

— S-ar zice că femeile sunt mult mai înclinate spre asceză, a speculat Estelle, pe măsură ce sala cavalerilor începea să se umple.

A numărat zece femei şi trei bărbaţi, dintre care unul nu împărtăşea cu doamna de lângă el doar acelaşi nume, ci şi preferinţa pentru treningurile de culoare neon. Iar alături de ei s-a aşezat în tăcere un domn cenuşiu, cu sacou, cravată şi ţinută dreaptă ca lumânarea.

— Ofiţer, a murmurat Judith.

— Agent fiscal de înaltă calificare. Uscat până în măduva oaselor şi gata să te plictisească oricând cu părerile lui competente, a contrazis-o Estelle.

Îi făcea întotdeauna plăcere jocul sprinten cu părerile preconcepute.

— Sufleur la operă, a propus Estelle, arătând discret spre o doamnă în jur de şaizeci de ani, cu o oarecare aură artistică, alcătuită doar din piese supradimensionate: obrajii generoşi, gura văpaie, silueta opulentă. Peste sânii enormi se legăna un lanţ enorm, cu un pietroi montat într-un colac gros din argint. Iar la subraţ îl ţinea pe Elliot, un teckel astmatic. Fără să fie limpede care dintre ei participa la terapia prin post. Oricum, amândoi aveau un aer de alcoolici. Trunchi masiv, picioare subţiri şi proastă dispoziţie cronică.

— Proprietară de magazin de lâneturi în zona pietonală din Speyer, a propus Judith.

Oricum, ceva în directă legătură cu creaţia, au căzut ele de acord.

— La fel şi cea de acolo.

Judith a arătat discret spre o doamnă cu priviri sumbre, în jur de cincizeci de ani, cu un coc bine strâns, încărunţit.

— Arată ca o Nataşa, a decretat Judith.

— S-a născut în Ucraina, a completat-o Estelle. S-a format la Balşoi Teatr şi, până la ruptura de menisc, a fost a doua prim-balerină la Stuttgart. Acum locuieşte la Überlingen împreună cu cel de-al treilea soţ, mult mai tânăr, care îşi poartă părul prins în coadă şi o înşală.

— Dar are o grămadă de bani, a completat Judith. Şi angajaţi.

O femeie ştearsă, în jur de treizeci de ani, se agita neîncetat în jurul presupusei balerine, potrivindu-i scaunul, aducându-i jacheta, ori mapa seminarului, ori un pahar cu apă. Fără să i se adreseze niciun „mulţumesc”, ci doar strictul necesar.

Formaţia a fost completată de o femeie agitată, în jur de patruzeci de ani, care le-a curmat jocul pe loc.

— Simone, secretară, necăsătorită, s-a prezentat ea. Locuiesc împreună cu doi persani. Pisoi, din păcate, a chicotit ea. A trebuit să-mi iau de la gură ca să vin aici, a

recunoscut ea în şoaptă, fără să înţeleagă apoi ce găsea Estelle atât de comic.

Simone era o persoană foarte scundă, veşnic în mişcare, ca o codobatură, şi ca să mai câştige câţiva centimetri făcea echilibristică pe nişte tocuri ameţitor de înalte şi avea părul strâns într-un coc cât un turn, aflându-se într-o permanentă luptă cu câteva şuviţe rebele care, urmând legea gravitaţiei, se încăpăţânau să îi cadă pe umeri.

Apoi şi-a făcut apariţia Falk. Imediat au încetat toate conversaţiile. Castelanul a deschis întâlnirea cu o glumă.

— Cum se cheamă ziua în care încep majoritatea terapiilor prin post? a întrebat el, măsurându-şi publicul din priviri. Mâine. Dar, înainte ca mâine să devină azi, noi ne vom ocupa puţin de partea teoretică.

Caroline a fost ultima care a apărut, în mare grabă. Doar două scaune mai rămăseseră goale. Kiki luase un tren de noapte şi avea să ajungă abia la micul dejun. Însă unde putea fi Eva?

— Probabil o discuta la telefon cu ai ei, a presupus Estelle, ridicând din umeri.

Pe Falk nu îl interesa nimic din toate astea. El intrase la ora anunţată şi a început imediat.

— Alimentaţie greşită, alcool, nicotină, mediu toxic. Pretindem prea mult corpului nostru, a explicat el.

Grinzile străvechi scârţâiau sub paşii lui fără oprire, încolo şi încoace.

— În acelaşi timp, avem capacitatea de a practica asceza. Nu degeaba postul are un rol atât de important în multe religii. Creştinii, musulmanii, evreii, hinduşii – toţi postesc. O persoană din nouă posteşte, din motive religioase. Mai nou, postesc şi cei care nu cred în nimic, a adăugat el, privind atât de neaşteptat în direcţia Carolinei, încât ea, o avocată atât de obişnuită să răspundă la provocări, a preferat să se uite în pământ.

Falk a făcut o pauză, ca să studieze, pe rând, fiecare participant. Atât cât să se simtă personal vizat. Omul din faţa lor era cât se poate de conştient de efectul demersului

său. Singurul amănunt distonant din tot acest tablou general era faptul că purta pantofi fără ciorapi, încălţaţi direct pe picioarele goale.

— Egiptenii antici credeau în post, Biblia îl propovăduieşte, iar indienii posteau şi ei înainte de a lua hotărâri majore, pentru a putea alege cea mai corectă variantă. Postul reprezintă întreruperea modelului nostru obişnuit de comportament.

O mână ridicată. Doamna în trening.

— Doamna Eisermann… a invitat-o Falk să vorbească, fără nicio ezitare asupra numelui său, neapelând însă la tutuitul atât de des folosit de terapeuţi.

— Nu vă faceţi o prezentare mai amănunţită? l-a întrebat doamna Eisermann.

Falk i-a răspuns repede şi caustic.

— La ce vă gândiţi? Stare civilă, curriculum vitae tabelat, declaraţie de venituri? La soţia mea, casa mea, maşina mea, iahtul meu?

Doamnei Eisermann i s-a tăiat respiraţia.

— Tomai despre asta nu e vorba aici. Ci de eliberarea de ziua de ieri.

— Am o senzaţie de sectă, a şoptit Caroline.

Hagen Seifritz stătea cufundat în jilţul său. Se folosise de timpul petrecut în sala cavalerilor ca să povestească tuturor cum făcuse avere din lucrările de excavaţie în cimitire, că avea *four wheel drive* importat din Statele Unite, că-şi putea permite oricând o ladă de Château Latour şi că făcea investiţii în Asia de Sud-Est. „Singura piaţă din care te mai alegi cu ceva.”

De terapia prin post nu-i păsa nici cât negru sub unghie, şi nici nu fusese ideea lui. „Medicul meu mi-a dat toate asigurările că următorul mormânt o să îl sap chiar pentru mine, dacă rămân cel mai bun client al măcelarului.” Râsul său răsunător indica extrem de limpede că el, Seifritz, era absolut împăcat şi cu viaţa, şi cu burta sa.

— Vom petrece opt zile împreună, a insistat doamna Eisermann, în condiţiile astea vrei să ştii totuşi cu cine ai de-a face.

— Şi în ceea ce-i priveşte pe participanţi, a completat soţul ei, privind în jur ca şi cum ar fi aşteptat aplauze.

— Odată ajunşi aici, nu trebuie să vă mai preocupe decât propria dumneavoastră persoană, a continuat Falk. Peste câteva zile veţi avea cu totul altă părere despre ceea ce este important în viaţă şi cât anume merită povestit. Până atunci, bazaţi-vă pe intuiţie.

— Participăm a paisprezecea oară la un asemenea curs de terapie prin post. În Bad Pyrmont începeam întotdeauna cu o rundă de prezentări, a încercat doamna Eisermann încă o dată.

— Profesori. Amândoi, a şoptit Estelle spre Judith, fiind foarte dornică să ştie cât de corect era pronosticul ei.

Dar asta a păstrat pentru sine.

— Ceea ce vă uneşte, pe toţi, este nevoia de a lăsa în urmă ceea ce ştiţi…

— Ne aflăm aici pentru că ne e foarte bine când ţinem post, l-a întrerupt doamna Eisermann pe Falk. Suntem profesori, la Fulda. Într-o şcoală profesională. Mulţi copii de imigranţi. Multe probleme. Abandon şcolar, droguri, violenţă…

Estelle şi-a acordat un punct, în sinea ei. Balerina rusoaică a gemut. Walkiria-sufleur a făcut o faţă din care se ghicea că se aştepta oricum la o săptămână infernală, iar Hagen Seifritz se lupta să nu adoarmă.

— Sunteţi la început, a rostit Falk pe un ton ridicat, sugerând limpede că subiectul fusese închis. Cu toţii ne aflăm la un început. În fiecare zi. Despre asta este vorba aici. Despre un început.

— Am avut un sentiment pozitiv încă de când ne-a propus Eva să venim aici, i-a şoptit Judith Estellei.

Estelle a cântărit privirea transpusă cu care prietena ei sorbea fiecare cuvânt al lui Leonard Falk. Se părea că Judith făcuse alegerea.

15

Caroline era impresionată. De Falk. De stilul suveran în care condusese întâlnirea de introducere. Şi, în general, de ideea de terapie prin post.

— Postul e ca o curăţenie generală în propria ta casă. Un fel de săptămână de curăţenie a trupului şi a sufletului, le explicase Falk. Postul permite apariţia unei breşe, creând astfel spaţiu pentru ceva nou.

Purificare, verificase Caroline, nu era un termen specific ştiinţei alimentaţiei. Însă suna cât se poate de logic. Asceza deliberată deschide orizontul asupra tezaurului de care dispunem. Tezaur de mâncare şi de şanse. Din pelerinajul făcut împreună, Caroline învăţase că între cer şi pământ există şi lucruri inexplicabile, din punctul de vedere strict al logicii.

— Postul înseamnă înnoire, le-a asigurat Falk. Revigorare, după aruncarea balastului. Şi refuzul de a te mai lăsa deranjat de stimuli din exterior. Numărătoarea porneşte din nou de la zero. Ne oprim, pentru a intra într-o altă piele.

Ofiţerul nota totul, conştiincios. Caroline se îndoia. Oare era posibil să schimbi direcţia cu totul, într-o singură săptămână? Să-ţi creezi, prin detoxifiere, o oră zero în propria biografie? Un nou început?

— În primele trei zile, organismul se comută pe hrană „interioară”, le-a explicat Falk. Pot apărea efecte secundare neplăcute. Şi dureri de cap, să nu vă miraţi. Vuiet în tâmple, tensiune scăzută, reacţii cutanate, insomnie, stare de spirit proastă – toate sunt absolut normale. Otrăvurile se descompun şi caută o cale de ieşire.

Falk nu mai contenea să povestească despre reziduurile şi toxinele de care organismul poate scăpa graţie terapiei prin post.

— Dacă mă prăbuşesc şi mor în clipa asta, locul meu nu e la cimitir, ci în halda de deşeuri periculoase, a comentat Estelle sec.

Tot grupul se amuza. Şi doamnele de marţi, cu atât mai mult. Dar cel mai încântat era Seifritz-toată-ziua. La fiecare comentariu acid plasat de Estelle, Seifritz reacţiona prompt, râzând în hohote, şi o bătea pe spate, plin de entuziasm.

— Ce tare eşti! a lăudat-o el.

— Vom ţine post şase zile. În cea de-a şaptea, vom începe să reconfigurăm lent alimentaţia.

— Visez de pe acum la ziua când voi lăsa în urmă castelul, în costumul meu Chanel, a oftat Estelle.

Dar înaintea plecării, în program figura un moment intitulat criptic „finalul postului şi reîntoarcerea”.

— Probabil că va trebui să ne înşirăm, unul câte unul, sub o streaşină a castelului, unde vom fi poleiţi cu aur, şi-a dat cu părerea Estelle, gândindu-se la preţul considerabil plătit pentru cele şapte zile de hrană pe sponci.

Reîntoarcerea echivala cu „liber la mâncare”. Iar cine dorea putea să îşi invite şi un oaspete la castel, în cea din urmă noapte.

— Omul meu, regele farmaciilor, nu va avea parte de aşa ceva, a hotărât Estelle.

Apoi evenimentele au luat o întorsătură serioasă. Falk i-a invitat să privească terapia prin post ca pe un concept universal şi să lase în biroul lui tot ceea ce le prisosea: telefoane mobile, chei de maşină, laptopuri, lucrări pe care eventual le luaseră cu ei. Judith şi-a depus, cea dintâi, telefonul mobil.

— De la sine înţeles, puteţi dispune în orice moment de ceea ce vă aparţine, a promis Falk. Nu încercăm decât să punem o ultimă piedică în calea ispitei.

Judith a arborat zâmbetul ei cel mai fermecător, ca şi cum ar fi atins deja momentul iluminării.

— Până aici a fost teorie. Pentru partea practică, vă las pe mâinile soţiei mele. Bea Sänger are să vă călăuzească paşii de-a lungul întregii săptămâni.

Judith a încremenit, cu gura întredeschisă. Dintr-un colţ întunecat s-a desprins imediat o siluetă. Bea Sänger se apropia de patruzeci de ani, era înaltă şi subţire. Părul castaniu, nu foarte lung, era tuns paj şi purta jeanşi croiţi drept, bluză albă şi jachetă cenuşie, tricotată. Haine alese cu grijă, de o eleganţă discretă. Bea arăta nemaipomenit.

— Sunt încântată că v-aţi hotărât să faceţi acest pas curajos, a fost salutul adresat de ea grupului.

Nimic din stilul lui Bea Sänger nu era strident: nici înfăţişarea, nici culorile purtate, nici măcar vocea. Vorbea pe un ton scăzut, străin de orice agitaţie, care însă transmitea multă hotărâre.

— Pentru început, să parcurgem programul zilei, a recomandat ea.

Caroline s-a uitat neliniştită spre scaunul rămas liber: „Oare unde o întârzia Eva?”

16

Trebuia să se mişte repede. Foarte repede. Eva aşteptase până la plecarea prietenelor sale la ceremonia de deschidere. Abia după ce coridoarele s-au cufundat în linişte a îndrăznit să scoată din geantă meniul legat în piele. Nu înainte de a promite, printr-o scurtă rugăciune, să înapoieze înainte de plecare piesa scumpă, de colecţie, proprietarilor de drept.

Eva răsfoia în mare grabă. Prin faţa ei defila oferta de la Raţa sălbatică: legume proaspete din piaţă, gustări specifice din Franconia, propuneri de mese uşoare, meniuri cu peşte şi carne. Şi, în completare, o cronică a Raţei sălbatice. Pe ultimele două pagini exista un rezumat, însoţit de imagini, al momentelor de glorie şi al suferinţelor prin care trecuse familia de hangii Körner. Pentru că aceste anale precizau nu numai evenimentele de familie fericite, spre exemplu obţinerea licenţei de fabricare a berii, înfiinţarea oficiului poştal, începerea lucrărilor de extindere şi de renovare, ci şi nenumăratele accidente şi lovituri ale sorţii: crime, întâmplări bizare, boli şi războaie – fiecare cu jertfe de sânge. Hanul fusese condus de-a lungul vremurilor, cu mână de fier, de mai multe generaţii de femei. Dar Eva nu intenţiona să facă un studiu aprofundat al istoriei pline de întorsături a familiei Körner. O interesa propriul ei trecut. Şi mai exact o fotografie a familiei din anii şaizeci. În mijloc trona un bărbat cu burtă uriaşă şi mustaţă pe măsură, strângând posesiv talia unei tinere – uşor de recunoscut, hangiţa Roberta, care le servise la prânz. În faţa cuplului, o fetiţă. „Seara dinaintea marelui incendiu. Sărbătoarea de 1 mai 1965. Ultima fotografie a lui Willi Körner”, aşa suna legenda imaginii. Iar în anale scria că Willi murise în incendiu. Eva a scos din geamantan fotografia de grup a Reginei şi le-a comparat. Încadrare şi compoziţie identice. Evident, cu prilejul sărbătorii de 1 mai

toată lumea se fotografiase la Raţa sălbatică. Imaginea, după cum preciza nota, fusese luată de Emmerich Körner. Bărbatul rătăcit care se aşezase la masa de lângă ele.

— Regine a fost fotografiată la 1 mai 1965, în timpul sărbătorii săteşti. Şi?

De teamă să nu fie surprinsă de Judith, colega ei de cameră, Eva se refugiase în exteriorul ansamblului de clădiri, ca să dea un telefon. Arhitectura alambicată a burgului oferea nepreţuite avantaje cu tainiţele şi ungherele ei ferite, unde Eva putea discuta nestingherită cu Frido despre rezultatele investigaţiei.

— L-am găsit pe fotograf, i-a spus ea, care sigur a întâlnit-o pe Regine. Bărbatul are minţile puţin tulburate.

— Asta-i tot? a întrebat-o Frido, nu foarte impresionat de rezultatul activităţii ei de detectiv.

Părea uşor iritat şi nici nu era de mirare. Frido stătea la o coadă tipică pentru vineri seară, într-un restaurant cu autoservire, şi încurcat de laptop şi de servietă parcurgea dificilul ritual de stabilire a meniurilor pentru trei dintre copiii săi. Cel de-al patrulea refuzase din start să intre în restaurant.

— Sunt vegetariană, îi declarase Lene, în vârstă de paisprezece ani, în gura mare. Suficient să simt miros de carne, şi mi se întoarce stomacul pe dos.

— Şi cârnăciorii de săptămâna trecută cum au fost? s-a interesat Frido.

— La pubertate se petrec tot soiul de schimbări, îl luminase Lene pe inocentul său tată, după care, în semn de protest, se aşezase afară, lângă uşa restaurantului… unde se afla şi acum… în ciuda burniţei.

Era unul dintre acele momente în care Frido nu mai pricepea deloc de ce unii oameni ţin morţiş să devină tată. Şi cu atât mai puţin de ce unii oameni simt lipsa unui tată, după aproape cincizeci de ani.

— Dacă voi reuşi să îmi găsesc tatăl, i-a spus Eva la telefon, repetăm petrecerea de la nunta noastră. Îl invităm

pe Schmitz cu formaţia lui şi o facem lată. Cu familia în formulă completă.

— Nu trebuie să ai aşteptări prea mari, a prevenit-o Frido, cu Anna ţipându-i în cealaltă ureche.

— Papa, nu vreau Hamburger Royal, aş prefera un Big Tasty Bacon.

Din cealaltă parte, David îi spunea că, în loc de Fanta medie ar vrea o Cola mare, dar atunci fără îngheţată, iar Frido Jr. avea nevoie de sfatul părintesc, dacă să prefere Flurry Mix sau Milkshake. Totul în acelaşi timp. Deodată, au amuţit cu toţii. Şi a amuţit şi Eva.

— Suntem la McDonald’s, i-a mărturisit Frido.

Nici scuze, nici pretexte, nici risipă de cuvinte inutile. Degeaba gătise Eva. Şi degeaba le lăsase toate listele. Frido se scutura de gospodărie cum putea el mai bine şi mai repede. La bucătărie se pricepeau alţii mult mai bine, ştersul prafului era inutil, iar rufele cu siguranţă puteau intra la un loc în maşina de spălat, fără să fie sortate în şaptesprezece subgrupe şi opt programe de curăţare. Pentru el era suficient să le sorteze în două grămezi, ca să reducă de la început efortul la jumătate: o grămadă cu rufe murdare şi o grămadă cu rufe murdare care mai mergeau purtate.

— Cum e Falk? A zis ceva? a schimbat el discuţia.

— Da. Nu. Nu cu adevărat. Încă nu, s-a bâlbâit Eva. Nu am îndrăznit să stau de vorbă cu el, a recunoscut, în cele din urmă.

Frido era omul lucrurilor exacte. Femeile şi logica lor îl suprasolicitau.

— Dacă nu îndrăzneşti, de ce ai mai bătut drumul până acolo?

— Ce să-i spun, după părerea ta? s-a aprins Eva. I-aţi trimis o scrisoare mamei mele, acum douăzeci de ani. Din păcate, mama mea nu se poate deplasa. În schimb am venit eu. Ah, apropo, nu cumva sunt fiica dumneavoastră?

— Nu trebuie să te înhami la asta, Eva. Nimeni nu te sileşte.

— Înainte de a-mi exprima o asemenea bănuială, vreau să aflu mai multe despre Falk. Despre povestea lui. Şi despre familia lui. Trebuie să ştii cu cine ai de-a face. Imaginează-ţi că te-ai trezi la uşă cu o persoană care ar susţine că este fiica ta.

Frido a gemut. Îl înfiora simplul gând că familia lui s-ar putea extinde.

— Patru copii şi o soacră îmi sunt de-ajuns. Regine a dat trei telefoane, până acum.

— Inventează şi tu ceva! a ocolit Eva subiectul neplăcut.

— A mirosit că e ceva în neregulă.

— Mama a crezut multă vreme în OZN-uri. Nu va fi greu să o convingi că m-am hotărât, fără să stau pe gânduri, să urmez o cură de terapie prin post. Aşa, pur şi simplu. Fără niciun plan pus la cale.

— O ştii bine pe mama ta.

— Nu. Absolut deloc, s-a revoltat Eva. Bântui prin Achenkirch şi încerc să mi-o imaginez pe Regine cu o grămadă de copii în grijă şi un iubit secret.

Eva s-a oprit brusc. Pe alee se auzeau paşi şi câteva şoapte au ajuns până la urechile ei, purtate de vânt, şi un chicotit discret. Nu mai era singură. Eva s-a aplecat cu grijă, să cerceteze, ca să constate că nu numai ea chiulea de la festivitatea de deschidere. La lumina slabă a felinarelor, Eva a recunoscut-o pe Caroline.

— Mulţumesc pentru semnul lăsat în valiză, a chicotit Caroline. Ce gest frumos!

De luni bune Eva nu o mai văzuse atât de destinsă. În urma poveştii cu Philipp, Caroline rămăsese cu o crispare întipărită pe chip. Dar acum părea uşurată.

— Până vineri sunt doar câteva zile, a murmurat ea.

Eva bănuia de mai multă vreme că în viaţa Carolinei apăruse o nouă iubire. Spre deosebire de Judith, care de predilecţie nu făcea un secret faţă de ele din problemele sale de viaţă şi le cerea sfatul cu voluptate, Caroline se frământa în tăcere.

— Am să-i spun lui Regine, simplu, că eşti la Achenkirch. Şi arunci s-ar putea să zică singură ce are de zis, a hotărât Frido.

— Renunţă la idee! Sub niciun motiv! Nici vorbă să faci una ca asta, a strigat Eva suficient de tare să fie remarcată de Caroline.

— Te sun eu, şi-a luat avocata rămas-bun în grabă.

— Şi atunci ce să-i spun? a întrebat Frido.

Dar Eva închisese telefonul.

Creierul este un organ ciudat. Funcţionează impecabil. Câtă vreme nu este expus anumitor stări emoţionale. Sentimentele scot din funcţiune logica şi bunul-simţ.

— Biroul îmi mănâncă zilele câteodată, s-a scuzat Caroline.

— Ne cunoaştem de atâţia ani, a spus Eva. Niciodată nu te-ai priceput să minţi. Şi nici nu ţi-ai pierdut firea, nici nu ai intrat în încurcături.

— Am primit un nou caz, dublă crimă. O reglare de conturi între proxeneţi.

— Problemele de la birou nu au reuşit să te copleşească niciodată, a întrerupt-o Eva.

Caroline a tăcut.

— E vorba de necunoscutul pe care l-ai întâlnit? s-a interesat Eva, precaut. *Blind date-ul* propus de fiica ta?

— Frank. L-am văzut doar o singură dată, a râs Caroline.

— Uneori e suficient, a fost de părere Eva. Cine mai are astăzi răgazul să se adapteze în tihnă la o nouă relaţie?

Până şi forţele de muncă stabilesc mai nou Speeddating Sessions între potenţialii angajatori şi beneficiarii ajutorului de şomaj. Şi funcţionează.

— Nu şi în ceea ce mă priveşte, a spus Caroline.

— Ei! mai devreme m-am întâlnit pe culoar cu un domn Eisermann şi ştiu sigur că nu mi-a plăcut absolut deloc.

— Hai să intrăm, a căutat Caroline o scăpare. Şi oricum trebuie să predăm telefoanele mobile.

Eva nu a avut curajul să mai insiste.

— Există o persoană care merită să afle prima, a recunoscut ea.

Eva a încuviinţat. Deşi nu înţelegea de ce Caroline îi acorda în continuare atâta importanţă fostului ei soţ. În urmă cu câteva săptămâni îl văzuse pe Philipp. Braţ la braţ cu o blondă. Între timp, se dusese vorba, locuia împreună cu altcineva. În fosta lor casă. Poate de aceea îi era atât de greu prietenei sale să îi rostească numele.

— Încă mă mai gândesc, a completat Caroline, la fel ca tine.

Preventiv, Eva şi-a coborât privirea. Avocata era renumită pentru stilul în care îşi încurca martorii în sala de judecată, cu întrebările ei bine ţintite, iar Eva se temea că nu i-ar putea face faţă.

— Presupun că există un motiv, a continuat Caroline, pentru care te dai în vânt după valea Altmühl şi faci colecţie de meniuri în ultima vreme.

În Eva se dădea o luptă. Cuvintele o purtau în trecut, în acel trecut când era singurul copil nelegitim din clasă. Iar din adâncul sufletului ei mai pândea şi acum acea umilinţă. Nu îndrăznise niciodată să mărturisească ce mult îşi dorea un tată. Ca şi cum ar fi vrut să o protejeze pe Regine. Chiar şi astăzi, la peste patruzeci de ani, se temea de acea umilinţă. Încă nu sosise momentul.

— Dacă te pot ajuta… i-a propus Caroline prudent. Camera 34. Baţi de trei ori. Sunt dispusă în orice clipă.

Eva a îmbrăţişat-o.

— De trei ori. Şi tu. Dacă vrei să stăm de vorbă.

Prietenia le-a învăluit ca o pătură caldă. După atâţia ani petrecuţi împreună, aveau multă încredere una în cealaltă şi cuvintele erau de prisos. Din păcate însă, în ceea ce o privea pe Estelle discreţia nu avea prea mare valoare.

— Ce faceţi acolo? Când toată lumea vă aşteaptă în sala cavalerilor, a răsunat glasul ei.

Estelle era înzestrată cu un al şaselea simţ şi detecta rapid dacă era vorba de vreun secret. Camera cu bovindou de pe palierul doamnelor, pe care şi-o alesese Estelle din

considerente strategice, oferea o panoramă spre întreaga curte interioară.

— Secrete? a strigat ea, fără ocolişuri, de la înălţime.

— Bineînţeles, a asigurat-o Caroline.

Dar în acelaşi timp Eva a scuturat din cap.

— Ei, ţi-ai găsit.

Estelle rămăsese pe poziţie, neclintită din punctul ei de observaţie, în timp ce Caroline era tot mai sigură că lipsa hranei solide va fi cea mai măruntă problemă cu care se vor confrunta doamnele de marţi, în cele şapte zile ce aveau să vină. Săptămâna petrecută la Achenkirch promitea să fie cât se poate de interesantă.

17

Ce visezi în prima noapte într-un pat străin se împlineşte. În odaia ei austeră, Caroline nu visa decât să poată să adoarmă. Miezul nopţii, douăsprezece şi un sfert, unu, unu şi jumătate, două fără douăzeci şi şapte de minute: clipele se scurgeau cu greu. Vântul făcea să freamăte copacii, crengile trosneau, frunzele foşneau în noaptea fără sfârşit. Caroline se răsucea de pe stânga spre dreapta şi înapoi pe stânga, îşi împingea pătura deoparte şi apoi se învelea iarăşi până la bărbie. Deschidea fereastra, apoi o închidea, aprindea lumina, apoi o stingea şi o aprindea iarăşi. Caroline frunzărea fără chef în ghidul ei de călătorie prin valea Altmühl. Îi lipsea obişnuitul fundal sonor al unui mare oraş: vocile celor care se întorceau acasă la ore târzii, motoare huruind în parcare, tramvaie retrăgându-se în depărtări, maşini de poliţie cu sirene capabile să dea oricui sentimentul că se află în miezul acţiunii. Unde pulsează viaţa. Dar acolo sus, la castel, Caroline rămăsese singură cu sine. Şi cuprinsă de panică. Avea să reziste o săptămână fără mâncare? Făcea parte dintr-o generaţie care nu cunoscuse foamea. Nu ştia cum se manifestă. Dacă ar putea să doarmă! Liniştea aceea o irita. Patul acela mare o irita. Iritarea ei o irita. Acasă îşi găsea liniştea cu un sendviş, un pahar de vin roşu şi programul de la televizor. Foamea o chinuia, însă. Şi setea. De nepotolit cu apa de lângă pat. Şi, desigur, cu atât mai puţin cu un pahar de Achenkirchner care, începând de mâine, urma să fie hrana de bază.

Achenkirchner, aşa le explicase Bea Sänger, era o supă de cartofi, conopidă, morcovi, praz, ceapă şi ţelină.

— Sună promiţător, îi şoptise Estelle. Cu puţină şuncă şi o mână de tăiţei, iese o minestrone clasa întâi.

Şase ore până la începutul programului de dimineaţă, nouă ore până la prima masă de post, o sută cincizeci de ore până sâmbătă. Şapte zile în care va avea vreme să le

explice doamnelor de marţi ceva ce logic nu se putea explica. Mai exact, când îşi pierduse controlul asupra propriei sale vieţi? Cu Frank?

„O cină nevinovată. Ce ar putea fi deplasat?”, aşa o convinsese fiica ei, Josephine, să accepte întâlnirea. Frank era tatăl unei prietene.

— Abia s-a mutat la Köln, e divorţat demult. Şi foarte agreabil. Vă veţi înţelege de minune, o asigurase Josephine.

Un *blind date?* Caroline se îndoise foarte tare. Nu cumva era prea bătrână pentru un asemenea sport? Îşi dorea cu adevărat să cunoască un alt bărbat?

— Cum poţi să mai reacţionezi firesc dacă întorci propunerea mea pe toate feţele? s-a revoltat Josephine şi a luat hotărârea în numele mamei ei. Vei merge, şi basta! Frank este OK. Nu vor fi nici telefoane nedorite, nici scene penibile, nici riscuri.

Există urşi-problemă, vaci-problemă şi preşedinţi-problemă. Caroline nu avea deloc intenţia să se transforme într-o mamă-problemă.

„Nu trebuie decât să-i dau câteva sfaturi despre ce poate face prin Köln”, îşi spunea Caroline, stând nehotărâtă în faţa şifonierului. Oare cum te îmbraci când vrei să laşi impresia că prea puţin îţi pasă?

Trecuseră luni de la implozia propriei căsnicii, dar ea încă nu reuşise să-şi pună ordine în sentimente. Iar acum era pe cale să intre iarăşi într-un joc de mult uitat: flirtul. Se gândiseră să meargă la cinematograf. Dar niciunul nu era tentat de comedii romantice.

— Credeţi în dragoste la prima vedere? o întrebase Frank, rezervat.

— Nu, nu cred, a preferat Caroline un răspuns direct.

— Nici eu, a dat Frank din cap. Pe fosta mea soţie am cunoscut-o la St Moritz. Când am urcat prima dată cu schi-liftul, am fost la un pas să cad din scaun. Ea m-a salvat. Eram ameţit. Mi se muiaseră genunchii. Am crezut că de

dragul ei. Mai târziu, am descoperit însă că sufeream de acrofobie.

Caroline a început să râdă şi gheaţa s-a spart. Frank era cât se poate de prezentabil: era zvelt, avea păr bogat şi purtat neglijent, ochi prietenoşi şi ridurile specifice celor care râd mult. Copiii lor erau de o vârstă, amândoi jucaseră tenis în tinereţe şi se plângeau, în aceeaşi măsură, de cât de puţin timp le rămânea pentru viaţa personală. Caroline s-a simţit cuprinsă de un tremur ciudat, undeva, în zona taliei. Din păcate, nu avea nimic de-a face cu Frank, era doar vibraţia telefonului din buzunarul pantalonilor. „Secţia de politie sud", a apărut pe ecran. De aici, lucrurile au luat-o razna. Nici nu apucase bine să se plângă de lipsa unei vieţi private, şi acum ieşea la iveală disponibilitatea ei universală.

— Vă rog să nu uitaţi ce doreaţi să-mi spuneţi, şi-a cerut scuze Caroline şi s-a îndepărtat puţin, dar fără să-l poată împiedica pe Frank să audă conversaţia pe care o purta.

De la celălalt capăt al firului, un ofiţer de poliţie dorea să o informeze că la locuinţa ei tocmai s-a petrecut un incident. Doar că, după ce se întorsese din pelerinajul de la Lourdes, casa din Lindenthal nu mai era „casa ei". I-o lăsase lui Philipp, deocamdată. Iar „deocamdată" se transformase într-o situaţie de durată.

— Trebuie să-l sunaţi pe soţul meu, a replicat Caroline, jenată că trebuie să atace un asemenea subiect tocmai de faţă cu Frank, şi asta chiar în timpul primei lor întâlniri. Vă rog să vă adresaţi lui Philipp Seitz, soţul meu, viitorul meu fost soţ. Locuim la adrese diferite, a explicat ea. Apoi a închis şi s-a refugiat într-o conversaţie banală. Şi? Ce profesie aveţi? l-a întrebat, în lipsa unei idei mai originale.

— Sunt inginer. Specialist în uleiuri şi grăsimi, i-a explicat Frank.

— Uleiuri şi grăsimi, a repetat Caroline.

Asta mai lipsea. Ce să-ţi treacă prin cap legat de un asemenea subiect, ca să înnozi la loc firul discuţiei? Poate

ar trebui să treacă la criza europeană, la concedii, la hobby-uri.

— Livrăm grăsimi la marile fabrici de pâine, la întreaga industrie de produse alimentare. Grăsimi pentru chipsuri, praline, ciocolată, cartofi prăjiţi…

Gândurile Carolinei au zburat spre casa din Lindenthal. Inundaţie? Incendiu? Oare ce se întâmplase? Poate Philipp păţise ceva. De ce nu-l lăsase pe poliţist să-i spună până la capăt? Bietul Frank se pierduse cu totul în enumerarea lui nesfârşită. Când, brusc, Caroline a sărit în picioare şi şi-a luat geanta.

— Îmi pare rău, s-a bâlbâit Frank, speriat. N-am vrut să vă plictisesc. Îmi pregătisem atâtea lucruri pe care să vi le pot povesti. Pe nicio femeie nu o interesează grăsimile şi uleiurile…

Dar între timp Caroline ajunsese deja la uşă.

Fereastra camerei din castel s-a deschis cu o bufnitură puternică, iar curentul stârnit a împrăştiat rapid paginile cu informaţii împărţite de Bea Sänger. Îngrozită, Caroline a sărit din pat. Era cineva acolo? La ea în cameră? Privirea lui Frank, rănită, o urmărea permanent.

A închis fereastra cu un gest hotărât şi s-a uitat atent, în întuneric. Afară nu se vedea nimic neobişnuit. Curtea castelului era cufundată în beznă, iar cele două raţe alergătoare amuţiseră şi ele.

S-a stropit cu puţină apă rece pe obraji, şi-a scuturat pătura şi şi-a potrivit din nou perna. Dacă nici acum nu va reuşi să adoarmă, categoric mâine se va târî. Acum. Trebuia. Să adoarmă. Însă subconştientul ei era de cu totul altă părere. Spontan, fără să îl fi întrebat cineva, i-a adus aminte că uitase să plătească două amenzi. Trecere pe roşu, depăşirea vitezei legale, folosirea telefonului mobil în timpul mersului. O sută treizeci de euro şi trei puncte o costase cursa ei în stil kamikaze prin Köln, în urma telefonului primit de la circa de poliţie.

Caroline a aprins lumina şi şi-a luat agenda şi smartphone-ul, ca să plătească imediat amenda, prin transfer digital. Între filele agendei avea avizul şi fotografia incriminatoare. Privirea sa surprinsă de bliţ dezvăluia o întreagă poveste, o stare de spirit atât de stranie. În cele câteva minute de frământări, cât a durat drumul, Caroline şi-l imagina pe Philipp când atârnând de tavan, când măcelărit de vreun răufăcător, când sfârşindu-se în chinuri, lângă o ţeava de gaze. Tot soiul de scenarii de groază. Dacă i se întâmplase ceva? Dacă se hotărâse să-şi pună capăt zilelor? Dacă era mort? Şi atunci a înţeles, ca lovită de trăsnet, că era obligatoriu ca între ei să aibă loc o explicaţie. Şi a cuprins-o un val de panică. Oricât de rău se dovedise Philipp, ca soţ, era tatăl copiilor şi parte a biografiei sale, pe veci. Cândva, au avut toate motivele să fie împreună. Relaţiile sunt alcătuiri care te descumpănesc prin infinita lor complexitate. Iar în ceea ce priveşte căsătoria, prevederile din legislaţia civilă nu se mai referă de mult la ideea de vinovăţie. În locul unui divorţ, care să stabilească o vinovăţie, doar o ruptură iremediabilă a căsniciei. Iar în locul unor declaraţii clare, numai sentimente de culpabilitate amorfe, argumente şi contraargumente, învinuiri reciproce, o sarabandă de „nu numai… dar şi”. Poate tocmai de aceea era atât de dificil de menţinut un echilibru în relaţia cu Philipp.

Fotografia aceea surprinsese exact momentul în care pricepuse în sfârşit că detaşarea ei din ultimele luni nu fusese decât o aparenţă. Nu reuşise să recunoască niciodată în ce măsură o afectase despărţirea de Philipp. Nici faţă de prietene, nici faţă de ea însăşi. Şi cel mai puţin faţă de Philipp. Chiar şi în ceea ce o privea pe Judith încercase să rămână raţională. Şi nu-i fusese uşor să treacă peste trădarea ei. Caroline avea pretenţia să rămână stăpână pe sine şi pe gesturile sale. Dar fotografia aceea demonstra exact contrariul. Nu era decât o femeie care habar nu avea încotro o poartă călătoria vieţii.

Caroline a rupt fotografia în bucăţi şi le-a aruncat la toaletă. Dar de imaginile întipărite în memorie nu-i era la fel de uşor să scape. Când a ajuns în sfârşit în acea seară la casa ei din Lindenthal, era convinsă că îşi imaginase toate scenariile posibile. Greşit. Habar nu avea ce o aştepta. În faţa casei în care ea şi Philipp îşi crescuseră copiii erau parcate câteva maşini de poliţie şi o ambulanţă. Luminile albastre măturau pe tăcute faţada, sub privirile câtorva gură-cască, iar fosta ei vecină dădea declaraţii pentru procesul-verbal unui poliţist numai muşchi. Caroline şi-a prezentat actul de identitate.

— Ce bine că aţi ajuns, a întâmpinat-o un poliţist. Avem nevoie de dumneavoastră, pentru identificare.

Peste nicio jumătate de minut, se afla în fostul ei dormitor. Faţă în faţă cu Sissi Fischer, până nu de mult asistenta de programări a soţului ei. Lumânări aprinse. Pe măsuţa de lângă pat, o sticlă de şampanie în frapieră şi două pahare. Pe pat, trandafiri risipiţi cu pricepere. Uşa balconului atârna strâmb în balamale. Zăvorul era încovoiat. O dâră de sânge traversa încăperea până lângă fotoliul în care stătea ghemuită Sissi. Desculţă. Şi cu piciorul plin de sânge.

— A sunat băiatul cu pizza şi am coborât repede, s-a tânguit Sissi. Tocmai îi plătisem, când uşa s-a trântit. Am crezut că pot să intru pe uşa balconului de la etaj, dacă mă caţăr pe spalier.

În exerciţiul ei de alpinism, Sissi se alesese cu o rană adâncă, pe care tocmai i-o pansa un infirmier. Probabil alunecase şi rămăsese agăţată într-unul din cuiele ruginite, înfipte în spalier ca să asigure stabilitate plantelor căţărătoare.

Însă poliţistul care îi lua declaraţia tot nu era mulţumit.

— Uşa balconului era deschisă doar în fantă. Am încercat să o forţez cu o coadă de mătură şi s-a declanşat alarma, a mai adăugat ea, remarcând-o abia atunci pe Caroline. Doamnă Seitz, trebuie să confirmaţi poliţiei că nu sunt spărgătoare. Philipp ar fi trebuit să ajungă de mult. Nu am

reuşit să iau legătura cu el. Nici cu Josephine, nici cu Vincent.

Când Caroline tocmai îşi făcea griji pentru Philipp şi era pe cale să recunoască, da, că încă mai simţea ceva pentru el, devenise martora unui rendez-vous romantic ratat, faţă în faţă cu iubita lui din acel moment. Probabil că Philipp întârziase ca de obicei, din pricina vreunei urgenţe. Un duş rece ar fi fost o palidă mângâiere. Nici măcar propriii ei copii nu-i mărturisiseră că Philipp trăia cu altcineva. Sissi Fischer se obişnuise de minune cu vechea viaţă a Carolinei. Şi cu halatul ei de baie. Sub care purta ceva aproape inexistent. Nici nu era de mirare că se căţărase pe spalier. În ţinuta aceea senzuală, care mai mult dezvăluia decât acoperea, nu putea să ceară ajutor nimănui fără să îşi asume mari riscuri. Iar lui Caroline nu îi mai rămânea decât să-l regrete profund pe Frank, cu uleiurile şi grăsimile lui. De ce nu-i dăduse nicio şansă? De ce privea mereu înapoi, şi niciodată înainte?

Poliţiştii o priveau pe Caroline cu mult interes, aşteptând să confirme că Sissi era o cunoştinţă de familie.

Pentru situaţii de criză, Caroline le recomanda întotdeauna clienţilor săi mai irascibili şi gata să recurgă la violenţă o strategie clară: aprecierea situaţiei, evitarea amestecului, detensionarea. Şi pe-aici ţi-e calea! Dar când s-a văzut faţă în faţă cu Sissi, nicio strategie raţională nu a mai funcţionat. Pentru că a înţeles, în cel mai amar chip cu putinţă, că mariajul ei încă nu se încheiase, şi a simţit pe loc gustul răzbunării mărunte.

— Nu, nu o cunosc pe această tânără, a pronunţat ea rece.

Ştia prea bine că, după declaraţia ei, Sissi Fischer avea să petreacă o noapte în celulă.

— Caroline, ce faci? Caroline…

Caroline s-a trezit brusc, complet dezorientată. Soarele dimineţii bătea în fereastra castelului. De pe culoar se auzea zvon de discuţii vesele. Probabil că adormise. Într-un

târziu. Caroline se simţea ca şi cum nu ar fi închis ochii toată noaptea.

— Gimnastica de dimineaţă, s-a auzit un îndemn entuziast, de cealaltă parte a uşii.

S-a extras cu greu din aşternut şi a deschis. Eva era pregătită, în costum de jogging. Alături de ea, Kiki, cu un geamantan în mână. Palidă şi istovită, după o noapte petrecută în tren, dar dornică să se integreze imediat în program. Înainte să o aibă pe Greta, fusese mereu într-o formă perfectă. Un pic de mişcare, dimineaţa, nu avea cum să sperie un fost împătimit al sportului.

— Cobor imediat, a promis Caroline.

Purificarea era o soluţie bună. Să se elibereze de tot ceea ce o apăsa. Să ia totul de la capăt. Să lase în urmă întâlnirea cu Sissi. Şi tot ce se petrecuse după aceea.

18

O dimineaţă nouă. O perspectivă nouă. Şi multe planuri noi. Eva se gândise bine toată noaptea şi schiţase o sută patruzeci de potenţiale modalităţi de abordare a discuţiei cu Falk. Dar mai întâi de toate trebuia să supravieţuiască acelei dimineţi. După micul dejun (o ceaşcă de ceai şi o lingură de miere) şi o porţie de gimnastică (exerciţii uşoare de rezistenţă), în program figura „Şuetă la un pahar de... sarea lui Glauber". Grupul, în formulă completă, se adunase pe băncile din curtea interioară a castelului. Ambianţa pitorească şi soarele cald de septembrie păcăleau cu uşurinţă atmosfera deloc romantică, pregătind terenul pentru încercările ce aveau să vină. Discuţiile erau animate, dar nervozitatea se făcea simţită în fiecare chicot.

— Digestia reclamă treizeci la sută din energia corpului, le explicase Falk în discursul lui de deschidere. Dacă o suspendăm, eliberăm capacităţi care pot fi folosite altfel.

Din păcate, suspendarea nu se putea face la fel de simplu pe cât părea.

Pe o masă aşteptau pregătite toate cele necesare începerii terapiei prin post: pahare, apă, vas de măsură, felii de lămâie şi un praf alb, nevătămător, cu efect laxativ.

— Trei linguriţe cu vârf de sare în două până la trei sute de mililitri de apă călduţă, le-a suflat Judith prietenelor ei informaţia culeasă din prospectul citit cu grijă.

— Amestecaţi până când se topesc toate cristalele. Pe urmă accelerați rotaţia amestecului, cu linguriţa şi... beţi! a explicat Bea Sänger grupului, care dădea semne de ezitare. Sarea lui Glauber nu are cel mai fericit gust, de aceea trebuie să beţi totul, dintr-o înghiţitură!

— Nu merge şi cu suc de prune sau zeamă de varză? a încercat Estelle să negocieze. Chiar nu suport să înghit Marea Moartă la micul dejun.

Kiki, oricum epuizată după călătoria îndelungată cu trenul, a gustat cu precauţie şi apoi s-a strâmbat.

— Chiar dacă ar fi să reuşesc, cred că mai întâi mi se întoarce stomacul pe dos, până să se golească intestinul, s-a plâns ea.

Eva o admira pe Caroline: făcea exact ceea ce trebuia făcut. Fără să murmure, fără să cârtească, fără să dramatizeze. A lăsat prima paharul gol pe masă, urmată imediat de ofiţerul cenuşiu.

Eva amesteca energic combinaţia. Iar cei doi profesori din Fulda, înainte să îşi golească paharele, împărţeau sfaturi în stânga şi în dreapta, de parcă ei ar fi condus seminarul.

— E foarte dificil, mai ales ca începător. Cel mai bine e să înghiţiţi totul o dată.

— Şi apoi să clătiţi cu multă apă, şi-a completat doamna Eisermann soţul.

Eva rătăcea prin curte, cu paharul în mână. Oare în ce cameră dormise mama ei? Şi unde lucrase? Unde fusese făcută fotografia cu fereastra? Atâtea întrebări. Evei i se făcuse rău încă înainte de prima înghiţitură. O treceau toate apele doar la gândul că va trebui să înghită lăturile acelea. Balerina rusoaică se retrăsese între timp, cu tot cu asistenta ei, perechea de profesori Eisermann anunţaseră îndeplinirea misiunii, până şi Simone cea piţigăiată trecuse proba.

— Ştiaţi că sulfatul de sodiu se foloseşte ca diluant în detergenţi? a început Estelle să se lamenteze în gura mare de acea oroare alimentară. Se mai utilizează în fabricarea hârtiei, celulozei sau sticlei. Dar în băutură? Johann Rudolph Glauber, cel care i-a descoperit proprietăţile terapeutice, a murit sărac lipit. Şi asta are întotdeauna o justificare.

Dar nu a primit niciun răspuns. Doamnele de marţi erau mult prea ocupate cu propriile lor temeri şi sensibilităţi. Eva îşi căuta un sprijin la Judith, care adoptase politica înghiţiturilor mici. Judith se ţinea teatral de nas şi, neînfricată, lua câte o linguriţă din acea dezagreabilă

compoziţie. De mai multă cutezanţă nu se simţea capabilă. În schimb perseverenţă avea destulă. Se schimonosea la fiecare înghiţitură, de parcă s-ar fi străduit să nu rateze rolul lebedei muribunde, într-un film mut.

— Diseară cântarul va coborî câteva linii, le-a îmbărbătat Bea. Dar aici nu este vorba de slăbit. Ci de o nouă senzaţie, în tot corpul. În cazul nostru, al femeilor, oricum totul ni se pare prea gros, prea subţire, prea ridat ori prea pleoştit.

Hagen Seifritz a început să râdă zgomotos, în stilul lui.

— Bărbaţii se consideră, în esenţă, încununarea creaţiei, a comentat Estelle. Cu sau fără burtă.

— Luaţi o înghiţitură de apă, a îndemnat-o Bea pe Estelle. Vă mai liniştеşte puţin.

Uluită, Estelle s-a întors spre Caroline.

— Nu cumva a zis să-mi ţin gura?

— Eu simt de pe acum toată bucuria terapiei prin post, i-a zâmbit Caroline.

— În schimb, eu trebuie să vorbesc ca să mă eliberez de stres. Ca să scap de nervi, s-a revoltat Estelle, golind paharul dintr-o înghiţitură şi strâmbându-se spre Bea.

A fost începutul unei splendide duşmănii.

Numai Eva încă nu reuşise să treacă de hop. Kiki scotocea pe ascuns în geantă, după resturile mesei ei de rămas-bun. Pornise la ora 3.30 dimineaţa, din gara centrală din Köln. Nimic din ceea ce ofereau automatele cu mâncare nu era potrivit pentru începerea unei zile de post. Ci doar pentru derutarea sensibilelor papile gustative.

— Sper că aţi avut grijă să vă luaţi la timp anticoncepţionalele, ca să nu aveţi surprize peste nouă luni, a prevenit-o Bea.

Kiki a încuviinţat din cap. Pentru că nu putea articula nimic cu gura plină de chipsuri extracrocante Thai Sweet Chili. Idee deloc rea, după cum avea să se dovedească – gustul sării Glauber a dispărut rapid înghiţit de aroma chipsurilor.

— După sare, aveţi timp liber la dispoziţie, le-a anunţat Bea. Dar dacă plănuiţi o plimbare mai lungă, nu uitaţi că peste o oră, cel mult două, vă veţi dori cel mai mult să vă aflaţi într-o toaletă.

Pe drumul abrupt spre castel urca tuşind din greu o motoretă ramolită. Împinsă de curiozitate, dar ţinând în continuare paharul în mână, Eva s-a uitat peste zid, către grădina de zarzavaturi din vale, acolo unde se oprise motoreta. Călătorul şi-a scos casca, lăsând la vedere părul alb, tuns scurt. Era Emmerich. Evei i-a revenit imediat buna dispoziţie şi a golit paharul dintr-o singură înghiţitură.

— E important să mergem până la capăt, a auzit-o pe Bea.

Şi nici nu îşi imagina cât de multă dreptate avea.

19

În tinereţea Evei, detectivii purtau trenciuri şifonate, repetau tot timpul „aş mai avea o întrebare” şi demascau răufăcătorii prinzându-i în plasa unor interogatorii aparent prietenoase. Dar Eva a dat greş încă de la primul pas, un simplu exerciţiu pentru începători: „supravegherea subiectului.” Când a ajuns lângă straturile de legume, Falk discuta cu Emmerich tot soiul de planuri pentru viitoarele răsaduri. Eva s-a lăsat în genunchi, încercând să nu scape nimic din conversaţie, la adăpostul unui gard viu cât se poate deconspirativ, după părerea ei. Din nefericire însă, nu era decât o biată ageamie, fără să aibă nimic din graţia lui Colombo. Şi uitase cu desăvârşire de Helmut şi de Hannelore. Nu, nu era vorba de cei doi înverşunaţi ai postului, din Fulda, ci de perechea de raţe indiene care se ocupau cu pasiune de exterminarea fiecărui melc ce le ieşea în cale, fără să-şi neglijeze însă funcţia lor de animale de pază. Mereu împreună, mereu curioase, mereu în mişcare, neobosite în căutarea hranei, nu treceau cu vederea niciun fir de iarbă. Şi cu atât mai puţin un intrus. Cu gâtul întins în sus, pline de avânt, s-au repezit în viteză peste straturile de zarzavaturi, direct spre Eva. Ţipând dezlănţuit cât le ţinea pliscul, uimite să dea peste o adeptă a terapiei prin post ghemuită în spatele unui gard viu.

— Nu le luaţi în seamă, exagerează întotdeauna! a răsunat vocea lui Falk.

Ce dezastru! Fusese descoperită!

— Ne-au fost cedate, pe termen nedeterminat, de la Raţa sălbatică. Jos, în sat, nu le mai suporta nimeni, cu câtă gălăgie fac.

Evei nu îi mai rămăsese nimic de făcut, decât să se ocupe să îşi lege şireturile. Picioarele lui Falk se aflau exact în dreptul ochilor ei. Şi tot fără şosete. Dacă Falk ar fi cu adevărat tatăl ei, ar trebui să descopere ceva familiar în trăsăturile lui. Poate curbura sprâncenelor, ori forma feţei,

culoarea ochilor, sau un gest cunoscut. O mulţime de indicii care se cereau studiate cu multă grijă. Însă Eva stătea îngenuncheată înaintea principalului suspect, întrebându-se de ce purta pantofi din piele direct pe picioarele goale.

— Nu vă lăsaţi tulburată de ele, vă rog să vă continuaţi plimbarea, a adăugat Falk, îndreptându-se spre birouri, privind-o totuşi întrebător, peste umăr, de câteva ori.

Eva se temea că reuşise să-i stârnească bănuieli. Şi, ruşinată, s-a hotărât să îşi compenseze lipsa de pricepere abordându-l pe Emmerich cu câteva întrebări mai subtile. Faza întâi: conversaţie lejeră. Faza a doua: câştigarea încrederii. Faza a treia: abordarea, abilă, a subiectului care o interesa.

— Ce grădină minunată, a comentat ea nonşalant, apropiindu-se de Emmerich.

Chiar dacă toamna lăsase câteva straturi pustii, rândurile de legume aveau încă un aspect ordonat şi bine îngrijit.

— Vreţi să vă arăt grădina? s-a oferit omul încântat.

După o jumătate de oră, Eva era mulţumită, faza întâi fusese parcursă cu succes. Ştia tot ce se poate şti despre gălbenelele în nuanţe vii, oranj, folosite de Emmerich ca îngrăşământ verde, despre atacul viermilor asupra napilor, despre dovlecii enormi şi despre părul care îl punea la grea încercare pe tânărul bucătar, cu recolta lui bogată. Emmerich se mişca lent şi vorbea şi mai lent, ca şi cum ar fi fost silit să scoată toate informaţiile cu mare efort, din adâncul memoriei. Era momentul să treacă la faza a doua. Printre parcele de praz, ţelină, agrişe, spanac, pătrunjel şi ridichi, Eva căuta o cale elegantă spre noul punct al discuţiei.

— Şi vă ocupaţi de mult de grădinărit?

Emmerich s-a oprit în loc, încurcat. Întrebarea nu-şi avea locul în prelegerea lui.

— Munciţi de multă vreme la castel? a revenit Eva, vorbind instinctiv mai tare, ca şi cum o problemă de auz l-ar fi împiedicat să-i răspundă.

Dar Emmerich nu prea era dispus să se abată de la calea lui. Trebuia să-i arate şi straturile de morcovi, tătănească şi păstârnaci. Helmut şi Hannelore au dat din nou alarma, repezindu-se spre intrarea în burg, iar bătrânul s-a neliniştit.

— Dacă vine domnişoara Dorsch, trebuie să vă faceţi imediat nevăzută.

— Domnişoara Dorsch?

Fosta directoare a căminului de odihnă pentru copii? Paznicul bunei-cuviinţe şi al moralei, care o alungase de la castel pe mama ei însărcinată, făcând-o peste tot de ruşine?

— Domnişoara Dorsch nu permite ca ucenicele să coboare aici. Nu de mult a pedepsit-o pe una dintre fete, pentru simplul motiv că a cules câteva pere. Trei zile de beci. Doar pâine şi apă.

„Nu e chiar întreg la minte”, aşa spusese hangiţa de la Raţa sălbatică despre cumnatul ei.

Emmerich se pricepea de minune să se îngrijească de straturile lui de legume, dar evenimentele petrecute de-a lungul timpului i se amestecau în memorie, într-o confuzie totală. Eva a făcut un calcul rapid: Frieda era sora mai mică, necăsătorită, a proprietarului fabricii, Anton Dorsch. Dacă ar mai trăi, ar trebui să aibă în jur de o sută de ani. După cum avea să se dovedească, din spatele grilajului greu nu a apărut severa directoare a căminului. Ci Estelle, Judith şi Caroline, într-o plimbare de recunoaştere. Din câte se pare, Kiki rămăsese la castel. Eva s-a retras în spatele unui şir de porumb, dorind să evite orice întrebare. Ce le-ar fi putut răspunde? „Autogospodărirea e la modă. Plănuiesc să cultiv zarzavat, în spatele casei.”

De când se apucase din nou de lucru, Eva nu mai avea o relaţie prea apropiată cu grădina lor. Şi rezolvase problema dându-le copiilor, pe rând, mai mulţi bani de buzunar ca să taie iarba, să adune frunzele toamna sau să pregătească bulbii de lalele, primăvara. Nimeni n-ar fi crezut-o că era cu adevărat interesată de grădinărit, pe lângă toate câte avea

de făcut în fiecare zi. Sub niciun motiv. Şi aşa, la repezeală, nu îi venea în minte niciun alt pretext.

Dar când s-a uitat cu toată prudenţa printre cocenii de porumb, s-a trezit ochi în ochi cu Caroline. Care tăcea. Eva i-a fost profund recunoscătoare şi s-a hotărât pe loc să îi răspundă cu aceeaşi monedă. Indiferent cine avea să fie noul partener al lui Caroline, ea trebuia să îl primească cu braţele deschise în cercul doamnelor de marţi. Şi în scurt timp avocata şi-a îndreptat atenţia spre pădurea din apropiere, urmată de toată lumea. Eva a renunţat la strategia celor trei faze şi a abordat o nouă metodă.

— Domnişoara Dorsch nu vine astăzi, i-a spus lui Emmerich, foarte sigură pe ea.

Omul îşi frământa mâinile. Nu se simţea pe teren sigur. Şi-a trecut degetele prin părul tăiat perie şi mânecile i-au dezgolit braţele pline de cicatrice mari, îngroşate. Arsuri prost tratate, a stabilit Eva.

— Şi coboară des ucenicele de la castel, aici, în grădină? l-a întrebat ea.

Emmerich a clipit nervos. Şi apoi s-a refugiat pe teren sigur, în seră.

— Imediat vine gerul. Până la îngheţ, trebuie să pun sera la punct. Ardeii înfloresc a doua oară. E plin de flori. Dar roadele nu apucă să se mai coacă, a continuat el, agăţându-se de rutină.

Repeta ceea ce avea de făcut, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu uite.

— Trebuie să recoltez ardeii. Să-i iau de acolo. Şi fasolea. Fasolea trebuie culeasă în fiecare zi, altfel mucegăieşte.

Oare cum trebuia să te porţi cu asemenea martori? Eva regreta că nu mai avusese timp să se uite la filme poliţiste. Ca model, îi rămâneau doar serialele văzute în copilărie. Columbo? Fraterniza cu martorul-cheie. Îl prindea, abil, în capcană, prefăcându-se că trag în aceeaşi direcţie. L-a urmat pe Emmerich în seră şi a luat o găleată.

— Domnişoara Dorsch mi-a spus să vă ajut, l-a anunţat ea fără să clipească, începând să rupă câteva păstăi.

— Nu din cele subţiri, a intervenit Emmerich timid, neştiind cum să reacţioneze faţă de zelul Evei. Cele mijlocii, a continuat, arătând spre o teacă. Opt centimetri. Sunt cele mai gustoase.

Eva culegea conştiincios. Oare de ce nu îşi începuse ea mai de mult căutările? Creierul lui Emmerich părea să urmeze doar propriile reguli. La fel ca trenuleţul lui Frido Jr., care parcurgea continuu acelaşi traseu, cu aceeaşi viteză. Prin ferestrele aburite ale serei, Eva le putea vedea pe doamnele de marţi care se întorceau spre burg, într-un ritm vioi. Şi le înţelegea bine graba, simţind agitaţia stârnită şi în propriul ei stomac. Oare câtă fasole mai putea aduna înainte ca necesităţile atât de omeneşti să o alunge din seră? Nu avea rost să mai stea pe gânduri, dacă dorea să rezolve ceva, trebuia să treacă la acţiune. Acum.

— Încerc să aflu ceva despre o fată care a lucrat aici, l-a atacat ea pe Emmerich. Regine. Regine Beckmann. Din Bergisch Gladbach.

Şi brusc a simţit cum i se strânge stomacul. Să fi fost efectul sării lui Glauber? Sau era o revoltă a trupului său, după o tăcere de zeci de ani, împotriva unei abordări atât de curajoase?

— Oamenii uită totul, a spus Emmerich, dând din cap. Ce şi-au dorit. Ce au iubit. Uită totul. Dar eu îmi amintesc. Eu îmi amintesc totul.

Eva a scos din buzunarul jachetei ei tricotate fotografia în care maică-sa privea de la fereastra castelului.

— Ea este Regine.

Acum nu mai putea da înapoi. Adoptase o atitudine deschisă în ceea ce o privea pe mama ei. Simţea că o trădează, simţea în tot corpul. Îi era rău de atâta încordare. Emmerich a luat fotografia şi a traversat sera în ritmul lui lent, târându-şi picioarele spre o masă de lucru. După câteva încercări, a reuşit în cele din urmă să deschidă un sertar înţepenit. Şi a început să scotocească în el. Stomacul

Evei trimitea semnale cât se poate de clare. Nu mai dura mult până ce sărurile acelea aveau să îşi facă efectul nimicitor. Trebuia să îşi plănuiască retragerea. Până la ea în cameră nu avea cum să mai ajungă. Oare unde se aflau toaletele de la parter? Emmerich a găsit în sfârşit ceea ce căuta – ochelarii. Eva simţea picăturile de transpiraţie care i se scurgeau pe spate. Terapie prin post şi muncă de detectiv: o combinaţie nefericită. Cât mai putea să dureze?

Emmerich s-a încurcat în şnurul ochelarilor. Iar jocul a început din nou. Şi-a scos ochelarii, a descurcat temeinic şnurul, şi i-a pus la loc. Apoi a privit fotografia gânditor, îndelung.

Când mai de aproape, când mai de departe.

— Ce ochi frumoşi, a spus el, măsurând-o pe Eva cu interes. Aceiaşi ochi frumoşi.

— Dumneavoastră aţi fotografiat-o pe Regine, l-a ajutat Eva şi, sperând ca discuţia să ajungă repede la un rezultat, s-a hotărât să îi vorbească repede şi concis. Demult. În 1965.

— Ştiu asta, sigur că ştiu, a spus Emmerich, întorcându-se la legumele lui.

De ce tăcea? Nu-şi aducea aminte? Sau nu îndrăznea să vorbească despre un lucru anume?

— A avut un prieten. Aici, la castel. Sau în sat, a insistat Eva.

Emmerich şi-a lăsat găleata deoparte şi a fulgerat-o pe Eva cu o privire furioasă.

— Domnişoara Dorsch v-a trimis, s-a revoltat el. Ca să mă interogaţi.

— Nu, nu-i adevărat. Este vorba de mine…

Eva ratase momentul. Emmerich se blocase în defensivă, făcând gesturi largi, ca şi cum ar fi vrut să alunge duhurile rele cât mai departe.

— Nu am nimic de-a face cu ce se petrece aici noaptea, absolut nimic. Nu am nimic de-a face cu Raţa sălbatică. Şi nici Willi.

— Dar ce se petrece noaptea?

— Roberta se ocupă de toate. De când a venit Roberta, Willi nu mai are niciun cuvânt de spus.

Era pe calea cea bună. Dar prea târziu. Eva nu mai rezista. Trebuia… neapărat… toaleta… repede.

— Nu plecaţi, a mai reuşit ea să îi strige. Mă întorc imediat.

Şi a pornit-o în goană spre castel, printre raţele speriate, care măcăneau răguşit. Firesc, de altfel, la câte aveau de comentat.

20

În toaletele de la parter domnea o activitate intensă. Kiki se baricadase într-una din cele patru cabine şi bodogănea la adresa chipsurilor. O ajutaseră să-şi înşele simţurile, dar reuşise să bea o cantitate mult mai mare decât celelalte doamne. Iar cât timp Caroline, Estelle şi Judith îşi făcuseră plimbarea de voie, ea nu reuşise să se ridice de pe toaletă, neîncumetându-se să se îndepărteze niciun metru de locul salvator. Şi aşa a avut prilejul să studieze amănunţit mai întâi rezervorul cu lanţ, potrivit să-i trezească nostalgii, apoi fiecare dală în parte, şi totul pe un fundal de muzică decentă.

Există piese muzicale capabile să contribuie la diminuarea instinctului de vandalism şi criminalitate. Dar melodiile cu moliciune de vată, difuzate în toaleta de la parterul castelului pentru a acoperi zgomotele nedorite, aveau asupra lui Kiki un efect contrar. Şi cum petrecuse un timp considerabil în acel stabiliment, se temea că CD-ul ar putea începe din nou în orice clipă, iar ea va fi silită să suporte şi a doua oară piesa de nai înecată în beţia sorţii, care o întâmpinase la intrare. Din fericire, Max îi susţinea moralul cu ştiri transmise din jumătate în jumătate de oră. Nu scria nimic. Doar trimitea fotografii. Max şi Greta la baie, Max şi Greta la micul dejun, în parc, cu maşina pe platforma de transport, în faţa atelierului auto închis. Din toate pozele, Greta privea lumea cu ochii ei larg deschişi şi curioşi. Nu voia să-i scape nimic, cu niciun preţ. Tatăl şi fiica. O pereche. De nedespărţit.

Caroline şi Eva nu mai conteneau să se mire de această nouă generaţie de taţi, care dovedeau faţă de bebeluşii lor o pasiune de nedomolit nici măcar cu conţinutul umed al scutecelor.

„Te poţi considera fericită cu un asemenea bărbat”, auzea Kiki din toate părţile. Uneori, nu mai înţelegea lumea. Dacă Max se ocupa şi de Greta, pe lângă lucrarea

sa de absolvire, era răsplătit cu aplauze, dacă ea se ocupa, pe lângă Greta, şi de carieră, toată lumea ridica din sprâncene şi se întreba la ce bun i-a mai trebuit şi copil. Dacă Max o lua pe Greta la o întâlnire profesională, era considerat un tată model, dacă ea proceda la fel, era taxată pentru lipsă de profesionalism. Nimeni nu socotea că Max ar trebui să fie fericit pentru că trăia alături de Kiki. Şi, cel mai puţin dintre toţi, socrul ei. Respingerea subconştientă a acestor manifestări îi eroda încrederea în sine. La fel şi kilogramele în plus rămase în urma sarcinii.

„Terapia prin post vă va mijloci un mod nou de a vă cunoaşte trupul”, le promisese doamna Sänger. Efectul secundar neplăcut era că ajungeau să cunoască şi trupurile colegilor de terapie. Judecând după suspinele, gemetele şi chinurile din cabinele învecinate, cu toţii erau ocupaţi până peste cap cu procesele vegetative. Ar fi fost bucuroasă să nu participe la trăirile olfactive comune. Cât despre efectele sonore – nici gând să pretinzi că te-ai fi aflat într-un „loc liniştit”. Iar cea care conducea detaşat nu era greu de ghicit, după scâncetele teckelului înţepenit în faţa cabinei. Apoi, o uşă trântită în grabă şi un oftat adânc de uşurare, pe care l-a recunoscut fără nicio dificultate.

— Eva, tu eşti?

— Am ajuns chiar în ultima clipă, a gemut Eva. M-am temut că nu mai apuc.

Kiki a auzit un foşnet febril, urmat de zgomotul unui fermoar care se deschidea. Şi imediat de apa care a fost trasă, spălând în viteza ei efectele sării lui Glauber. Oricât de mult îşi îndrăgea prietenele, prefera totuşi să nu împartă între ele chiar totul.

Iar în haosul acela perfect, telefonul lui Kiki a început să sune.

— Trebuie să predaţi telefonul, s-a auzit reproşul Walkiriei din cabina alăturată.

Kiki s-a uitat pe ecran şi a tresărit speriată.

— E Moll.

Vocea ei se auzea cu ecou în spaţiul acela acoperit în întregime în faianţă.

— Astăzi? Sâmbătă? s-a mirat Eva în cabina ei.

— Aşa sunt unii, zgârciţi. Se duc şi sâmbăta la birou, ca să îşi bea cafeaua pe gratis, a răsunat vocea Estellei.

Acum era limpede cine ocupase ultima cabină, de la fereastră. Telefonul lui Kiki suna tot mai tare şi mai strident.

— Dacă e ceva important? s-a lamentat Kiki. Nu pot vorbi cu el, cu chiloţii în vine.

Dar nici de plecat nu putea pleca.

— Opriţi odată telefonul! s-a revoltat Walkiria cea prost-dispusă.

— Dacă are nevoie de ceva, sună iarăşi, a fost de părere Eva.

— Poate o mai avea întrebări? Sau o ofertă concretă? Şi dacă nu sunt de găsit, poate să angajeze pe altcineva, a comentat Kiki.

— Spune-i că eşti într-o întâlnire importantă, i-a sugerat Estelle.

— Nu numai că suntem la toaletă, dar şi rezonanţa e tot de toaletă, a subliniat Kiki.

— Te afli într-un târg de ceramică, s-a însufleţit Estelle. De ceramică pentru instalaţii sanitare.

De afară se auzea apa curgând în chiuvetă. Partenera lor cea ursuză reuşise să iasă din cabină şi se spăla pe mâini.

— Eşti în mijlocul prezentării unei noi game de robinete, i-a propus Estelle.

Prea târziu, însă. Telefonul amuţise. Iar CD-ul pornise de la capăt, cu aceeaşi tânguială de nai.

— Ce rahat! a strigat Kiki, exasperată.

— Cui îi spui tu asta! s-a auzit vocea epuizată a Evei.

21

— Îmi este imposibil să mă relaxez cu atâta agitaţie în jur, s-a plâns Walkiria celorlalţi participanţi la terapie, adunaţi la fântână.

Eva traversa anevoie curtea interioară, spre sala de mese. Ar fi trebuit să se gândească de la bun început. Purificare, detoxifiere, obligatoriu cu efecte secundare serioase. În tinereţea Reginei, Frieda Dorsch impusese un regim aspru la Burg Achenkirch. Iar acum, programul sever al terapiei prin post evoca acea epocă. La orizont, o umbră de speranţă: fix la ora 13.00 se anunţa cea dintâi masă de post. După Eva, a apărut şi Kiki, bucuroasă să scape, în sfârşit, din locul acela public, cu sunetele şi mirosurile lui. Dar pe Moll îl ratase.

— Mai întâi a fost ocupat tot timpul, iar acum îmi răspunde robotul.

— O să dea el un semn, a consolat-o Eva.

Se simţea foarte uşurată. Vremea era de carte poştală, cu un cer albastru-strălucitor, cald şi plăcut. Primul pas era făcut. În curtea interioară se formaseră mici grupuri. Drept semn de recunoaştere, participanţii la cursul de terapie prin post din luna septembrie purtau cu ei sticluţe cu apă.

Lângă Walkirie stătea doamna Eisermann, perfect dispusă să intre în corul nemulţumirii.

— Un asemenea grup poate distruge întreaga dinamică a terapiei, s-a plâns ea, cu privirile ţintă spre doamnele de marţi.

Teckelul mic şi gras a mârâit-o pe Kiki, în semn de solidaritate, dar ea nici nu l-a băgat în seamă. Îi era atât de foame, încât până şi biscuiţii din castronul lui Elliot îi făceau poftă. Regimul auster nu-i cădea greu doar ei. Dintr-un ungher al curţii se ridica spre înălţimi o dâră subţire de fum.

— Nu mă băgaţi în seamă, i-a strecurat Simone nervoasă, gesticulând şi străduindu-se să risipească urmele slăbiciunii ei. Sunt la un pas să renunţ definitiv. Simt asta.

Kiki şi Eva s-au hotărât să intre. Pe vremuri, acolo erau adăpostiţi caii, vacile şi caprele. Acum însă, la parter, se afla bucătăria. Şi alături o cafenea care, în lunile de vară, atrăgea *nordic walkers,* grupuri aduse de autocar, cicloturişti, excursionişti şi fani ai Evului Mediu. Spre sfârşit de septembrie, sala de mese era rezervată celor care se retrăgeau la castel, pentru terapia prin post. Micile ferestre cu şprosuri lăsau să pătrundă puţină lumină în sala boltită, mobilată cu mese şi bănci în lemn masiv. Totul era aranjat cu multă atenţie, şervete aşternute peste vase din lut pictate, pahare de apă cu pereţi groşi din sticlă pline cu bucheţele de dalii în culori aprinse, combinate cu trandafiri târzii. În sfârşit, urmau să primească de mâncare. Pe toate feţele se citea cea mai vie speranţă.

Hagen Seifritz s-a orientat spre masa ocupată de domnul Eisermann şi de ofiţer. Între aceste trei personaje, atât de diferite între ele, se petrecuse o apropiere, la toaleta domnilor. Consimţiseră să treacă la un „tu” familiar şi îşi împărtăşeau apăsările şi stările sufleteşti.

— Cum merge? a întrebat Eisermann.

— Prost, a recunoscut fără ocolişuri Hagen Seifritz, lipsit de exuberanţa lui clasică.

— Prost înseamnă bine. Adică se întâmplă ceva, l-au asigurat ceilalţi doi, dând solemn din cap.

— Bine, a repetat Seifritz.

Ofiţerul şi-a scos haina de ploaie, căpătând imediat un aer mai puţin marţial. Doamna Eisermann i s-a alăturat soţului ei.

Doamnele de marţi chicoteau la masa alăturată.

— E ca într-o confrerie secretă. Împarţi şi cele mai intime secrete. Aşa se ajunge la omogenizarea grupului, a spus Caroline.

— Ruşinea în grup faţă de ruşinea personală, a rezumat Estelle.

— Cu toţii avem o relaţie anormală cu fiziologia propriului nostru corp, a comentat Judith. Pe vremuri, toaletele erau întotdeauna facilităţi comunitare.

— Eu nu am o relaţie anormală cu fiziologia corpului meu. Pur şi simplu mi-e foame, s-a tânguit Kiki.

Estelle a încuviinţat şi ea. Doar Eva tăcea. Undeva, în fundal, Falk şi Bea discutau între ei.

Şi pe Judith o preocupau cei doi.

— E cu cel puţin douăzeci de ani mai tânără decât el.

— Diferenţa de vârstă rămâne mereu o mare problemă, a oftat Kiki.

Bârfa le ajuta să-şi mai potolească foamea.

— Nu sunt căsătoriţi. Oricum, el nu poartă verighetă, a constatat Judith.

— În niciun caz nu e la primul mariaj, a intervenit şi Estelle. Sigur trebuie să existe pe undeva şi nişte copii adulţi.

Eva s-a făcut şi mai mică.

— Doamna Sänger a venit la castel acum câţiva ani, le-a lămurit doamna Eisermann, care le urmărise conversaţia de la masa alăturată. Ca participantă la cursul de terapie, a adăugat ea cireaşa de pe tort, sugerând, prin tonul vocii, că aveau de-a face cu o banală vânătoare de zestre.

Şi atunci Bea Sänger s-a apropiat de grup şi a făcut un anunţ.

— După fiertura de prânz, aveţi timp liber la dispoziţie. Puteţi să vă odihniţi.

— Prefer să vizitez castelul, a zis Eva, străduindu-se să pară cât mai dezinteresată cu putinţă.

— Dacă îl cauţi pe grădinar, tocmai a plecat pe motoreta lui, a asigurat-o Estelle.

Eva a simţit că i se taie picioarele. Pe Estelle era greu să o duci de nas.

— A anunţat că nu se simte în apele lui, a completat Judith.

— De unde ştii? s-a interesat Eva.

— Tocmai am fost în birou la Falk, iar omul îşi lua rămas-bun. Era într-o stare de confuzie totală.

Eva s-a arătat mirată.

— Nu, nu e ce crezi tu, a adăugat Judith imediat. Am vrut să aflu de la Falk reţeta supei de post.

Este adevărat, după ce se întorseseră de la Lourdes, Judith se angajase chelneriţă la Le Jardin. Până atunci, însă, nu manifestase niciun interes aparte în ceea ce privea tainele bucătăriei.

— Mama lui Falk e originară din regiunea sudetă. Când s-a născut Falk, ea era bucătăreasă aici. Şi Emmerich se ocupa de gospodărie. Cei doi se ştiu de-o viaţă, a completat Caroline cât mai indiferent cu putinţă. Falk mi-a povestit.

Întreaga adunare a fost cuprinsă de un freamăt. În sală îşi făcuse apariţia Tobias, junele bucătar, pe care cu o zi în urmă îl văzuseră echipat în vânător de viespi. Kiki a rămas cu privirea fixată asupra tânărului, în vreme ce Estelle era foarte concentrată asupra castronului cu supă purtat de el cu emfază, după ce se amăgise toată dimineaţa gândindu-se la minestrone cu steluţe de grăsime. Iar acum, o neagră deznădejde. Achenkirchner era un lichid transparent, cu o vagă tentă maro.

— E apă chioară, s-a plâns Estelle. Se poate citi perfect marca de pe fundul farfuriei.

— Ceva e în neregulă când bucătarul e mai apetisant decât supa, a întărit şi Kiki, uitându-se în urma lui Tobias.

Sub tricoul alb al bucătarului se conturau muşchii, pacheţele-pacheţele, dovada abonamentului lucrat la centrul de fitness, lăsând să se ghicească desenul lor perfect.

— Legumele fierb şaptezeci şi cinci de minute la foc mic, s-a arătat Judith informată. După care fiertura se strecoară,

separându-se de componentele solide lipsite de acum de orice substanţă minerală. Ele urmează să fie folosite drept compost.

— Luaţi lingură cu lingură, cu grijă şi fără grabă, le-a recomandat Bea. Concentraţi-vă cu totul asupra gustului.

— Creierul s-ar putea lăsa mai uşor înşelat dacă în timpul prânzului ne-am gândi intens la un medalion de miel roz şi delicat, a bombănit Estelle.

— Ne străduim să vorbim cât mai puţin cu putinţă în timpul mesei. Este cel dintâi pas, dacă vrem să ne desprindem de aparenţe, a îndemnat Bea întreaga echipă.

— Să tăcem şi să ne simţim legaţi între noi exclusiv telepatic, a bombănit Estelle.

Bea a măsurat-o pe Estelle, privind-o de sus.

— Tuturor ne-ar fi mult mai uşor dacă aţi renunţa la comentarii.

— Face parte din acea categorie de vegetarieni care mănâncă verdeţuri doar pentru că urăsc plantele vii. Şi orice formă de amuzament, i-a şoptit Estelle Carolinei, enervată de tonul terapeutico-pedagogic.

În vreme ce Estelle nutrea planuri de răzbunare, Eva înghiţea lingură după lingură, făcându-şi procese de conştiinţă. Şi nu îi convenea deloc situaţia. Simţea cum i se strânge stomacul de supărare. De ce nu-i venise şi ei ideea să îşi manifeste interesul pentru reţetă? Alergase o dimineaţă întreagă după Emmerich, înghiţise un curs complet despre zarzavaturi şi îşi strivise mintea cu tot arsenalul de aluzii la Frieda Dorsch şi la Raţa sălbatică. În timp ce prietenele ei făcuseră cel mai simplu lucru de pe lume. Discutaseră cu Falk. Uşor, la îndemână şi fără nicio obligaţie. Dar tocmai aici se încurcau lucrurile. Din punctul ei de vedere, Falk era suspectul principal. Prin urmare, între ei nici nu putea fi vorba de o relaţie destinsă şi lipsită de interese. Iar ea, Eva, era un detectiv jalnic. Îşi plănuia acest prim dosar al ei de mai bine de patruzeci de ani, în cel mai serios mod. Sau ezitase atâta amar de vreme doar din cauza lui Regine, pe care o simţea pândind la fiecare pas?

Cum va fi când va da ochii cu ea, la sfârşitul acestei săptămâni? Şi era atât de obosită. Cât de extenuant era să nu mănânci nimic. Şi să nu afli nimic.

22

Estelle se războia cu sine. Bea Sänger, cu vocea ei coborâtă spre şoaptă, o scotea din sărite de cum deschidea gura. Oare din cauza otrăvurilor pe care le elimina? Sau a karmei proaste a castelului? Aproape i se părea că aude cu adevărat suspinele prinţeselor de altădată, privind cu dorinţă spre libertatea din vale, prin ferestrele cu geamuri multicolore. Zadarnic aşteptai aici o salvare. Zadarnic aşteptai un medalion de miel.

Ajunsă la capătul puterilor, Estelle s-a hotărât să ia un vârf de lingură din fiertură. Îşi pusese speranţe în această terapie prin post. Şi iată că nu zadarnic, se dovedea. Deşi nesărată, supa avea un gust neaşteptat de bun. Îi încălzea inima. Şi, dincolo de frustrări, reuşea să o consoleze.

Estelle îşi recunoştea neputinţa. Solitudinea castelului, zidurile din piatră străvechi, groase ca de temniţă, regulile rigide ca o cămaşă de forţă. Simţea izul de internat catolic pentru fete. Şi, exact ca în vremurile acelea, când era elevă la mănăstire, în ea s-a trezit năvalnic tot spiritul de contradicţie. Un reflex din trecut. Aura burgului medieval o transforma într-o puştoaică rebelă, de treisprezece ani, pornită împotriva sistemului de reguli atotcuprinzător, permanent pregătită să torpileze experienţa comunităţii cu replicile ei bine ţintite.

„Ne rugăm pentru tine”, era formula repetată de surorile din mănăstire, ori de câte ori micuţa Estelle o lua razna. Un şir fără sfârşit de crime şi pedepse, asta fusese toată perioada petrecută de ea la şcoala monahală.

Oare când te poţi considera matur? După ce laşi în urmă traumele copilăriei? După ce îţi deschizi un cont curent? După ce îţi mor părinţii? După ce ai un copil? Sau, în zilele noastre, maturitatea o fi ceva pe cale de dispariţie? Pentru că îţi permiţi să rămâi un copil, până la o vârstă înaintată. Şi financiar, şi social.

Estelle a suspinat adânc. Şi a simţit o atingere caldă. Mâna lui Caroline. O privire fusese de ajuns, fără să fie nevoie de cuvinte, ea înţelesese totul. Un gest atât de simplu, care i-a făcut atât de bine. Nu mai era eleva solitară, de la internatul mănăstirii, care îi scandaliza pe toţi. Ci una dintre doamnele de marţi. Şi împreună cu ele avea o şansă să reziste. Până la *size zero.*

23

Caroline stătea întinsă pe spate şi se zbătea. Neputincioasă ca un gândac.

— Compresele hepatice garantează un repaus optim, îi promisese Bea, aplicându-i peste abdomen o pânză de in, fierbinte.

Înfăşurată în ea, o sticlă cu apă caldă şi totul acoperit cu o altă pânză. Acest gen de împachetare urmărea să asigure o temperatură ridicată în zona arcului costal din dreapta, să amelioreze circulaţia sangvină şi detoxifierea ficatului, pentru a o ajuta pe Caroline să reuşească să adoarmă puţin după-amiază. Teoretic. Kiki se deplasa ca un vârtej prin camera împărţită de amândouă. Îşi răspândise lucrurile peste tot, hainele, cărţile, bileţelele şi creioanele, fără vreo ordine recognoscibilă. Prezenţa lui Kiki se manifesta pe fiecare centimetru pătrat. Şi tot nu părea mulţumită.

— Sufăr de o foarte puternică alergie de hotel, a spus ea. Întotdeauna simt nevoia să întorc totul pe dos.

Împingând noptiera, a descoperit un gândac mort.

— Oare de ce mor gândacii întotdeauna pe spate? s-a întrebat Kiki.

— Probabil că nu mai au putere să se răsucească, a propus Caroline.

O situaţie care corespundea întocmai propriei ei stări de spirit. Să stai întinsă, relaxată, fără să te gândeşti la nimic – nu, nu era pentru Caroline. Prezenta simptome de sevraj. Toate îi lipseau, mâncarea, paharul cu vin, ocupaţia, apelurile neîncetate ale telefonului, agenda mereu prea încărcată. Nu era obişnuită să se înfrunte permanent cu sine şi cu propriile stări de spirit. Kiki, cu activitatea ei frenetică, o amuza perfect pe Caroline. În apartamentul său de două camere, orice obiect avea un loc bine stabilit. Şi se bucura să aibă în preajmă o garanţie a dezordinii, a agitaţiei şi a surprizelor. Kiki a împins masa de lucru la fereastră, fotoliul în colţ, a aruncat peste lampă o pânză de

mătase, special adusă, şi o cuvertură plăcută pe pat. A umplut locul de lumânările şi fotografii. Şi, la urmă, a tras o altă pânză şi peste oglindă.

— Buricul e singura parte a corpului pe care o consider frumoasă în acest moment, i-a explicat Kiki, văzându-i privirea întrebătoare. Ultimul bărbat care a ţinut neapărat să aibă o întâlnire cu mine a fost domnul Jahn de la casa de economii din Eigelstein. Din păcate, nu din motivul nimerit.

— Ai un copil, a obiectat Caroline.

— Şi riduri, s-a plâns Kiki. De când mă scoală Greta la 5.30 dimineaţa.

— Singura soluţie împotriva ridurilor rămâne ieşirea din scenă la momentul potrivit, i-a atras atenţia Caroline.

Dar Kiki nu avea chef de glumă.

— O să vină vremea când o să ies cu ea şi cu Max la locul de joacă şi toată lumea o să creadă că eu sunt bunica. Şi nici nu e de mirare, dacă adevărata bunică nu apare niciodată.

— Tu nu ai nicio relaţie cu părinţii lui?

Kiki a clătinat din cap.

— Thalberg ţine mâine festivitatea anuală, de toamnă. Invitaţia îi e adresată doar lui Max. De parcă eu n-aş exista.

— Dacă vrei să-i întâlneşti, invită-i tu pe ei.

Kiki nu se lăsa convinsă cu asemenea soluţii simple.

— Şi despre ce să vorbim? Eu sunt barmaniţă, acum. Când o fi să mă întâlnesc cu Thalberg, vreau să vorbim de la egal la egal. Acum mă simt ca un pitic de grădină. Un pitic de grădină mărunt şi umflat.

Kiki s-a tras un pas mai în spate, ca să contemple rezultatul măsurilor de redecorare. În nicio jumătate de oră, din câteva mişcări, transformase o cameră de hotel oarecare într-un cămin.

— Dacă Thalberg nu-ţi recunoaşte talentul, înseamnă că nu ştiu eu ce este talentul, a apreciat Caroline.

— Nu îmi doresc o familie în care să domnească duşmănia. Ca între tine şi Philipp, aşa ceva nu suport, a spus Kiki.

Caroline a sărit ca un arc. Gata cu repausul!

— Cum îţi trece prin minte că Philipp ar putea fi duşmanul meu?

Reacţia ei atât de înverşunată a luat-o prin surprindere pe Kiki.

— E foarte de înţeles să apară un sentiment de ură. Când duci o viaţă dublă.

— Ură? Cum să-l urăsc? s-a revoltat Caroline, cuprinsă de indignare. Ce sens ar mai avea viaţa dacă după douăzeci şi cinci de ani petrecuţi împreună nu ar mai rămâne decât ură?

— L-ai iertat? După tot ce ţi-a făcut? a exclamat Kiki, mirată de reacţia prietenei sale.

Caroline a dat de-o parte pânzele calde de pe stomac.

— Compresele nu-s de mine, a hotărât ea.

— S-ar zice că ţii în continuare la Philipp, a spus Kiki.

Caroline a ieşit din cameră. Kiki nu o văzuse niciodată în asemenea hal de furie şi avea sentimentul neplăcut că spusese ceva nepotrivit. Dar ce anume?

24

— Aveţi tensiune mare, i-a spus Bea Sänger.

Bea avea o diplomă de practicare a medicinii naturiste şi răspundea de controlul zilnic al participanţilor la terapie. Caroline pedala de zor pe o bicicletă. Pe monitoare se puteau citi rezultatele electrocardiogramei la efort.

— Nu cred că mi se potriveşte prea bine conceptul de *slow movement,* a fost de părere Caroline.

— Ar putea să aibă legătură cu regimul de post, i-a explicat Bea. Corpul dumneavoastră este în stare de alertă şi secretă adrenalină. Presupun că nu dormiţi foarte bine.

— De mai multe luni, a recunoscut Caroline.

— Vă pregătesc o poţiune soporifică, i-a promis Bea, dispărând în camera alăturată.

În orice sală de fitness, televizoarele te ajută să ignori monotonia exerciţiilor fizice. Aici, însă, Caroline era singură. Cu sine. Şi cu bicicleta. Şi cu neliniştea şi cu gândul la Philipp. Iar când a început să îi sune telefonul în buzunarul pantalonilor, scoţând-o din letargie, a fost ca o uşurare. Nu se hotărâse, până în acea clipă, să taie cea din urmă legătură cu lumea din afară. Apelul era de la un număr necunoscut. Nu răspunde, şi-a zis. Gândeşte-te, ai tensiune. Demonstrează că ai învăţat ceva din episodul cu spalierul. Şi a început să dea şi mai repede din pedale. Efort şi transpiraţie, dar până la urmă tot nu a reuşit să se abţină. Şi a răspuns.

— Vă rog să nu îi spuneţi lui Philipp că v-am sunat, s-a smiorcăit o voce feminină.

Sissi Fischer. Ea mai lipsea.

— Nu ştiu ce am avea noi două de discutat, i-a răspuns Caroline cu răceală.

— Nenorocirea este că noi, femeile, ne lăsăm asmuţite de bărbaţi una împotriva celeilalte, aşa zice mama mea mereu. Asta-i marea nenorocire. Că femeile nu stau de vorbă între ele.

Vocea lui Sissi suna straniu. Să fi fost nervozitatea de vină sau îşi făcuse curaj cu un pahar?

— De aceea v-am şi sunat. Pentru că femeile trebuie să fie solidare între ele. Philipp nu-i un om bun.

Continuând să o monitorizeze, aparatele au luat-o razna. Respiraţie accelerată, puls mărit.

— Mai întâi mi-a spus că între noi se petrece ceva special, a continuat Sissi. Şi pe urmă m-a părăsit. Fără nicio explicaţie.

— Eu sunt ultima care vă poate ajuta, a spus Caroline.

Oare de ce stătea să o asculte? De ce nu închidea, pur şi simplu? Da, curiozitatea era mai mare decât raţiunea. Caroline se făcuse stacojie la faţă. Urca anevoie acel munte virtual.

— A zis că divorţează abia după ce daţi dumneavoastră semnalul, şi-a continuat Sissi peroraţia. În hol există şi acum o fotografie de-a dumneavoastră. Eu cred că nu a vrut niciodată să se despartă.

Caroline nu şi-a putut reţine un zâmbet amar. Asemenea detalii… un adevărat balsam pentru sufletul ei rănit.

— Îmi voi lua fotografia, cu prima ocazie, a comentat ea, ca şi cum asta ar fi contat.

— Cred că şi-a găsit pe altcineva, a spus Sissi. Singur nu se suportă. Ce părere aveţi? Nu cumva aţi auzit ceva de Philipp, întâmplător?

Pisica scăpase din sac. Povestea cu solidaritatea feminină nu era decât o perdea de fum. Mai întâi dai o perie, ridici în slăvi frăţia între femei, apoi, uşor-uşor, înapoi la interes. Sissi încerca să ajungă la ţintă, mulţumită de abilitatea ei.

— Asta vă rămâne doar dumneavoastră să aflaţi, i-a răspuns Caroline, punând capăt conversaţiei.

Deşi Sissi ar mai fi avut o mulţime de lucruri de povestit.

„S-ar zice că ţii în continuare la Philipp”, îi spusese Kiki. În urmă cu câteva săptămâni, Caroline ar fi protestat. Vehement. Dar întâlnirea cu Frank, cu tot cu grăsimile şi

uleiurile lui, o adusese la realitate. Şi trebuia să recunoască, deşi nu ar fi vrut în ruptul capului, că pentru Philipp ar fi renunţat la toţi bărbaţii din lume. Până la plecarea în pelerinaj, era mândră de căsnicia lor. Fără să îşi fi imaginat vreodată că Philipp o înşela dintotdeauna. Vremuri bune alături de un soţ rău. Dar nici lui Philipp nu-i venea uşor să dea uitării trecutul lor comun.

Bea şi-a făcut apariţia fluturând un săculeţ cu un amestec de ierburi.

— Ciuboţica-cucului, lavandă, sunătoare, hamei şi valeriana, trebuie să vă fie de folos, a spus ea, aruncând o privire spre înregistrările de pe monitoare. Puţină bicicletă şi inima îşi face de cap, a adăugat imediat, cu o ezitare în voce.

— Veşti bune, a explicat Caroline, arătând cu reţinere telefonul.

— Înţeleg, a consimţit Bea.

Dar nu înţelegea nimic. Nici cât Sissi. Care oricum nu ar fi putut înţelege. Pentru că îi lipseau trei piese esenţiale din puzzle. La trei zile după neplăcuta întâlnire din dormitor, fiul Carolinei, Vincent, şi-a sărbătorit cea de-a douăzeci şi patra aniversare. Şi îi invitase acasă, la cină, pe Caroline, pe sora lui, Josephine, şi alţi câţiva prieteni. Philipp, aşa era stabilit, urma să-şi facă vizita părintească a doua zi. O înţelegere pe cât de clară, pe atât de ambiguă. La patru minute după miezul nopţii, în uşă a apărut Philipp. Primul impuls al Carolinei a fost să o ia la fugă unde vedea cu ochii. Din cauza lui Philipp. Al doilea impuls însă a fost să rămână. Din acelaşi motiv. Philipp, care ducea o viaţă atât de sedentară, acum arăta cu totul altfel, suplu şi bine antrenat, în locul bărbii de şase zile, un obraz proaspăt, în locul puloverului şleampăt, o cămaşă pastel. Întinerise cu zece ani în câteva luni. De când nu se mai văzuseră.

— M-am bărbierit special, le-a mărturisit Philipp surescitat, ca şi cum despre asta ar fi fost vorba.

— Ar fi trebuit să apari mâine, l-a luat Josephine din scurt.

Şi nici Vincent nu s-a arătat mai bucuros că Philipp folosea prilejul pentru rezolvarea conflictului conjugal.

— Un gest inutil, i-a mârâit el, scurt.

— Recunosc, am venit pentru Caroline, a început Philipp direct. Mama voastră nu răspunde niciodată la telefon când vreau să vorbesc cu ea.

Omul are nevoie doar de câteva secunde pentru a-şi stabili simpatiile şi antipatiile. Însă Caroline avusese nevoie de o călătorie până în Lindenthal ca să priceapă că sentimentele faţă de soţul său, de care trăia despărţită, nu dispăruseră cu totul. Dar nu ar fi recunoscut asta niciodată. Pentru nimic în lume. Nu faţă de Philipp, care întotdeauna ţinea în mânecă o Sissi.

— Discutăm altă dată, a spus ea, ieşind precipitat din bucătărie.

Philipp a ajuns-o din urmă în hol, învăluind-o în mirosul aftershave-ului său atât de familiar. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Josephine a închis hotărât uşa bucătăriei. Hohotele de râs şi conversaţia aprinsă arătau că tinerii nu doreau să aibă nimic de-a face cu problemele de mariaj ale altei generaţii. Philipp şi Caroline rămăseseră singuri. Numai ei doi. Şi povestea lor.

— Când am aflat de la poliţie ce s-a întâmplat, nu m-am putut gândi decât prin ce trebuie să fi trecut tu, i-a spus Philipp.

— Nu mi-eşti dator cu nicio explicaţie, l-a asigurat Caroline.

— Mi-am făcut griji pentru tine, i-a mărturisit Philipp, cu o voce în care i se ghicea mirarea.

În locul tău, mi-aş fi făcut griji pentru Sissi. Doar a ajuns direct în celulă, s-a gândit Caroline, dar a preferat să tacă. Nu voia să dea niciun semn de slăbiciune. Şi nici să recunoască victoria lui Philipp.

— Am trăit cu impresia că nu am început eu acţiunea de divorţ pentru că nu am vrut să ţi-o iau înainte, a mărturisit Philipp, cinstit. Dar din acea seară nu mai sunt sigur dacă nu cumva motivele mele au fost mult mai egoiste.

De ce nu-şi luase cu ea paharul din bucătărie? Un Bloody Mary i-ar fi făcut foarte bine acum, în toată încordarea momentului.

— Din câte se pare, nu vreau să mă despart de tine, a recunoscut Philipp.

Nu, nu va cădea în cursă. Nu. Nu. Nu.

— Sissi a cules trandafirii, ca să-i risipească peste pat.

Trandafirul de Damasc care se înălţa în partea din spate a casei fusese al bunicii lui Philipp. După moartea ei, Philipp îl mutase cu mult efort în grădina lor şi se ocupase de el cu multă dragoste. Îl hrănise şi îl îngrijise. Iar când mergeau la plimbare prin pădure, întotdeauna aduna „mere de cal” cu lopăţica, într-o găletuşă rămasă de la un joc de copii. Ca îngrăşământ pentru trandafir. „Un măr de cal ideal”, ar fi putut Caroline să recite şi sculată din somn, „are culoare alburie. Numai atunci e bine uscat şi potrivit ca îngrăşământ de plante.”

Pentru Philipp, trandafirul era parte din trecutul său, pentru Sissi, era un simplu decor pentru o întâlnire erotică.

— Lucrul cel mai neplăcut, a recunoscut Philipp, este că nu aveam nici cel mai mic chef să-i explic lui Sissi ce înseamnă trandafirul acela pentru mine. Nu vreau să încep de la Adam şi Eva.

Caroline căuta cu mâna după clanţă. Nu intenţiona deloc să poarte o conversaţie cu Philipp pe tema Sissi Fischer.

— M-am despărţit de ea, i-a mărturisit Philipp.

Şi atunci, Caroline a preferat să fugă. Raţiunea a avut câştig de cauză asupra inimii. Din păcate, pentru ultima oară.

După o săptămână, Philipp şi-a făcut apariţia spre seară la Caroline. La birou. Colegii ei plecaseră de mult, să se bucure de acea seară caldă, de vară. Doar Caroline rămăsese printre dosare.

— De la prea multă muncă, aşa a început totul, i-a zis Philipp. Hai să mergem la terasa Rinului.

Caroline a ezitat.

— Teren neutru şi aer curat, i-a promis Philipp, cel mai bun loc pentru puţină linişte.

Vorbea cât se poate de serios. Pentru prima oară nu au mai discutat doar despre căsnicia lor distrusă şi despre problemele copiilor. A fost o seară plăcută. La despărţire, Philipp a sărutat-o uşor pe obraz.

Şi din acea seară, Philipp a început să o ia cu regularitate de la birou. Să cineze împreună, să meargă la cinematograf sau la o plimbare cu bicicleta. Philipp îi făcea curte. Iar Caroline s-a surprins aşteptându-l. După câteva întâlniri a constatat că tot ceea ce înainte ajunsese să însemne rutină, acum părea nou şi tulburător. Străin şi familiar, în acelaşi timp. Iar într-o seară au mers şi la dans. Nu mai făcuseră asta de zece ani. Caroline petrecuse o jumătate de oră aranjându-şi coafura şi se schimbase de trei ori până să iasă din casă. Şi a fost la un pas să-şi pună o mască de ochi.

Şi toată seara s-a simţit ca la şaisprezece ani, când lua ore de dans, care altfel nu o atrăgeau deloc, dar se dovedeau atât de bine venite pentru un schimb precaut de gesturi de tandreţe. Ca din întâmplare, atingeri de mâini, de umeri, de obraji. Şi un sentiment de relaxare. Atât de multă, încât, târziu în noapte, Philipp era prea obosit ca să mai poată conduce, iar Caroline s-a văzut nevoită să îi ofere găzduire pe canapeaua din locuinţa ei cea nouă. Pentru că puteau fi şi prieteni, pur şi simplu. O greşeală, aşa cum avea să se dovedească.

Caroline stătea pe bicicletă şi zâmbea în sine. Probabil că avusese un motiv solid să păstreze tăcerea marţi, în timpul rundelor de discuţii. Noul iubit era nimeni altul decât vechiul soţ. Fuseseră pe cale să divorţeze, iar acum erau mai îndrăgostiţi unul de altul ca niciodată, reînviind vechea lor iubire în întâlniri secrete, în camere de hotel. Petrecuse nopţi fără somn, de suferinţă, iar acum din nou nu putea să doarmă, de fericire.

Specialista în post a smuls-o din gândurile ei atât de plăcute.

— Ceaiul o să vă facă bine, i-a promis Bea.

Caroline a dat din cap, ştiind prea bine că nu avea nicio speranţă. Şi în niciun caz de la o mână de buruieni. Problema ei era în altă parte. Încercase să le povestească torul prietenelor ei, dar îşi descoperise o nouă faţetă: laşitatea. Pe care ea, Caroline, trebuia să o calce în picioare. Cu mâna ei îşi pusese pistolul la tâmplă. Spre deosebire de doamnele de marţi, ea ura surprizele şi căutase pe Internet să afle ce se ascundea sub punctul de program numit, ciudat, „reîntoarcere”. Cine dorea putea să primească o vizită în ultima seară. Ea luase hotărârea încă de la început. Trecerea de la post la viaţa de zi cu zi urma să se petreacă în prezenţa lui Philipp, care avea să fie oaspetele ei special. Astfel, îi rămâneau şapte zile pentru a le mărturisi doamnelor de marţi adevărul gol-goluţ. Şi stresul de rigoare. Dar cel dintâi pas era să discute cu Judith.

25

Camera pe care Judith o împărţea cu Eva se afla în fostul turn de pază, unde se putea ajunge pe un culoar de fortificaţie din lemn, pornind din zona iatacurilor. Caroline le însoţise pe amândouă când făcuseră această alegere.

— Este exact ce mi-am dorit, exclamase Judith, păşind pentru prima dată înăuntru.

Piesa de rezistenţă a încăperii era un pat uriaş, comandat, din câte se pare, în 1804, în vederea unei vizite a lui Napoleon. Şemineul promitea tihnă, iar ferestrele de pe cei trei pereţi ofereau o panoramă copleşitoare: păduri, munţi, stânci spectaculoase. Iar turma de oi de la orizont avea grijă ca dealurile din Jura să nu fie înghiţite de crânguri, pentru păstrarea peisajului caracteristic al păşunilor sărace din valea Altmühl. Iatacul din turn era parcă special conceput pentru o doamnă cu idei romantice. Iar Judith jubila. Eva, care împărţea apartamentul lui Napoleon cu Judith, era mai puţin entuziasmată. Sub acoperiş se cuibărise o colonie de porumbei. Iar permanenta lor activitate îi trezea sinistre asocieri cu *Păsările* lui Hitchcock. Dar Judith considera gânguritul lor de-a dreptul poetic. Dar cel mai grozav era că încăperea fusese dotată cu relee acustice. Printr-o simplă bătaie din palme, puteai aprinde şi stinge lumina, direct din pat. Un lux! Te simţeai ca un Napoleon modern.

Ca să nu-i răpească bucuria lui Judith, Caroline preferase să nu deschidă subiectul în ziua sosirii. După părerea ei, totul era pură legendă. Dacă ai fi stat să numeri toate paturile în care se afirma că se odihnise Napoleon, practic ar fi trebuit să îşi petreacă toată viaţa dormind. Când, lucru bine ştiut, Napoleon suferea de insomnie cronică – şi Caroline, de altfel – şi îi considera idioţi pe toţi cei care aveau nevoie de mai mult de cinci ore de somn. Se zice că îşi revenea perfect chiar şi dacă apuca să moţăie zece

minute, călare pe cal. Ceea ce, pentru Caroline, rămânea doar un vis.

Dar acum, când se îndrepta din nou spre apartamentul lui Napoleon, în seara primei zile de post adevărat, nu oboseala era cea care îi turna plumb în picioare. Ci neliniştea – oare cum avea să reacţioneze Judith la dezvăluirile ei?

Caroline sperase că o va găsi singură pe Judith. Însă nu mică i-a fost surpriza când le-a găsit pe toate patru cuibărite în patul lui Napoleon, cu baldachin. Erau bine învelite cu pături de lână, iar în cămin duduia focul.

— Ce-i asta? Saună finlandeză? s-a mirat Caroline.

— Îngheţăm. Toate patru, a recunoscut Kiki.

— Dac-ar fi să dansez flamenco nici n-aş avea nevoie de castaniete, aşa de tare-mi clănţăne dinţii, a comentat Estelle.

— În timpul postului, organismul trece la regimul de avarie. Mai menţine temperatura doar în părţile esenţiale pentru supravieţuire, le-a explicat Eva fenomenul.

— Din câte se pare, organismul meu consideră inutile extremităţile, s-a plâns Kiki, frecându-şi mâinile.

Judith ţinea în mână un vas plin cu apă fierbinte şi flori de muşeţel.

— Vrei să participi şi tu? a întrebat-o pe Caroline.

— La ce?

— Meditäm, i-a răspuns Kiki în timp ce îmbiba două tampoane de vată în ceaiul fierbinte, pentru ca apoi să şi le pună pe ochi, exemplul ei fiind urmat şi de celelalte. Încercăm să uităm de foame printr-o incursiune în liniştea interioară.

Meditaţie? Linişte? Incursiune spre interior? În mod normal, Caroline îşi trata stările proaste cu multă muncă. Dar ce mai rămăsese normal în viaţa ei? Se îndrăgostise de propriul său soţ necredincios, de altfel, şi renunţase să mai mănânce, pentru o perioadă de şapte zile. Altfel, înţelesese în sfârşit cât de bine cunoştea codul de procedură penală şi cât de puţin se cunoştea pe sine. În ultimele luni fusese

silită prea des să arunce peste bord atât de multe lucruri pe care se crezuse atât de sigură. Iar foamea o chinuia la fel de rău ca pe prietenele ei. Cei două sute de mililitri de suc de fructe primiţi cu o seară în urmă nu umpluseră nici pe departe abisul din stomacul ei.

— Încearcă şi tu, a îndemnat-o Judith.

Caroline s-a înghesuit lângă ele şi şi-a pus imediat două cocoloaşe de vată umedă pe ochi. Cine ştie, poate meditaţia avea să-i dea o idee fermă despre cum ar fi trebuit să pună în scenă toată discuţia cu Judith, şi să rămână nevătămată până la finalul ei.

— Trebuie să vă destindeţi, le-a spus Judith. Picioarele întinse, braţele relaxate, pe lângă corp, palmele lipite de pat.

Degetele Carolinei au întâlnit mâna lui Kiki. Erau foarte aproape una de cealaltă.

— Simţiţi-vă trupul şi apoi concentraţi-vă strict asupra respiraţiei, a continuat Judith.

Într-o asemenea înghesuială, Caroline reuşea perfect să se vadă cu ochii minţii ca o sardină în ulei. În schimb îi venea mult mai greu să se concentreze asupra propriei respiraţii. Pentru că imediat îşi pierdea ritmul natural.

— Inspiraţi, expiraţi încet. Inspiraţi.

Caroline se străduia să nu privească totul ca pe o simplă risipă de timp.

— Detaşaţi-vă de tot. De gânduri. De sentimente. De griji. Concentraţi-vă doar asupra propriei respiraţii. Şi acum, ridicaţi piciorul drept, foarte încet. Apoi lăsaţi-l jos. Simţiţi pământul care vă poartă.

Nici vorbă să simtă în vreun fel pământul, ci doar salteaua şi o crampă uşoară în gamba stângă. Atât simţea Caroline. Frământată de grija discuţiei, deşi era celebră pentru capacitatea ei de a prezenta cristal până şi cele mai ciudate fapte ale clienţilor săi. Iar dificultatea acelei discuţii pornea chiar de la modul de interpretare a delictului. Oare idila ei cu Philipp era un flirt nevinovat, o relaţie matură, ori poate chiar un nou început, după ce totul se încheiase?

Renaşterea unei căsnicii declarate moarte? Ura să iasă în public cu jumătăţi de măsură. Chiar şi atunci când pregătea o cină pentru doamnele de marţi, totul trebuia să fie gata de la orele amiezii, pentru ca seara să nu mai fie nevoie decât de simple retuşuri înainte de a pune pe masă un meniu desăvârşit.

— Simte piciorul stâng. Ridică încet. Trebuie să urmezi mişcarea prin toate simţurile.

Caroline se străduia să se concentreze asupra alcătuirii şi capacităţilor propriului său corp. Braţul drept, braţul stâng, ridică uşor capul, strânge degetele pumn, deschide din nou, inspiră, expiră, simte ce-i în tine, respiraţie, relaxare… şi poate că ar fi adormit, dacă Judith n-ar fi schimbat brusc tonul.

— Şi acum, priveşte în tine. Ce vezi?

„Nimic”, ar fi trebuit Caroline să răspundă, şi oricum avea ochii acoperiţi cu tampoane.

— Ce vezi, când ai ochii închişi? a continuat Judith. Concentraţi-vă asupra imaginilor care urcă din subconştient.

— Eu văd stele verzi, s-a văitat Eva. Mă doare capul fără încetare, de foame.

— Poate ar fi bine să-ţi pui comprese şi pe frunte, i-a propus Estelle.

— Trebuie să descrieţi cu exactitate ce imagine vă apare în faţa ochilor interiori, a insistat Judith, ştiind că are o misiune de îndeplinit. Poate un tablou din viitor ori poate unul din trecut.

— Eu văd punguţe de ceai, a minţit Caroline.

În realitate, încerca să şi le imagineze pe toate cum vor reacţiona când le va povesti despre Philipp. Zâmbetul lui Estelle, din colţul gurii, batjocoritor, şi uimirea Evei. Probabil că numai Kiki avea să fie singura înţelegătoare faţă de straniile ei capricii amoroase. Iar Judith o va lua personal.

— Cum poţi să ai în continuare relaţii cu Judith? o întrebaseră copiii ei, acum oameni în toată firea, după ce aventura dintre Judith şi Philipp ieşise la iveală.

Şi aceeaşi întrebare se punea acum. Cum ar fi fost posibil ca Philipp şi Judith să facă parte din viaţa ei, din nou? Caroline nu era singura al cărei subconştient, în loc să producă imagini vrednice de interpretare, se zbuciuma cu probleme cât se poate de concrete.

— Eu văd găluşti, legume înăbuşite în unt de salvie şi o sticlă de Cheval Blanc, recolta 1947, fantaza Estelle. Şi mai văd o friptură de porc bine rumenită, cu o crustă aurie.

— Aşa ceva nu ai mai mâncat de cincisprezece ani, a obiectat Caroline.

— Dar am adulmecat, cel puţin, a insistat Estelle.

— Şi ceva dulce, la desert, a intervenit şi Kiki. O ceaşcă de cafea fierbinte, aburindă, cu un moţ de frişcă albă ca zăpada.

— Încetaţi, vă rog, le-a rugat Eva. Subconştientul meu îmi porunceşte să pornesc spre bucătărie.

Kiki era complet absorbită de plăsmuirile ei.

— Iar lângă ceaşcă, pe farfurioară, un biscuit. O semilună cu vanilie. Presărat cu zahăr, nici prea moale, nici prea tare. Să simţi cum ţi se topeşte pe limbă.

Nu a reuşit să continue. O pernă i-a aterizat drept pe faţă, împiedicând-o să mai vorbească.

— Găluştile şi biscuiţii voştri cu vanilie simt că mă termină, s-a plâns Eva.

— Nu mă simt vinovată. Mă gândesc neîncetat doar la mâncare. Chiar şi cu ochii deschişi, s-a revoltat Kiki.

Şi şi-a azvârlit perna de pe faţă, nimerind-o pe Judith. Care a tresărit din meditaţie, s-a ridicat brusc şi a rostogolit-o pe Estelle, care a aterizat pe podeaua tare, de lemn, cu o bufnitură solemnă. Releul acustic a reacţionat instantaneu şi lumina s-a stins automat.

— Treziţi-mă sâmbătă, s-a mai auzit tânguirea Estellei din beznă. Sunt prea slăbită şi nu mă mai pot ridica.

O bătaie la uşă şi lumina s-a aprins din nou. În secunda următoare, în prag a apărut Bea Sânger. Expresia ei transmitea neutru, dar cât se poate de limpede: „Clienţii-plătitori-au-în-principiu-dreptate-dar-asta-nu-înseamnă-nici-pe-departe-că-sunt-de-acord-cu-ei.” Încerca să cuprindă în priviri întregul dezastru – femei, pături şi perne aruncate peste tot şi, abandonată pe podea, Estelle, care nu avea nici cea mai mică intenţie să îşi schimbe atitudinea de blăniţă întinsă lângă pat.

— V-am adus programul pentru mâine, le-a comunicat ea, fără nicio inflexiune în voce.

Fără să clipească măcar, Bea Sänger avea darul de a transmite că nu te ridici la nivelul aşteptărilor ei. Caroline a aruncat repede o privire peste hârtie. Ceaiul de dimineaţă. *Nordic walking.* Masa de post. Compresa hepatică. Vizita medicală. Ceaiul de seară. Destindere în grup. Odihna de noapte, de la ora 22.00. O zi la fel ca toate celelalte. Oferte suplimentare: o hidroterapie şi posibilitatea de a participa la mesa catolică, în Achenkirch.

— Dacă vă hotărâţi să faceţi hidro-colono-terapie, le-a şoptit Bea, lăsaţi uşa deschisă, de dimineaţă. Colega mea vă vizitează cu plăcere.

— Ar fi posibil să aflăm mai multe despre istoria castelului? a intervenit Eva timid. Mă interesează cum era viaţa aici, în trecut.

— Am să-i transmit domnului Falk dorinţa dumneavoastră, a rostit Bea. Sunt sigură că îi va face mare plăcere să dea curs ideii.

Eva a dat din cap, recunoscătoare.

— Într-o jumătate de oră începe somnul de noapte. Aveţi grijă de voi! şi-a luat Bea rămas-bun. Mâine trebuie să fiţi în formă.

Felul în care pronunţa „domnul Falk”, expresivul „îi va face mare plăcere” şi propoziţiile abia şoptite… Din tonul ei lipsea orice falset, dar, subliminal, se citea indignarea. Caroline cunoştea bine acest gen. Bea Sänger era capabilă

să înghită enorm şi să explodeze pe măsură. Un vulcan gata să erupă în orice moment.

Abia dispăruse căpetenia lor de terapie prin post când stomacul lui Kiki a început să comenteze starea alimentară generală printr-un ghiorţăit distinct şi sonor.

— Parcă ai fi înghiţit teckelul! a pufnit Estelle.

Caroline s-a aşezat mai comod. Nu avea niciun sens să abordeze un subiect serios. Era timp şi mâine să întoarcă lucrurile pe toate feţele. Astăzi voia să se bucure că sunt împreună. Fără nicio discuţie. Trecuseră prin tot ce putea fi mai rău. Şi mai dezagreabil. Aşa gândea Caroline, înşelându-se amarnic. Şi nu pentru ultima oară, în vacanţa lor.

26

Postul este cel mai nimerit moment ca să îţi dovedeşti voinţa, stăpânirea de sine şi superioritatea. Dar toate astea erau foarte departe de Eva. După o noapte frământată, ducea o adevărată luptă cu sine, cu stomacul gol şi genunchii tremurându-i de slăbiciune. Şi cu tot fluxul sangvin intrat în alertă.

„Nu ştiu dacă sunt concepută pentru ascetism”, a cumpănit ea, târându-se spre baie.

A bătut cu palma în faianţa rece. Semnalul acustic a fost suficient să se aprindă lumina. În mod normal, la duş îi veneau cele mai bune idei. Dar în dimineaţa aceea Eva era bucuroasă numai că reuşea să se ţină pe picioare.

— E mult mai bine după ziua a treia, a auzit-o pe Judith, în cea mai bună dispoziţie, gata să se iniţieze în *nordic walking.*

„Ziua a treia? Oare o să rezist până atunci?” s-a întrebat Eva.

Niciodată nu reuşise să parcurgă o cură până la capăt. Înfrângerile ei datau încă din copilărie. Orna Lore, riguros catolică, renunţa cu stricteţe la carne şi la dulciuri în cele patruzeci de zile de post dinaintea Paştelui. Eva îşi aducea aminte, ca în ziua de azi, cum Henry Schmitz, prea puţin familiarizat cu ritualurile catolice, îi oferise un baton de ciocolată, fără să bănuiască nimic rău. Orna Lore propovăduia jertfa, iar Eva, ascunsă sub pătură, molfăia încântată caramelul dulce, tras în ciocolată, care probabil îl costase pe Schmitz incredibila sumă de treizeci de pfeningi. Pe atunci, avea şapte ani. Din acel moment, mâncarea şi păcatul au fost pentru ea unul şi acelaşi lucru. După ce a trecut de caznele pubertăţii, cele patru sarcini i-au dat lovitura de graţie. Între timp, adunase o vastă experienţă în privinţa curelor de slăbire. *Just eat half,* regimul disociat, *slim while you sleep,* Dr. Atkins, Brigitte Diet, Weight Watchers, Blood Group Diet, Metabolic Balance. Practic nu

exista cură pe care Eva să nu o fi întrerupt, în cele din urmă.

— Vino cu mine în excursie, i-a propus Judith. Ţi se reglează şi circulaţia sangvină.

Eva a clătinat din cap.

— Mă duc la biserică, vreau să mă rog să se întâmple o minune.

Pentru Eva, biserica a fost dintotdeauna un loc al liniştii şi al purificării. Minciunile şi trădarea faţă de mama ei erau oricum o povară. Spera într-un ceas de răgaz, în care să nu o mai mustre conştiinţa.

— De ce ne lăsăm târâte în aşa ceva? a mormăit ea, întâlnind-o în faţa camerei pe Caroline, şi ea hotărâtă să plece în excursie.

— De asta, i-a răspuns Caroline, întinzându-i *Ghidul văii Altmühl,* deschis într-un loc marcat. N-am putut dormi. Şi atunci l-am citit din scoarţă în scoarţă.

Eva a aruncat o privire grăbită peste ghid. Caroline se referea, mai exact, la capitolul despre istoria burgului Achenkirch.

Şi a început să-i citească: „La fel ca bunicul său care, în anii douăzeci, a început construirea unui cartier de locuinţe muncitoreşti în oraşul lui natal, Bergisch Gladbach, industriaşul Anton Dorsch s-a dedicat la sfârşitul anilor patruzeci unui nou şi ambiţios proiect social. Omul de afaceri, a cărui întreprindere rămăsese neatinsă în urma războiului şi dobândise din nou licenţa de producţie încă din 1946, a intrat în posesia castelului Achenkirch, prădat şi în stare de degradare, în schimbul unei sume simbolice. Valea Altmühl urma să ofere un loc de odihnă copiilor din zona Ruhrului, distrusă de bombardamente.”

Eva a simţit cum îi fuge pământul de sub picioare. Faţă de Estelle, nu puteai ţine niciun secret. Cu atât mai puţin faţă de Caroline.

— Am mers odată împreună la Bergisch Gladbach. Pentru un dulap…

Eva şi-a adus aminte cu groază de acel episod. Regine îşi cumpărase din talciocul de pe malul Rinului, din Köln, o comodă din lemn de palisandru, cu oglindă şi ornamentaţie multicoloră.

— Palisandru din estul Indiei, cu nervuri minunate, explica Regine entuziasmată. Nu am reuşit să mă abţin.

Din păcate, nici să o transporte singură nu reuşise. Lui Regine nu-i plăcea să conducă maşina. În cele din urmă, Eva împrumutase prin Caroline o rulotă de camping de la un coleg avocat. Şi pentru că Eva a avut greutăţi încă de la pornirea din parcare, Caroline preferase să se urce ea la volan. Din nefericire, Regine uitase să menţioneze că locul pentru comodă era ocupat, în acel moment, de vechiul dulap de stejar al bunicii Lore. Le luase o jumătate de zi să demonteze dulapul, cu ajutorul lui Henry Schmitz, şi să-l care la punctul de depozitare în vederea reciclării.

— Schmitz a povestit toată după-amiaza amintiri despre Dorsch. Cum cânta, la serbarea întreprinderii. Şi cum mătura hala de producţie de unul singur, la optzeci şi cinci de ani, şi-a amintit Caroline.

Soţii Eisermann, mereu dornici să tragă cu urechea, au trecut în grabă pe lângă ele, urmaţi de ofiţer, în pantaloni scurţi. Cu picioare albe ca sticlele de lapte. Eva a profitat de prezenţa curioşilor fără voie să îşi tragă sufletul o secundă. De negat nu avea niciun rost. Caroline era înzestrată cu o minte ageră şi o putere de deducţie rar întâlnită. În fond, Eva se simţea uşurată să se poată în sfârşit destăinui. Cuiva cu experienţă în desfăşurarea unei investigaţii, cuiva care putea să îi stea alături. Aşa ca prietena ei, Caroline. A aşteptat până ce s-a stins ecoul paşilor sub colonadă. Atunci a scos din buzunarul pantalonilor scrisoarea lui Falk şi vechile fotografii.

— Mama mea şi-a făcut ucenicia aici, în gospodărie.

— Nu mă îndoiesc că Regine le-a sucit tuturor minţile, în vremea aceea, a presupus Caroline, cercetând pozele.

— Cred că aici am fost concepută. Între 17 aprilie şi 14 mai 1965, a spus Eva, arătând spre fotografia cu sărbătoarea din sat. Era pe 1 mai.

— Sărbătoare de mai… băutură din belşug, sărutări pe furiş şi adolescente însărcinate, i-a continuat Caroline şirul gândurilor.

— Emmerich a făcut fotografia. El ar trebui să ştie ceva.

— Şi Falk ce are de spus? a întrebat Caroline, care între timp parcursese repede scrisoarea din Achenkirch.

— Vreau să fiu sigură, înainte de a sta de vorbă cu el.

Caroline avea un punct de vedere total diferit, de natură strict juridică.

— Şi Regine? Oricine are dreptul să-şi cunoască originea. Aşa stă scris în codul civil. Din 1977. Ai dreptul să îi ceri Reginei, prin proces, să-ţi dezvăluie numele tatălui tău.

— Teoretic, a comentat Eva.

— Ţi s-ar face dreptate.

Eva a scuturat cu tărie din cap.

— Nu-i aşa de simplu. La noi în familie, subiectul a fost întotdeauna tabu.

— De fapt, plănuisem să merg cu Judith, la *nordic walking,* a spus Caroline. Dacă vrei, vin cu tine la biserică. Pe drum poţi să îmi povesteşti ce ai aflat până acum.

Avocata părea bucuroasă să scape de excursia prin peisajul de toamnă, cu beţele de schi în mână.

— Aş vrea să rămână numai între noi, a prevenit-o Eva.

— E hotărârea ta, a zis Caroline.

Eva şi-a îmbrăţişat prietena.

— Cât de fraier poate fi Philipp! Cum să lase o asemenea femeie să plece de lângă el! Habar nu are ce pierde!

Complimentul, aşa cum îl gândise Eva, s-a abătut asupra Carolinei ca o lovitură de bici. Iar privirea ei a trădat-o.

— Îmi pare rău. Mi-a ieşit pe gură, fără să vreau. Nu mai vorbim despre el. Niciodată. Promit!

Şi Eva şi-a jurat să se poarte mult mai atent cu prietena ei.

27

Oare ce or avea atât de mult de vorbit? De la punctul ei de observaţie, Estelle era cu ochii pe Eva şi pe Caroline. Gesticulau aprins şi se îndreptau, traversând curtea interioară, spre parcare. Ciudat, Caroline hotărâse să o însoţească pe Eva la biserică. Şi încă şi mai ciudat, păreau în perfectă formă după treizeci şi cinci de ore fără hrană solidă. Şi fără pic de cafea. Să stea să aştepte în faţa unei ceşti cu ceai, ea, Estelle, niciodată! Ea îşi dorea să primească totul. Şi fără întârziere, preferabil în zori, la o cafea tare. Despre amatorii de ceai se spune că ar avea gusturi alese şi o nobilă modestie. Estelle provenea dintr-o dinastie de fumători dependenţi de cafea, cu mare talent în a risipi banii. Prin urmare, era una dintre moştenirile ce îi rămăseseră de la tatăl ei, care făcuse carieră după război ca negustor de fier vechi. Departe de ea tapajul ceremonial al consumatorilor de ceai, care îşi venerau ceaşca de First Flush din Darjeeling ca pe cel mai nobil vin franţuzesc. Nu se dădea în vânt nici după ultimele creaţii în materie de cafea ameţită în lapte. Şi nici după ceaiul de ierburi călduţ, servit direct în cameră, ca marele premiu. Renunţările începeau încă de la micul dejun. Estelle se simţea atacată în chiar centrul plăcerilor sale. Circuitul sangvin era derutat. Şi o durea stomacul, după ce aparatul ei digestiv îşi încetase total funcţionarea, în semn de protest după tortura cu sarea Glauber, suferită cu o zi în urmă. Doar gustul dulce al minusculei linguriţe de miere care însoţea ceaiul a reuşit să o mângâie uşor în acel prost început de zi.

Urmărea uluită, din punctul ei de observaţie, pofta de viaţă a celorlalţi participanţi, care se adunaseră lângă donjon. Turnul impozant servea exclusiv drept depozit de materiale. Bea Sänger îi înzestra pe membrii grupului cu beţe de schi. Ultima şi-a făcut apariţia Walkiria, în costum

de jogging supradimensionat, vişină-putredă, trăgând după ea cu încrâncenare teckelul prins în lesă. Judith şi Hagen Seifritz se lăsau iniţiaţi de soţii Eisermann în utilizarea corectă a beţelor.

— Mişcarea în diagonală favorizează capacităţile de coordonare, răsuna în toată curtea vocea atotştiutorului domn Eisermann.

Intensitatea comunicării era un semn al misiunii sale de o viaţă – mesajul trebuia să ajungă şi la elevii dezinteresaţi, din ultimul rând. Presupusul ofiţer mânuia beţele cu atâta stângăcie, încât a fost la un pas să o străpungă pe balerină. Alături, Simone cea micuţă, căreia beţele îi ajungeau până la subsuori. Kiki lipsea. Cel puţin ea nu-şi pierduse minţile.

Estelle lăsase deschisă uşa de la camera sa, aşa cum se stabilise. Hidro-colono-terapie? Oare ce se ascundea în spatele unei denumiri atât de promiţătoare? În esenţă, Estelle se străduia să nu rateze nimic şi să se bucure din plin de tot ceea ce îi oferea viaţa. Tot ce se chema tratament individual şi avea o rezonanţă tentantă. Dar era contrariată că nimeni, în afară de ea, nu mai lăsase uşa deschisă. Poate că acel tratament special se făcea doar contra cost. Şi poate că era foarte scump. Estelle se simţea ca în Ajunul Crăciunului. În aşteptarea surprizelor. Însă, doar peste câteva secunde, privea spre intrare cu ochii căscaţi de groază. La persoana aceea trecută de o vârstă, atât de bine clădită, încât ocupa tot cadrul uşii, care înainta hotărâtă spre ea. Fără îndoială, îndeplinea funcţia de „femeie bună la toate” şi avea o voce care părea să iasă din străfunduri.

— Aţi comandat o clismă, a tunat ea, mai mult ca afirmaţie decât ca întrebare.

Stomacul Estellei, îndurerat, exulta, dar mintea ei căuta o scăpare. Şi ce scăpare ar fi putut să mai găsească într-o asemenea situaţie? Femeia a trântit uşa după ea şi a sucit cheia în broască.

— Să nu ne deranjeze nimeni.

Purta un şorţ din plastic alb şi mănuşi de culoarea pielii, lungi până la coate. Mai degrabă măcelar, decât infirmieră. Probabil rudă cu hangiţa de la Raţa sălbatică, genul de femeie care nu a putut fi contrazisă niciodată. Estelle s-a uitat disperată spre şifonier. Pe uşa lui trona pe un umeraş, în chip de motivaţie, costumul Chanel pe care dorea să-l poarte la gala de caritate. Presimţirile nu o înşelau niciodată, viaţa nu oferea nimic pe gratis. Iar o apariţie într-o ţinută mulată pe un corp impecabil era mai presus de orice.

28

În maşină, Eva i-a povestit Carolinei tot ce aflase. Despre regimul sever impus de Frieda Dorsch, despre aluziile sumbre ale lui Emmerich, despre Roberta şi Raţa sălbatică. Nu a trecut nimic sub tăcere. Nici măcar propriile ei îndoieli.

— S-ar putea să fie ridicol, însă nu mă pot detaşa de acest subiect, de căutarea tatălui meu.

— Are mare importanţă să ştii de unde te tragi, a asigurat-o Caroline, cu toată înţelegerea.

Au parcat maşina lângă zidul cimitirului. După ce intrai pe poarta din fier forjat, o alee acoperită cu pietriş te conducea spre biserica în stil neobaroc, cu o cupolă rotundă, ca un bulb.

— Toate mormintele sunt identice, a remarcat Eva.

Cu adevărat, locurile de veci ale sătenilor din Achenkirch erau fără excepţie încadrate de ziduri scunde, din piatră, împodobite cu cruci standard, din lemn, de înălţime egală. Acoperămintele de dimensiuni reduse, montate deasupra crucilor, fereau de ploi şi de zăpezi imaginea lui Iisus şi toate înscrisurile ce urmau dedesubt. Nimeni nu făcea notă discordantă la Achenkirch, nici măcar după obştescul sfârşit. Doar un înger masiv din piatră, cam de înălţimea unui om, rupea monotonia în rândul al doilea.

— Ia te uită pe cine avem aici, a exclamat Caroline.

— Frieda Dorsch, a citit Eva.

Monumentul era trufaş şi exagerat, firesc de altfel, fiind închinat fiicei unei dinastii de industriaşi. Despre morţi, numai de bine. Şi mormântul însuşi vorbea într-un limbaj cât se poate de limpede, deşi îngerul care plângea la căpătâiul Friedei Dorsch se abătuse bine de la poziţia lui iniţială, iar inscripţia era năpădită de buruieni şi de iederă. Doar anii se mai puteau distinge. 1914-1970. Severa conducătoare a căminului trăise vreme de cincizeci şi şase de ani. Cu nenumărate crăpături, portretul fixat în porţelan

permitea totuşi privitorilor să îşi facă o idee, cât de vagă, despre Frieda Dorsch. Părul tuns scurt, negru şi ondulat, îi încadra figura ca o cască de protecţie. Purta un şorţ alb şi ţeapăn.

— Pur şi simplu miroase a scrobeală, a zis Caroline.

— Nici nu e greu să îţi imaginezi ce teamă putea să inspire, i-a răspuns Eva.

La patruzeci de ani după moarte, Frieda Dorsch îşi măsura fiecare vizitator oprit în faţa mormântului cu ochii ei de un negru profund şi cu o umbră de dispreţ în colţul buzelor subţiri.

Să fi fost de vină cura prin înfometare, nivelul scăzut al zahărului din sânge sau întâlnirea neaşteptată cu amintirea femeii care îi umilise şi îi izgonise mama? Evei îi tremurau picioarele. Caroline a luat un băţ şi a curăţat muşchiul care înghiţise literele cândva aurite. „Un om nobil se odihneşte aici, după o viaţă. Nouă ne rămâne doar amintirea”, a descifrat Eva, literă cu literă, mesajul mâncat de vreme.

Starea mormântului contrazicea cu totul textul inscripţiei.

— După câte se pare, în Achenkirch nu există prea multă lume care să-şi aducă aminte cu plăcere de Frieda Dorsch, a remarcat Caroline.

— Din câte am apucat eu să aflu despre Frieda Dorsch, prea nobilă nu a apucat să fie, iar generoasă nici pe atât, a completat Eva.

Dar imediat a simţit cum ameţeşte şi, sfârşită de puteri, şi-a căutat sprijinul în înger. Când şi-a revenit, a observat că nu mai erau singure în cimitir. Pe aleea principală îşi făcuse apariţia un grup de femei, cu Roberta de la Raţa sălbatică în frunte. În straiele lor negre de duminică, păreau un stol de ciori poposite printre cruci. Evident deranjate, le studiau cu atenţie pe cele două stranii intruse. Prezenţa turiştilor, inclusiv a celor veniţi pentru şedinţele de terapie prin post, nu mai mira pe nimeni. Dar interesul lor pentru morminte trezea totuşi bănuieli.

— Ce bucuroasă sunt că ai venit cu mine, a şoptit Eva.

Roberta le urmărea cu o privire sinistră.

— Cine ştie ce o avea ea de ascuns, a răspuns Caroline, dând din cap.

29

Soarele neaşteptat de cald de septembrie lumina galbenul saturat de pe biserica în stil neobaroc. Clopotele din turnul cu bulb chemau insistent la slujbă enoriaşii, care nu dădeau semne să se grăbească. Se opriseră în grupuri-grupuri, în faţa porţilor grele, bucurându-se de soare şi de buna dispoziţie din jur. Pompierii voluntari se adunaseră şi ei, îmbrăcaţi în uniforme. În săptămâna serbării pompierilor, liturghia era dedicată, prin tradiţie, forţei de protecţie.

Enervată la culme, Eva îşi lăsa greutatea de pe un picior pe celălalt. Nimic nu o supăra mai tare decât să se ştie în centrul atenţiei. Pe loc se simţea ca în copilărie, când mergea împreună cu Orna Lore, duminică de duminică, împopoţonată cu fusta ecosez cuminte, ciorapi lungi albi şi părul pieptănat cu obligatoria cărare pe mijloc, la slujba catolică de la biserica din aşezarea lor. Totul se înnoda cu ocazia liturghiei. Se schimbau noutăţi, se lansau ultimele bârfe, se hotărau cariere. Jumătate din firma Dorsch se aduna duminică dimineaţa la biserică. Cu excepţia familiei Schmitz, din vecini. „Sunt sindicalişti”, spunea bunica întotdeauna, „pentru ei, socialismul e mai presus de religie.”

La Achenkirch, scopul principal era socializarea. Iar chemarea clopotelor îi tulbura prea puţin pe oamenii dornici să converseze.

— Pe Bea şi pe Falk nu i-a mai văzut nimeni împreună, a murmurat o voce de femeie, în spatele lor.

— I-am zis de la început că nu o să iasă nimic, a adăugat cealaltă.

Eva şi Caroline au întors capul. Şi au văzut două codiţe incredibil de blonde.

— Pieptenele şi foarfecă, a murmurat Eva.

— „Disciplina supremă – blondul”, a confirmat Caroline, în şoaptă.

Din păcate, acea nuanţă de blond a pus capăt şi interesantei discuţii despre Falk. Noua culoare de păr era admirată de doamnele satului – ah-şi-oh şi vreau-şi-eu se auzeau de peste tot.

Apoi a început să bată şi clopotul cel mare, împreună cu cel mic, şi paracliserul şi-a mânat turma cea leneşă spre casa Domnului. În acorduri de orgă, ministranţii au deschis ceremonialul cu toată solemnitatea teatrală cuvenită şi credincioşii s-au ridicat, ca să asculte cântul. Roberta şi femeile în negru se aşezaseră pe o bancă laterală, acolo unde razele soarelui ce pătrundeau prin vitralii nu le mai puteau ajunge. Roberta vorbea agitat cu tânăra de alături, care, judecând după asemănarea izbitoare, nu putea fi decât fiica sa. Eva cunoştea bine acel chip, din fotografia găsită în cronica Raţei sălbatice. Ceva anume o supăra foarte tare pe Roberta Körner, care nu le scăpa din ochi pe misterioasele turiste din Renania. Iar Eva bănuia că Emmerich apucase să îi povestească despre întrebările ei indiscrete.

Eva studia totul cu multă atenţie. Clădirea ridicată la sfârşitul secolului al XIX-lea nu avea de oferit cine ştie ce comori. Un amvon simplu, fără sculpturi complicate, un baptisteriu fără pretenţii, pereţi goi, cu icoane ici şi colo, şi o cruce monumentală din cupru aurit. Piesa de rezistenţă cultural-istorică era un sarcofag din perioada romană, descoperit în beciuri cu prilejul renovărilor, în care nu odihnea însă niciun roman, ci doar oseminte de franci. În lipsa unui spaţiu potrivit, sarcofagul bloca acum una din căile de acces laterale. Deasupra altarului trona blazonul foştilor proprietari ai castelului. În ciuda razelor calde ale soarelui de toamnă, Eva tremura din toate încheieturile. Privirile bănuitoare ale Robertei îi dădeau un sentiment de

nesiguranţă. Ce legătură exista între Regine şi Raţa sălbatică? Ce voia să spună Emmerich cu aluziile lui?

— Un preot poate predica despre orice. Aşa se spune. Condiţia e să nu depăşească douăzeci de minute, a răsunat vocea părintelui, de la înălţimea amvonului. Cizmele de cowboy ţite de sub straiul negru sugerau că sub talar se ascundea o persoană deloc străină de cele lumeşti. Vocea lui puternică era mărturia autenticităţii misiunii sale. Să nu faci mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău. Din Cartea lui Moise citire. Dar limba este un pumnal din carne. Aşa cum se vede în fiecare an, cu prilejul aniversării pompierilor.

Eva, care până în acea clipă se frământase întrebându-se dacă i se cuvine să primească hostia, având în vedere postul strict la care consimţise, a început să îşi dea seama că nu asista la o predică obişnuită. Ci la o mustrare la adresa sătenilor, rostită din amvon, cu o voce mânioasă.

— Sărbătoarea scoate iarăşi la iveală vechi îndoieli. Cine îşi imaginează că îi este dat să îi judece pe alţii? Cine aduce în lume învinuiri lipsite de fundament? Cine mai ştie ce s-a petrecut cu adevărat în urmă cu patruzeci şi şase de ani, la o sărbătoare de mai?

Obştea adunată părea să înţeleagă despre ce era vorba. Şi mulţi plecaseră capul, cu vinovăţie.

— Bârfa e soră cu minciuna, iar din zvonuri nu se ridică decât dâra de fum a adevărului. Aşa cum spune Sfântul Apostol Iacob: Cine eşti tu, cel care îl judeci pe aproapele tău? a tunat vocea din amvon. Doar Domnul poate să uite şi să ierte. Să luăm cu toţii aminte de la El.

În biserică se aşternuse o tăcere stranie. Acel gen de tăcere stânjenită, care învăluie o conştiinţă încărcată. O tăcere interioară profundă, care a fost însă tulburată de zgomotul răguşit scos de o motoretă.

— Emmerich, i-a şoptit Eva Carolinei.

Recunoscuse zgomotul. Şi că i se oferea o şansă.

30

— Unde întârziaţi? a întrebat Kiki. Special nu m-am dus la *nordic walking,* ca să vă aştept.

Kiki stătea în foaierul hotelului din castel, cu laptopul pe genunchi. Deschisese Skype-ul, cu care putea nu numai să vorbească pe gratis cu Max, ci şi să se vadă.

— N-am putut să închiriez maşină. Suntem tot la Köln, a rostit Max în obiectivul iPhone-ului său.

Max ţinea telefonul cu braţul întins în sus, iar lui Kiki i s-au umezit ochii când şi-a văzut fiica bine instalată în hamul prins pe pieptul lui. O urmărea impresionată pe Greta, care îşi ridica mâinile după telefon, mai mult ca sigur cu intenţia de a-l prinde şi de a-l băga în gură. Kiki se topea de dorul ei. Scâncetul blând, râsul fericit şi cei doi dinţi la vedere, şuviţele de păr fin şi picioarele moi şi grase, de bebeluş cu mirosul cald. După ce sarcina îi pusese o nouă ordine în hormoni, Kiki era mereu dispusă să verse o lacrimă. Heidi, în a patru suta reluare? Tinerii căsătoriţi la Eigelstein? Reclamele siropoase de T-Mobile? Imnul naţional rusesc? Înainte era gata să ia în plin surprizele sorţii, acum însă prefera să aibă batiste la îndemână. Iar uneori nici nu se mai putea recunoaşte pe sine.

— Unde sunteţi? a întrebat ea, senină.

Max a mişcat iPhone-ul în aşa fel încât Kiki să vadă împrejurimile. Un gazon întins şi bine îngrijit, copaci bătrâni, cu coroane tunse artistic, trepte impunătoare spre o terasă plină-ochi cu doamne îmbrăcate în ţinută de cocktail şi domni în costume de culoare deschisă.

— E vila lui Johannes, s-a auzit vocea Estellei, care se apropiase pe nesimţite şi privea ecranul telefonului, peste umăr.

Kiki şi-a muşcat buzele. O singură dată fusese invitată la Marienburger Villa, când era însărcinată în luna a opta. Şi a fost la un pas să îngheţe în casa aceea atât de stupid pusă la punct, cu mobilier crem-aseptic şi atmosferă pe măsură.

Iar părinţii lui Max se abţinuseră cu greu să ascundă că nu se grăbeau deloc să devină bunici.

Estelle s-a aşezat neinvitată pe canapea, alături de Kiki, şi a salutat spre webcam.

— Salut, tanti Estelle! a strigat Max cu voce alintată, scuturând braţul Gretei. Ce mai e nou pe frontul foamei?

— Am dat jos un kilogram şi jumătate, s-a arătat Estelle bucuroasă. Detaliile nu vrei să le ştii.

În fundal, Max ar fi putut să o vadă pe neînfricata specialistă în hidro-colono-terapie ieşind din foaier.

— Ne vedem poimâine, a strigat ea vesel.

Estelle i-a răspuns cu un gest vag.

Kiki s-a aşezat din nou în faţa monitorului. Oare înţelesese bine?

— Eşti la părinţii tăi?

— Dacă tot am ajuns în Köln, am zis să trec câteva minute pe la petrecere.

Ce umilinţă! Se înţelegea cât se poate de limpede că familia Thalberg nu punea vreun preţ pe prezenţa lui Kiki la sărbătoarea lor de toamnă. Doamna Thalberg, fiică de ambasador, crescuse între Jakarta, Norvegia, Australia şi Namibia. Şi ştia prea bine în ce fel trebuie să fie adresată o invitaţie unei perechi necăsătorite. Şi, evident, hotărâse să nu apeleze la niciun protocol.

— N-ai pierdut nimic, i-a şoptit Estelle. Eu m-am scuzat fără nicio problemă.

Cu alte cuvinte, pe Estelle o invitaseră. În lumea asta, toate erau împărţite strâmb. Apa, hrana, pernuţele de grăsime pe corpul femeiesc şi invitaţiile la evenimentele de societate.

— Doamna Thalberg este o veche parteneră de golf. Îşi cumpără toate cosmeticele de la noi din farmacie, i-a explicat Estelle. Şi calmantele.

Kiki îşi închipuia că ea şi micuţa Greta nu prea contribuiau la menţinerea echilibrului nervos al doamnei Thalberg.

— Oribil! E vorba strict de relaţii de afaceri, a consolat-o Max. Asta numeşte taică-meu viaţă personală.

Max a început să plimbe obiectivul iPhone-ului peste oaspeţi. În vreme ce Kiki suferea de foame la Achenkirch, în grădina tomnatică a Thalbergilor se adunaseră toţi cei care aveau un rang, un nume şi un loc de muncă în lumea designului, înveşmântaţi în haine scumpe de mătase, sifon şi în. Nu era un party, ci un *get-together* al întregii branşe a designerilor, unde era important să fii prezent şi eventual să schiţezi câteva planuri cu un pahar în mână. Kiki lăsa viaţa să i se scurgă printre degete. În imagine a apărut un tip îmbrăcat în negru. Mic de statură, dar cu ego mare.

— Totul e doar o chestiune de timing, a auzit Kiki. La noi, în Table division, s-au pus pentru prima dată la punct piesele necesare unei vesele complete. *Oven to table.* Este noul cuvânt de ordine, se umfla el în pene, arătând cu degetul spre bufetul cu *fingerfood.* Servirea clasică s-a perimat. *Chip and dip* e trendul.

Moll cel de neconfundat. Uite cum se ducea de râpă cariera ei. Max şi Greta mişunau peste tot. Oare cât avea să mai dureze până când un alt oaspete, bine informat, avea să-i reamintească lui Moll unde mai auzise el de Kiki Eggers? Şi, din câte simţea ea, proiectul de succes al vazei sale avea să joace doar un rol secundar.

În imagine a intrat şi doamna Thalberg. Alături de o tânără blondă.

— Ne vedem mai târziu, i-a spus Max, care îşi pierduse deodată tot interesul de a-i mai continua turul virtual al petrecerii.

Apoi, Kiki şi Estelle au mai apucat să audă o voce înţepată, de femeie, care cocheta cu Greta.

— Eşti o dulceaţă, iubire, o turtă dulce. Şi ce tătic avem aici!

Kiki a simţit că ameţeşte. S-a uitat spre Estelle, îngrozită.

— Vanessa Stein, a recunoscut-o Estelle imediat.

— Vanessa, fosta prietenă a lui Max?

— Tatăl ei e membru în consiliul de conducere al Companiei Lufthansa. Facem parte…

— …din acelaşi club de golf, a continuat Kiki.

Genul de noră binevenită în casa Thalberg, chiar şi după un divorţ. Lui Kiki îi era un dor nebun de Greta. De Greta şi de sentimentul de a însemna ceva în viaţa cuiva.

— Ce să cauţi tu la o sărbătoare a recunoştinţei pentru noii îmbogăţiţi? a consolat-o Estelle. Domnii, fără excepţie, au probleme cu potenţa, iar doamnele sunt sărite de pe fix. Anul trecut, eram singura care nu a avut niciodată un contact cu lumea extraterestră. Nu e numărul nostru.

Kiki şi-ar fi dorit să poată privi şi ea cu aceeaşi detaşare.

— Pun pariu că Moll mă va respinge.

— Ai puţină răbdare.

— Mă simt ca un lăstar. Încolţesc şi încolţesc şi iar încolţesc, dar nu mă maturizez. De înflorit, nici nu se pune problema.

— Să mergem la *nordic walking?* a întrebat Estelle. Eisermannii s-au dus şi ei. Nimic nu te linişteşte mai bine decât când vin alţii să te enerveze.

— Beţe fără schiuri şi *après fun?* s-a strâmbat Kiki. Să mă simt de pe acum ca într-un azil de bătrâni?

— Haide să-i tragem o beţie, i-a propus Estelle, înhăţând două sticle de apă care erau la discreţie.

31

Eva a traversat cimitirul în grabă. Profitase de învălmăşeala de la împărtăşanie ca să se strecoare afară din biserică. Nu se înşelase. Vizavi, în faţă la Raţa sălbatică, Emmerich, răvăşit, îşi făcea de lucru cu motoreta lui. Părul alb i se lipise de cap, cămaşa îi atârna jumătate pe afară şi era încălţat cu papuci de casă, fără ciorapi. Când Eva a traversat piaţeta şi s-a apropiat de el, a recunoscut-o pe loc.

— Vă imaginaţi că sunt senil, nu? Vă imaginaţi că nu funcţionez normal.

— Dimpotrivă, l-a asigurat Eva. Cred că mă puteţi ajuta.

— 1965, despre asta e vorba, a reînnodat Emmerich firul conversaţiei lor.

— V-aţi adus aminte ceva? l-a întrebat Eva, tulburată, sperând ca slujba să mai dureze puţin.

— Sigur că mi-aduc aminte de toţi anii, a spus Emmerich. Puneţi-mi orice întrebare. Cine a fost preşedinte federal. Îi ştiu pe toţi preşedinţii. Absolut pe toţi.

— Ieri voiaţi să-mi povestiţi ceva despre Regine, i-a spus Eva. Regine Beckmann.

Ar fi trebuit să-şi dea seama. Emmerich nu răspundea la întrebări. Dacă în urmă cu o zi fusese preocupat de zarzavaturi, astăzi mintea lui era cu totul preocupată de istoria Germaniei.

— Theodor Heuss, el a fost primul preşedinte federal, i-a şoptit Evei conspirativ. Un prieten al văii Altmühl. Eichstätt este unul dintre cele mai încântătoare locuri din Germania. Aşa a spus!

Într-o luptă perpetuă cu uitarea, bătrânul îşi recita mecanic cunoştinţele, ca şi cum ar fi avut nevoie să se asigure că acele informaţii se găseau în continuare la locul lor.

— Şi după Heuss, cine a venit? a întrebat-o el, vesel.

Eva habar n-avea. Habar n-avea cine îl moştenise pe Heuss, habar n-avea cum ar fi putut fi oprit Emmerich de la incursiunea lui în istorie. Ştia doar că nu era nici locul, nici momentul potrivit pentru o emisiune-concurs pe teme istorice.

— Lübke, Heinemann şi pe urmă Scheel, Walter Scheel, a triumfat Emmerich, începând rapid să intoneze solemn *Hoch auf dem gelben Wagen*[4]*,* cu clopotele bisericii răsunând în fundal. Spre disperarea Evei. Îi am pe toţi la mine în arhivă, a continuat el. Pe toţi. Şi pe Weizsäcker. Pe el l-am fotografiat. La inaugurarea canalului Rin-Main-Dunăre. Am fotografiat totul.

În Eva a început să renască speranţa. În scrisoarea lui Falk, pe care Eva o descoperise în pod, scria că Emmerich are lăzi întregi cu fotografii vechi. Unde avea toate şansele să găsească ceva.

— Aş putea să o văd şi eu? Arhiva? a întrebat ea precaut.

Emmerich a clătinat din cap, şi-a abandonat motoreta şi a luat-o la fugă, fără să se uite înapoi, spre intrarea de la Raţa sălbatică. A deschis uşa hanului şi aerul a fost invadat de toate miresmele – bere, condimente şi specialităţi la grătar. Iar Eva a ameţit pe loc. Nici nu era de mirare – în filme detectivii erau mai mereu supraponderali şi niciunul nu părea predispus la asceză şi dornic, pe deasupra, să rezolve enigme de unul singur. Emmerich a dispărut pe culoarul întunecos, fără să o mai aştepte şi pe ea. Dar Eva nici nu a mai apucat să intre, pentru că la orizont se adunau din nou nori de furtună. Dinspre pădure, pe lângă cimitir, îşi făcea apariţia un grup de excursionişti, agitând vesel beţe de schi. Bea Sänger, aflată în cea mai bună dispoziţie, se îndrepta drept spre Eva. Urmată de restul grupului de *nordic walking.*

— Nu cumva aveţi de gând să renunţaţi? i-a strigat Bea, încă de departe.

[4] *Sus, pe poştalionul galben,* vechi cântec popular german interpretat, cu mult succes, de fostul preşedinte federal Walter Scheel, în scopuri caritabile (n. tr.).

Cei doi Eisermann au măsurat-o cu infinit dispreţ pe Eva, care părea pregătită să păşească benevol pe acel tărâm al pierzaniei şi al caloriilor.

— Oricine trece prin crize. Important este să rămâi cu fruntea sus, i-a asigurat Bea Sänger.

Cu toţii o înconjuraseră pe Eva, aşteptând să vadă ce avea de zis.

— Peste o jumătate de oră vom primi masa de post, a încurajat-o Judith. Şi atunci ne vom bucura că am reuşit să rezistăm.

În acel moment, au început să apară rând pe rând primii săteni care ieşeau de la biserică. Curând avea să apară şi Roberta. Eva a hotărât să îşi amâne încercarea de a afla ceva de la Emmerich.

— Eu mă întorc la castel împreună cu Caroline, le-a zis ea.

Cu toţii apucaseră să se îndepărteze, când Bea şi-a adus aminte că avea să-i spună ceva Evei şi s-a întors.

— Am discutat cu domnul Falk. Dacă vă face plăcere, este dispus să vă prezinte castelul, în seara asta. Vă aşteaptă la ora 19, lângă fântână.

Eva a prins curaj. La naiba cu zarzavaturile şi cu preşedinţii federali. Poate că sosise vremea pentru planul B. Atacul direct asupra inamicului.

32

Liturghia se încheiase. Portdrapelele unităţii de pompieri voluntari ocupaseră poziţie în faţa portalului bisericii. Însemnele formaţiunii au fost stropite cu apă sfinţită, garantând pe încă un an binecuvântarea Bisericii Catolice.

Caroline venea în urma Robertei şi a presupusei sale fiice, care se abătuseră de la aleea principală pentru a face o oprire la mormântul familiei de hangii Körner, cel mai mare din cimitirul din Achenkirch. Din anul 1823, iar Willi era cel din urmă membru poposit spre odihnă în acel loc. Data morţii sale se citea cel mai limpede, printre toţi strămoşii săi: 1 mai 1965. Abia împlinise treizeci şi trei de ani.

— Spuneţi-i prietenei dumneavoastră să-i dea pace lui Emmerich, i-a şoptit Roberta, care o aşteptase pe Caroline în faţa cimitirului.

— Cumnatul dumneavoastră i-a arătat prietenei mele grădina de legume, s-a dezvinovăţit Caroline. Nimic altceva.

Nu se simţea datoare să îi mărturisească Robertei adevărata intenţie a Evei.

— I-a spus lui Emmerich ceva ce l-a tulburat teribil. A aiurat toată noaptea. Şi a vorbit despre Frieda Dorsch. A trebuit să sunăm la serviciul de urgenţă, să-i facă o injecţie.

— De fapt, ce i s-a întâmplat? a întrebat Caroline.

— L-aţi auzit pe părinte. Trecutul trebuie lăsat în pace, s-a precipitat Roberta.

Caroline s-a gândit imediat la cicatricele lui Emmerich, despre care îi vorbise Eva.

— Cred că e vorba despre incendiu. Emmerich a fost de faţă la incendiu. La Raţa sălbatică. Într-o zi de sărbătoare, 1 mai 1965, a spus ea.

Nada aruncată nu a rămas fără efect.

— Când a vrut să îşi scoată fratele din flăcări, Emmerich s-a ales cu un stâlp în cap, i-a mărturisit Roberta.

Caroline s-a gândit la cele spuse de preot şi a mers mai departe.

— Şi până astăzi tot nu s-a aflat cum a izbucnit incendiul?

— Vedeţi-vă de treburile dumneavoastră, i-a şuierat Roberta. Lăsaţi-ne în pace.

Şi a luat-o din loc, trăgându-şi cu putere fiica după ea.

Eva, care se ţinuse departe de Roberta, i s-a alăturat imediat lui Caroline. Aceasta era curioasă să afle dacă existau noutăţi.

— Acum îi ştiu pe toţi preşedinţii federali, a asigurat-o Eva.

— Înţeleg tot mai puţin, a murmurat Caroline.

Ce legătura era între toate astea? Willi şi Emmerich Körner, Raţa sălbatică, incendiul, Regine?

— Voi discuta şi cu Falk, s-a hotărât Eva. Diseară, în timpul turului.

Caroline ştia că Eva avea dreptate. Era lipsit de sens să sape mai adânc în mintea lui Emmerich, plină de goluri, să caute o logică printre preşedinţi federali şi alte fragmente de amintiri purtate din întâmplare spre suprafaţă. Nu avea niciun sens să se străduiască să descifreze aluziile criptice ale Robertei şi inscripţiile misterioase de pe morminte. Eva trebuia să stea de vorbă cu Falk.

33

Caroline era chinuită de foame. Venise în sala de mese cu cincisprezece minute înainte de începutul mesei de post. La fel ca toţi ceilalţi, abia aştepta să înghită şi altceva în afară de ceai şi apă. Participanţii la cursul din septembrie tânjeau după mult-aşteptata masă. Unii dintre ei nici nu arătau prea bine. Tenul Simonei bătea în toate nuanţele de roşu, iar Walkiria împrăştia un miros ciudat. Efectele secundare îşi făceau apariţia.

— Noi de ce nu putem să avem un bufet? s-a plâns Kiki. Ca la familia Thalberg. Unde domneşte o asemenea fericire, încât Max şi Greta nu se mai dau duşi de acolo.

De când intrase în scenă Vanessa, nu mai avea nicio ştire de la Max.

— Se distrează şi el la petrecere. Ei, şi? a consolat-o Caroline. Dacă ai fi fost la Köln, Max te-ar fi luat şi pe tine.

— Am aflat tot ce se putea afla, a izbucnit Judith cu entuziasm. Ştiu tot.

— Ce-ai aflat? a tresărit Eva.

— După şapte kilometri de plimbare în ropot de beţe, afli totul. Pot să vă povestesc ce face fiecare în parte, a triumfat Judith, plimbându-şi privirile pe rând asupra celorlalţi membri ai grupului.

Pentru moment, doamnele nu erau dispuse să se limiteze la reculegerea în sine. Şi nici de sine. Estelle era cea mai interesată să afle dacă se putea bizui pe intuiţia şi pe priceperea ei la oameni.

— Simone mi-a povestit toată viaţa ei, le-a spus Judith. În concediu a plouat, sora ei este imposibilă, şeful nu o poate suferi, iar colegii o terorizează. Un nesfârşit dezastru.

Simone compensa toate celelalte defecte prin vorbit fără întrerupere, compulsiv. După Judith, Simone îşi alesese o nouă victimă, Hagen Seifritz.

— Cine s-a îngrijit de mama noastră bolnavă? răsuna vocea ei în sala de mese. Cine i-a schimbat scutecele? Cine

i-a administrat tratamentul şi cine a descâlcit dosarul cu asigurările de sănătate? Dar când a fost vorba de moştenire, cine a apărut imediat? Sora mea. Prima!

Hagen Seifritz era total neputincios în faţa acelui tir verbal. Şi fiecare gest al lui o încuraja pe Simone să se adâncească şi mai mult în descrierea nedreptăţilor sorţii, care îi amărau viaţa.

— Tot o formă de otravă, care se descompune, a fost de părere Caroline.

— S-a născut victimă şi va muri victimă. Insuportabilă, le-a şoptit Judith prietenelor.

— Pe Simone o cunoaştem, de acum. Dar ce ştim despre ceilalţi? Balerina rusoaică… a intervenit Estelle plină de nerăbdare.

— …o cheamă Elisabeth şi este şefă de departament la o firmă de asigurări de sănătate din München, iar acea factotum…

Judith s-a oprit, pentru a arunca o privire întrebătoare în jur, în aşteptarea unui răspuns.

— Habar n-am, a suspinat Eva. Dar îţi pot înşira preşedinţii federali.

Lui Kiki îi era perfect egal dacă umbra lui Elisabeth îi era rudă de gradul al şaptesprezecelea sau asistentă personală. Ochii ei priveau neclintit spre locul din care trebuia să vină izbăvirea. Uşa de la bucătărie.

— Stomacul meu ar vrea să ştie un singur lucru: unde este supa, a zis ea.

— Acea umbră atât de supusă este chiar fiica ei, Luisa, le-a dezvăluit Judith. Proaspăt divorţată.

Estelle era dezamăgită de un destin atât de prozaic. Nici premiere cu succes răsunător, nici Ucraina, nici ruptură de menisc şi, în loc să fie înşelată de cel de-al treilea soţ, Elisabeth era la primul mariaj.

— Fericită. De peste treizeci de ani, a mai adăugat Judith.

— Eu nu reuşesc să leg nici măcar doi ani de căsnicie agitată, a oftat Kiki. Rămâne un record personal.

O rodea invidia. Şi veşnicul sentiment de neputinţă. Şi foamea.

— Max le-a făcut o vizită de curtoazie părinţilor săi. Asta nu înseamnă nimic, a asigurat-o Judith.

Fără să o poată convinge pe Kiki.

— Şi ofiţerul? s-a interesat Estelle, nerăbdătoare.

— Hugo este şofer. Tocmai a fost înşelat de iubirea vieţii lui, le-a şoptit Judith pe un ton dramatic.

Hugo stătea retras în sine, lângă teckel şi doamna cea grasă.

— Şeful lui a fost preşedintele consiliului de administraţie al unui furnizor de energie electrică. Vreme de treizeci şi patru de ani, au făcut totul împreună. Întâlniri, călătorii de serviciu, concedii, cumpărături de Crăciun, vizite la bordel. Şeful lui nu făcea un pas fără el, le-a istorisit Judith cu entuziasm, ca şi cum ar fi fost cea mai minunată poveste de iubire din lume, după Romeo şi Julieta.

— Şi? a întrebat Kiki.

Soarta îndrăgostiţilor se bucura de interesul ei imediat.

— Reduceri de personal. Şomaj. De pe o zi pe alta. Şi şeful? Nu i-a dat nici măcar un telefon. Niciun semn. Pentru el nu fusese decât un simplu angajat. Niciodată un prieten.

Judith putea să se transpună atât de bine în destinul altora, încât reuşea să lase impresia că era direct implicată.

— Şi acum încearcă un nou început? s-a arătat Kiki interesată în continuare.

— Fostul lui şef e vestit pentru stilul de viaţă nesănătos. Iar Hugo vrea să-i supravieţuiască pe puţin o sută de ani.

— Mie mi-a povestit că e căsătorit, a intervenit Caroline.

— Soţia lui îl consideră cel mai mare plicticos de sub soare, a subliniat Judith.

— Şi are dreptate? a întrebat Estelle cu interes autentic.

— Hugo spune că soţia lui are mereu dreptate, a explicat Judith. Cel puţin aşa consideră ea.

Hugo nu mai arăta deloc ca un ofiţer. Renunţase la vechea ţinută şi apăruse cu o pereche de pantaloni cu pense. Doar logoul de pe buzunarul de la piept, care

preciza că acea cămaşă era proprietatea firmei, sugera trecutul său.

— Vreau să ajung la o sută doisprezece ani şi să sting lumina la firmă, s-a făcut el auzit de la masa vecină, iar în voce i se citea disperarea.

Falk avea dreptate să renunţe la runda de prezentare. A doua zi după sosirea la Achenkirch, din faţada mai mult decât corectă şi perfect controlată a lui Hugo nu mai rămăsese nimic.

— Şi Leo Falk, a întrebat Eva, cât mai nevinovat cu putinţă. Ai aflat ceva şi despre el?

— Copil de refugiaţi din regiunea sudetă, a făcut un curs de pregătire profesională în afaceri într-o fabrică de cherestea, şi-a reluat studiile, bacalaureat, cursuri de economie, apoi a fost manager al unei firme de produse alimentare. Din 1993 este administratorul castelului, a turuit Judith. Mi-a povestit Bea Sänger.

Bea trecea de la masă la masă, ca să se intereseze cum îi merge fiecăruia în parte.

— Ea se află la castel doar de câţiva ani. A venit pentru cursul de terapie prin post şi nu a mai plecat. De dragul lui Falk. A renunţat la toate, pentru el, a completat Judith.

— Nu s-ar zice că este prea fericită, a intervenit Eva.

— Nu se poate susţine că Falk ar fi bărbatul ideal, le-a asigurat Judith, care depusese ceva eforturi ca să adune toate informaţiile şi comentariile din jur. Căsătorit de două ori. Patru copii din trei legături. Din câte ştie ea…

Eva s-a înroşit toată când, din fericire, cu toţii îşi mutaseră atenţia în altă parte. Uşile de la bucătărie au fost date de perete şi tânărul bucătar şi-a făcut apariţia, purtând castronul cel mare cu gesturi sărbătoreşti, de parcă ar fi fost însemnele puterii regale. Kiki era fericită că în sfârşit urma să primească ceva de mâncare.

Cu o zi în urmă, Bea Sänger se văzuse nevoită să le explice regulile de comportament în timpul mesei. Acum

însă discuţiile încetaseră de la sine. Doar o singură persoană mai avea ceva de comentat.

— Şi femeia sufleur, cu magazin de lâneturi? a murmurat Estelle, după ce supa fusese împărţită în farfurii.

— Şefă de departament la Biroul de finanţe din Regensburg. Taxe pe venituri – pentru corporaţii. De şase săptămâni stă acasă. *Burn-out.*

— Zero intuiţii corecte, a recunoscut Estelle deziluzionată.

— Şase din şase, a oftat Kiki, privind extatic în lingură. Am şi fulgi de drojdie în supă, a completat ea, cu aerul că tocmai descoperise o comoară. Este cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat astăzi.

Bucătarul i-a făcut cu ochiul lui Kiki, conspirativ. Pentru prima oară în acea zi, Kiki strălucea. Dar, din păcate, nu din cel mai bun motiv.

34

Eva a desenat un cerc mare pe o coală de hârtie albă. În interiorul căruia a scris data. 1 mai 1965. În ziua aceea, Regine a participat la serbarea primăverii, împreună cu un grup de copii. În aceeaşi noapte, s-a declanşat incendiul de la Raţa sălbatică. Nici în ziua de azi nu se ştie bine ce s-a întâmplat, de fapt. Emmerich a fost grav rănit în timp ce încerca zadarnic să îl salveze pe Willi, fratele său, din flăcări. Roberta a rămas văduvă la nici treizeci de ani. Şi Leonard Falk? Eva a mai făcut trei semne de întrebare groase.

Doamnele de marţi se retrăseseră în biblioteca burgului. Spaţiul era dotat doar cu câteva piese de mobilier modern. Oaspeţii aveau la dispoziţie o masă de lectură foarte lungă, câteva fotolii comode, un colţ media cu CD-uri şi un pick-up vechi. Kiki asculta muzică, total absorbită, cu ochii închişi.

— S-a întâmplat ceva între Max şi Kiki? a întrebat Estelle, care, împreună cu Caroline, căuta în bibliotecă o carte pentru o după-amiază de lectură.

— Ar fi trebuit ca Max să ajungă de mult aici, a spus Caroline, ridicând din umeri.

Judith s-a întrerupt puţin din lectură. Alesese un titlu voluminos, *Aprofundare spirituală şi împlinire religioasă prin post şi izolare meditativă,* text original de Otto Buchinger. De-a dreptul fascinant. Un medic din marina germană, născut în 1878, s-a îmbolnăvit de o formă gravă de reumatism când abia împlinise patruzeci de ani. Toate tratamentele încercate au rămas fără niciun efect. Dar omul s-a vindecat după ce a urmat o cură de terapie prin post, timp de trei săptămâni, concepută chiar de el însuşi. Aşa a luat naştere ideea postului după modelul Buchinger, care i-a inspirat şi pe practicanţii de la Achenkirch, la începuturile lor.

În vreme ce Judith se adâncea tot mai mult în opera lui Buchinger, Estelle era interesată mai degrabă de ceva dedicat bucuriei simţurilor. A trecut uşor peste eterna cronică a Marchizului de Sade, ca să se oprească asupra *Ghidului practic pentru bucătărie cotidiană şi rafinată* de Henriette Davidis. Reţete din secolul al XIX-lea, un adevărat balsam pentru sufletul ei înfometat. Mult unt. Multă şuncă. Frişcă. Untură. Prăjeală. Sosuri generoase. Grăsime şi vigoare. În cantităţi impresionante. Cartea de bucate fusese concepută pe vremea când pentru şase persoane se luau în calcul cinci litri de supă de mazăre cu tot cu adaosuri. Reţetele frapau prin opulenţa lor împinsă până la dezmăţ. O adevărată pornografie calorică.

Caroline i-a făcut Evei un semn discret să se apropie.

— Am descoperit ceva…

A scos de pe raft *Cronica firmei Dorsch,* bogat ilustrată, publicată la aniversarea de o sută cincizeci de ani de la întemeierea întreprinderii constructoare de maşini. După doar câteva pagini, Eva a descoperit o fotografie de grup, cu fondatorul în frunte, înconjurat de angajaţii săi.

— Bunicul meu! a exclamat Eva, arătând spre un domn masiv cu aer sever, ochelari cu ramă de baga şi părul pieptănat spre spate.

— Iată-l şi pe tânărul Schmitz, a spus Caroline.

— Eşti sigură?

— Uite aici, i-a arătat Caroline. Scrie dedesubt. Preşedintele comitetului de angajaţi, Henry Schmitz.

Bărbatul din fotografie purta frizură à la Elvis, cu buclă obraznică pe frunte, făcând notă discordantă printre toţi ceilalţi domni sobri, îmbrăcaţi în costum.

— Un tip *cool!* a fost de părere Caroline.

Eva a continuat să răsfoiască volumul. Mult mai interesantă decât prezenţa lui Schmitz era secţiunea consacrată proiectelor sociale ale familiei Dorsch. Autorul cronicii făcea un scurt istoric, de la introducerea asigurării de sănătate, trecând prin construirea cartierului de locuinţe

pentru angajaţi, până la întemeierea căminului de recreere pentru copii. O fotografie hibernală înfăţişa un grup de ucenice spălând rufe în curtea castelului. Îmbrăcate sumar, cu picioarele adâncite în zloată. Tinerele aveau zâmbetul pe buze, o adevărată iluzie, viaţa la castel sub regimul aspru instituit de Frida Dorsch fiind mai mult ca sigur epuizantă. Burgul plin de verdeaţă, care astăzi sugera mult romantism, era pe atunci doar o cazarmă austeră, lipsită de orice element decorativ, cu acoperiş monstruos şi ferestre meschine. Şi cum acolo, sus, vântul bătea mult mai tare ca în vale, iernile trebuie să fi fost teribile şi nemiloase. Regine nu apărea în nicio fotografie. Şi nici Falk.

— Citesc totul, a zis Eva. Poate mai găsesc ceva.

Caroline a luat foaia cu notiţele Evei. Toate necunoscutele se legau de o singură dată. Despre care trebuia să afle cât mai multe. Sosise momentul. A ieşit pe culoar şi a format numărul personal al unui coleg de birou. Era duminică. Nu s-ar fi cuvenit să lucreze. Dar acum avea nevoie de ajutor.

— Aţi putea să-mi faceţi un serviciu? Caut amănunte în legătură cu un incendiu. Achenkirch, 1 mai 1965.

Era mulţumită. Treaba asta reuşea să îi distragă atenţia de la marea nemulţumire că nu de puţină vreme nu mai putea să îşi controleze perfect propria viaţă.

35

— Am făcut progrese importante, a rostit Eva răspicat, sperând ca mesajul lăsat de ea să fie auzit. Astă-seară Falk îmi va prezenta castelul.

Nimic nu ar fi bucurat-o mai mult decât să poată discuta cu Frido. Dar, într-un mod straniu, nu reuşea să intre în legătură cu niciunul dintre membrii familiei sale. Şase persoane, adică şase telefoane mobile, trei fixe plus numărul lui Frido de la birou. Şi nimeni nu putea fi contactat. Eva şi-a alungat temerile. Poate plecaseră împreună la înot? Sau la patinoar? La Haie-Zentrum, unde Lene îşi dorea atât de mult să ajungă?

Eva şi-a grăbit paşii ca să poată ajunge din urmă grupul care plecase într-o expediţie pe urmele plantelor binefăcătoare, menită să le învioreze după-amiaza. Înarmaţi cu săpăligi, cazmale şi mănuşi groase, participanţii la cursul de terapie prin post se străduiau să identifice crizantema vulgară şi busuiocul sălbatic, să memoreze modul de recoltare a cozii-şoricelului şi să priceapă cât mai multe despre ingredientele active ale pătlaginii. Dar gândurile ei o luau razna, în permanenţă. Explicaţiile lui Bea Sänger despre virtuţile tămăduitoare ale buruienilor îi treceau pe la urechi ca muzica din lift.

— E totul în ordine? a întrebat-o îngrijorată Judith, singura dintre doamnele de marţi care o mai urmase pe Bea Sänger.

Eva a ridicat degetul mare. De fapt, se simţea ca la prima întâlnire. De două ori fusese deplorabilă în prezenţa lui Falk. Dar acum trebuia să fie fără reproş. Şi nu trebuia să facă altceva decât să asculte de copiii săi. Ce îi spusese Lene lui David, legat de prima lui întâlnire?

„Vrei să te placă? Atunci n-are niciun rost să te prefaci că ai fi altul.” Povaţa lui Lene pentru fratele ei mai mic.

Copiii dovedeau mai multă înţelepciune decât avusese ea vreodată. Câte ceasuri mai rămăseseră până la mult-aşteptatul tur? Până când îi va putea pune toate acele întrebări lui Falk, la care apoi aştepta şi un răspuns?

Singurul lucru bun în toată acea frământare era că nici nu mai simţea că ţine post. Oricum nici nu ar fi reuşit să mai înghită ceva. Paharul cu suc de fructe servit oaspeţilor în chip de cină îi era absolut suficient. Altfel, mintea ei era numai la mâncare. Chiar şi la clinică, în pauza de cafea făcea schimb de reţete, discuta despre gustări fără grăsimi, gata în cinci minute, despre cure de slăbire şi avantajele alimentelor fără glucide. Eva era un adevărat tabel ambulant al valorilor calorice. Ceea ce, din păcate, nu o împiedica deloc să mănânce lucruri interzise la ceasuri interzise. Nu o împiedica decât să se bucure de micile ei păcate gastronomice. Iar acum constata cu surprindere că întâlnirea cu Falk reuşea să îi mute mintea de la subiectul favorit.

Când a ajuns în curte, cu mult prea devreme, s-a îngrozit când a înţeles că acel tur exclusiv nu avea să fie deloc atât de exclusiv pe cât şi-l imaginase. Lângă fântână aştepta şi Judith.

— De când te interesează pe tine istoria? a întrebat-o Eva enervată.

— Nu mă interesează deloc, a recunoscut Judith, cu un aer ciudat, făcând un semn spre Falk, care tocmai se apropia. Doar sunt curioasă ce poate determina pe cineva să vină aici şi să se înhame la o asemenea operă.

În urma lui Falk veneau inevitabilii Eisermanni. Eva avea presimţiri cum nu se poate mai rele. Cei doi profesori văzuseră fără îndoială în cariera lor suficiente castele ca să îl poată copleşi pe Falk cu vastele lor cunoştinţe. În cele din urmă, în jurul fântânii s-au adunat cu toţii, în formaţie completă. Şi doamnele de marţi, în formaţie completă.

— Ne descurcăm noi, i-a şoptit Caroline Evei.

36

— Despre fundalul istoric există multe materiale, şi-a început Falk prezentarea. Găsiţi în bibliotecă nenumărate volume care oferă fapte şi documente. Eu am să vă povestesc însă numai lucruri pe care nu le găsiţi în nicio cronică. Istorii pe care nu le auzi decât în taină.

Presimţirea Evei se adeverea. Eisermannii îşi imaginau cu totul altfel turul unui castel.

— Poate încercaţi să vă opriţi puţin asupra stilurilor arhitectonice, a propus domnul Eisermann.

— Cum aţi numi dumneavoastră stilul caracterizat de stâlpi de susţinere frânţi, frontoane prăbuşite, ziduri sfărâmicioase, acoperişuri pline de găuri şi hornuri înfundate?

— O ruină, a propus Judith, care se strecurase chiar lângă Falk.

— Exact acest stil predomina când am preluat castelul, a confirmat Falk.

— Şi v-aţi încumetat să începeţi imediat lucrările de restaurare? a întrebat Judith, impresionată.

— Mama mea susţinea că, din nebăgare de seamă, m-am ales şi cu câteva gene ceheşti. La mare, cehii sunt uşor de identificat. Nu intră unde e apa mică, să ia pulsul locului. Ci se avântă înot direct spre larg.

— Şi înainte? Cum arăta locul pe vremea când era cămin pentru copii? a întrebat Eva.

— Pe dinafară, burgul arăta ca o bijuterie, i-a explicat Falk, pe dinăuntru, un coşmar. Comunitatea le oferise adăpost refugiaţilor sudeţi în speranţa că se vor ocupa şi de întreţinerea castelului. Iernile erau aspre. Înăuntru era un fum înecăcios, iar afară o mocirlă groaznică – şi după cea mai neînsemnată ploaie. Când eram copil, umblam doar în sandale şi întotdeauna aveam picioarele reci şi umede.

Aproape din reflex, privirile tuturor au coborât spre picioarele lui. Ca de obicei, purta mocasini, fără şosete.

— Aşa te obişnuieşti să nu porţi şosete, a recunoscut el.

Pe cât fusese de necomunicativ în prima seară, pe atât de deschis se arăta acum, vorbind despre castel şi istoria lui.

— Lipsa pantofilor este doar unul din nenumăratele moduri în care poţi fi traumatizat în copilărie. Eu nu am avut niciodată încălţăminte adecvată pentru fotbal. Şi o singură dată am fost la un pas să înscriu un gol. Un autogol. Eram atât de slab, încât nici nu am putut nimeri în propria poartă.

— Dar v-aţi întors totuşi aici? s-a minunat Judith.

— Da, a răspuns Falk fără să ocolească adevărul. Cred că am vrut să demonstrez că nu mai eram un nimeni.

Eva nu se simţea mulţumită. Ar fi vrut să ştie mai mult. Iar Judith i-a venit în ajutor.

— Şi poveştile care nu se găsesc în cărţi? întâmplările de groază?

— Pentru asta, trebuie să mergem într-un loc mai tainic, le-a explicat Falk, conducându-i spre altă zonă a curţii, într-o aripă administrativă, aflată sub sala cea mare. Pe vremuri, aici se afla bucătăria. Cea mai caldă încăpere din tot burgul. Mama gătea zi şi noapte pentru copiii veniţi din regiunea Ruhr. Cu tot devotamentul.

Eva a încremenit. Cunoştea faţada aceea. La stânga, uşa, alături cele trei ferestre înalte, săpate în zidul gros. Exact locul în care fusese făcută fotografia Reginei.

— Copiii primeau aici lucruri pe care acasă nu le aveau nici în vis, pudding cu carne, colaci calzi cu unt şi zahăr, gulaş şi găluşti. Cel mai mult le plăcea prăjitura cu mac.

Prăjitura cu mac. Favorita Reginei. Eva era sigură că nimerise exact unde trebuie.

— Camera mea se afla lângă bucătărie. Pe cât de mică, pe atât de caldă. Şi cel mai important punct strategic din tot castelul.

Falk avea un dezvoltat simţ al regiei. Ca la un semn, a apărut Tobias, tânărul bucătar, care a început să împartă lumânări fiecărui membru al grupului.

— Pregătiţi-vă să pătrunderi într-o lume de care cei de sus nu aveau habar, le-a promis Falk.

Au intrat în fosta bucătărie, folosită acum drept magazie. Falk a deschis o trapă din podeaua de piatră şi a luminat cu o făclie hăul întunecos de dedesubt. O scară îngustă cobora în beznă.

— Persoanele mai puţin înclinate spre romantism consideră că aici se află pivniţa castelului. Însă eu susţin cu tărie că este un pasaj secret.

Judith s-a apropiat imediat de Falk şi i-a murmurat.

— Cât mi-ar fi plăcut să îmi petrec şi eu copilăria într-o ambianţă atât de magică!

Doamnele de marţi au schimbat între ele câteva priviri încărcate de semnificaţii.

Iar doamna Eisermann s-a tras un pas înapoi.

— Sufăr de claustrofobie, de patruzeci de ani, a spus ea. Nu cobor acolo pentru tot aurul din lume.

Şi Hugo a renunţat la oferta specială.

— De la atâta stat pe scaun, am probleme cu coloana. Dacă se întâmplă să mă împiedic, nu mă mai ridic niciodată.

Doamna cu teckelul şi Simone, care de la sine înţeles era tot pe tocuri, au renunţat şi ele, cu scuzele de rigoare. Au rămas doar doamnele de marţi, Hagen Seifritz şi duetul mamă-fiică, pentru a-şi bifa programul în tăcere.

— Tărâmul din adâncuri m-a atras de când mă ştiu, a declarat el emfatic. Mai mult decât lumea celor vii.

După experienţa neplăcută a tirului verbal de la prânz, Hagen nu ar mai fi rămas sub niciun motiv în preajma Simonei, în nicio lume.

Apoi au început să coboare pe scară, unul după celălalt, spre bolţile subpământene, plecându-se cu grijă. Judith nu se dezlipea de Falk. În încăperea de sub bucătărie erau

depozitate sticle, butoaie, cartofi, borcane cu fructe şi legume conservate. În spate se deschidea un culoar lung şi îngust, în pantă, anevoios de parcurs prin temniţa aceea subpământeană. Şi totul mirosea a mucegai şi a umed.

— Suficient să te uiţi în jur ca să faci reumatism, a hotărât Estelle.

Explicaţiile lui Falk sunau cavernos în hăul acela.

— Legenda spune că, dacă este linişte deplină, aici se pot auzi sufletele cavalerilor-tâlhari, primii locuitori ai castelului.

Eva văzuse prea multe filme de groază la viaţa ei. Producţii cinematografice îndoielnice, savurate alături de copii în seri tihnite, cu punga de chipsuri alături, care îşi arătau acum efectele pe termen lung. În orice clipă se aştepta să sară un zombi din întuneric. Când, deodată, a simţit o atingere rece. Cineva încerca să o apuce de mână. Şi a ţipat imediat. Dar era numai Estelle, care voia să îi vorbească.

— Nu crezi că ar putea să fie şi şerpi, într-o gaură atât de întunecoasă? a întrebat Estelle în şoaptă, ca nu cumva să-i stârnească din ascunzători.

— Lumină la capătul tunelului! a strigat Judith din faţă.

Drumul incomod se încheia în faţa unei porţi cu zăbrele groase, din fier. Falk a scos o cheie, în timp ce le povestea cum descoperise el în copilărie acea ieşire secretă, în timpul explorărilor sale.

— A fost o enormă dezamăgire. De fapt, căutam un zmeu.

Uşa cu gratiile ei masive s-a deschis, scârţâind. Ieşiseră la aer curat. În spate, castelul, în faţă, valea Altmühl. Întunericul începuse să coboare, lăsând să se vadă doar luminiţele care pâlpâiau în depărtări.

— Jos, la turnul de pază, dormea domnişoara Dorsch, şi-a reluat Falk povestea. Pe acolo nu se putea intra, nu se putea ieşi. Dar eu eram un copil isteţ. Şi în schimbul a zece pfeningi le împărtăşeam şi altora ştiinţa mea. Oricui era dispus să plătească.

Eva a înţeles imediat totul. Era o cale de evacuare în caz de asediu, sau de scăpare, dacă doreai să te furişezi în sat. O potecă îngustă, săpată în stânci, ce cobora direct în vale.

— Eram foarte îndrăgit în rândul ucenicelor, a adăugat Falk. Iar din banii câştigaţi îmi cumpăram îngheţată pe băţ. Căpşune şi vanilie. Aveau la Raţa sălbatică, doar douăzeci de pfeningi bucata.

Dar turul lor încă nu luase sfârşit şi au continuat să meargă de-a lungul potecii.

— Nu vă abateţi din drum şi nu vorbiţi între voi. Acest loc e bântuit. Potrivit unei vechi legende, duhurile ceţii pândesc să arunce fugarii în prăpastie.

Amurgul, şoaptele, lumânările şi întreaga atmosferă de mister nu au rămas fără efect. Au amuţit cu toţii. Se mai auzeau doar frunzele care foşneau sub paşii lor şi respiraţia grea a lui Hagen Seifritz. Şi se lăsase şi frigul. Era din ce în ce mai straniu. Eva se lupta să urce pe poteca abruptă. Flacăra lumânării ei dansa pe suprafaţa stâncilor, unde ploaia săpase sculpturi fermecate. Apoi stâncile le-au dezvăluit intrarea într-o grotă.

— Aici se întâlneau domnişoarele de la castel, în taină, cu iubiţii lor, a şoptit Falk.

Eva s-a grăbit să ajungă în fruntea grupului. Grota se afla la interfaţa dintre castel şi sat. Ceea ce li se părea potrivit domnişoarelor din alte vremuri, dar şi ucenicelor nerăbdătoare să-şi trăiască viaţa.

„Nu am nimic de-a face cu ce se petrece aici noaptea”, strigase Emmerich, în timpul discuţiei lor din seră. Oare domnişoarele de la castel chiar se strecurau noaptea în sat? Eva ajunsese aproape în dreptul lui Falk, când Judith a început să ţipe.

— E cineva acolo! a strigat ea, aruncându-i-se în braţe lui Falk.

Eva şi-a văzut spulberată orice speranţă de a-i mai pune vreo întrebare proprietarului castelului. Judith arăta cu mâna, smiorcăindu-se, încercând să se agaţe de Falk.

Oare cu adevărat se afla cineva acolo? O siluetă chircită? În beznă? Să fi fost Tobias, dornic să îi înspăimânte pe toţi?

— Este cavalerul împietrit, i-a lămurit Falk. Domniţa lui de la castel a fugit în lume, cu un om de rând. Iar el s-a transformat în duhul ceţii, şi de atunci, de teama singurătăţii, ademeneşte fetele tinere şi le aruncă în prăpastie.

— Toate prostiile, nu? a exclamat Hagen Seifritz.

Dar Falk şi-a continuat nepăsător povestea.

— Ultimele dispariţii în rândul fetelor de la castel s-au petrecut în anii şaizeci. Una în 1960, cealaltă în 1965. Amândouă au dispărut în miez de noapte. Şi nu s-a mai auzit niciodată nimic de ele.

Judith îl învăluia pe Falk în priviri radioase. Se dădea în vânt după poveşti gotice. Şi cu atât mai mult după bărbaţii capabili să aibă un asemenea discurs plin de culoare. Iar Eva simţea că nu se mai poate stăpâni.

Ajunse înapoi, în curtea castelului, a răbufnit imediat.

— E inadmisibil să îi faci asemenea avansuri lui Falk, a izbucnit ea, incapabilă să se mai stăpânească.

— Nu-i fac niciun avans, s-a apărat Judith. M-am speriat, atâta tot.

— De poveştile lui cu cai verzi pe pereţi? a întrebat-o Eva.

— De fapt, ce, nu am dreptul să-mi placă de el? s-a apărat Judith. Vouă nu vi s-a întâmplat să vă iasă în cale un om pe care să aveţi sentimentul că îl cunoaşteţi de o viaţă?

— Da, aşa este, i-a confirmat Estelle. Mi se întâmplă asta în fiecare seară, când mă întorc acasă şi dau cu ochii de soţul meu.

— Eu vorbeam serios, s-a plâns Judith. Simt că mi-am găsit sufletul-pereche.

— De luni bune eşti într-o neobosită căutare. Atenţie, însă, omul e căsătorit, a prevenit-o Caroline.

— Divorţat de două ori, a corectat-o Judith. Cu Bea Sänger nu este însurat. Deşi sunt împreună de opt ani.

— Ar putea să îţi fie şi tată, a intervenit Estelle.

— Şi mie, a completat Eva.

— Niciodată nu m-au interesat bărbaţii de aceeaşi vârstă cu mine, s-a apărat Judith.

— În ce mă priveşte, după o anumită vârstă nu mai sunt buni decât să îţi dea bătaie de cap, a mormăit Kiki.

— Şi ce vă face să credeţi că aş vrea ceva de la el? s-a revoltat Judith.

— Cel de-al şaselea simţ, i-a răspuns Estelle.

— Cel de-al şaselea simţ al tău nu e bun de nimic, i-a strigat Judith, în timp ce se îndepărta. Şi voi ce tot aveţi de comentat? a mai întrebat ea, furioasă la culme, oprindu-se câteva secunde. Ce tot aveţi de şoptit? De unde atâtea secrete? Să vă spălaţi pe cap cu nevinovăţia voastră!

Apoi a ieşit din curte, bufnind şi spumegând de furie.

— Uite aşa dispar fetele la Achenkirch, a comentat Estelle. Mai întâi li se sucesc minţile, apoi se pierd fără urmă.

37

— Oare Judith o mai avea în cap şi altceva în afară de bărbaţi?

— Cum i se vâra în suflet lui Falk!

— Jenant.

Judith îşi imagina comentariile lor. Se retrăsese într-un colţ discret, din afara castelului. În singurătate. Lor le venea uşor să vorbească. Estelle era fericită cu soţul ei, regele farmaciilor, Eva îl avea alături pe Frido, Kiki pe Max şi pe Greta, iar Caroline trăia o idilă. Fără nicio îndoială. În timp ce ea, Judith, nu avea nici secrete şi nici iubiţi la care să se gândească înainte să adoarmă. Trecuseră doi ani de când nu mai avusese nicio bucurie şi îşi dăduse toată silinţa să se împace cu noua ei existenţă de persoană solitară. Se despărţise de patul lui Arne, monstruos şi greoi, redecorase locuinţa cu ajutorul unei consultante Feng Shui şi îşi găsise de lucru la Luc, la Le Jardin. Servirea clienţilor i se părea cea mai adecvată formă de ispăşire a păcatelor. Dar totul era zadarnic. Singurătatea o măcina.

Dintr-odată, o lumină s-a aprins de la sine. În lupta lui continuă de reducere a cheltuielilor de întreţinere, Falk montase senzori de prezenţă şi în zona exterioară, care să aprindă şi mai ales să stingă becurile, când nu mai mişca nimic.

— Ei, lasă că nu e vorba de răutate în ceea ce ţi-au reproşat, s-a auzit o voce.

În lumina felinarului a apărut Kiki.

— Crede-mă, am încercat din răsputeri să văd şi partea bună a noii mele existenţe, s-a apărat Judith. Ştiu ce înseamnă să iei micul dejun de una singură, să nu fii pe nicio listă de telefoane preferenţiale, să cumperi de la supermarket casolete cu mâncare pentru o persoană, să pui doar o farfurie pe masă, să-ţi îngheţe picioarele în pat şi

să nu sară nimeni să prindă păianjenul gras cuibărit după cadă.

— Când îţi cauţi un partener, trebuie să o faci cu dezinvoltură, i-a sugerat Kiki. Şi lucrurile se întâmplă de la sine.

Judith avea îndoieli. Teoria era valabilă în cazul lui Kiki, care nu s-a putut plânge niciodată de lipsă de atenţie din partea bărbaţilor. Ea, în schimb, nu avea nici pe departe acelaşi vino-ncoace.

— Habar nu ai cu câtă dezinvoltură am ieşit singură la cină prima dată, i-a mărturisit Judith, străbătută de un fior.

Peggy fusese singura ei parteneră de conversaţie, o chelneriţă evident deprimată, care, simţind-o lovită de aceeaşi soartă, între două feluri de mâncare i-a servit şi povestea vieţii ei irosite. „Bărbaţii… un capitol închis. Acesta e adevărul. Am patru fii şi doi foşti soţi. Şase rataţi. Stă scris în gene.”

În ceea ce o privea, Judith atinsese punctul culminant al propriului său declin într-o seară de Crăciun, lângă bradul familiei fratelui ei mai tânăr cu opt ani. În postura de mătuşă solitară, uşor excentrică, năpădită de un amestec de senzaţii de naftalină şi disperare, cu o aură de fată bătrână. După care ce altceva mai putea să urmeze decât veşnicul *deux-piece* liliachiu, învăluit în apă de colonie pe măsură, desăvârşindu-şi astfel metamorfoza într-o respectabilă *vieille dame.*

— La ce bun să trec singură prin viaţă? O enormă risipă, a mai comentat ea. Să îmi irosesc cei mai buni ani într-un mare şi cenuşiu nimic.

— Poţi să ai o viaţă minunată şi în lipsa unui bărbat, a insistat Kiki, plină de convingere. Am citit eu. Într-o revistă, a adăugat, cu jumătate de gură.

Kiki era o legendă vie în rândul doamnelor de marţi pentru viteza cu care se perindau bărbaţii în viaţa ei. Iar în ceea ce privea singurătatea, era departe de a fi vreo expertă. Şi Judith ştia foarte bine asta.

— Viaţa mea a cam trecut, cam jumătate din ea, mai bine zis, a mai adăugat Judith cu tristeţe, şi nimic din ceea ce fac nu merită vreo atenţie.

— Şi eu sunt în aceeaşi situaţie, a asigurat-o Kiki.

— Există doi oameni care te iubesc, i-a răspuns Judith.

Kiki a privit-o neîncrezătoare.

— Iubirea face parte din viaţă, precum furtuna şi valurile de caniculă, s-a însufleţit Judith. În cazul meu, toate sunt călduţe.

Apoi s-a lăsat tăcerea. Senzorul a decis că nu se mai petrecea nimic important şi a stins becul. Printre umbrele din depărtarea burgului, stâncile de calcar străluceau în razele lunii.

Judith s-a ridicat brusc şi a început să sară de pe un picior pe altul şi să dea din braţe, ca şi cum ar fi vrut să-şi ia zborul.

— Ce-i asta? Un ceremonial de dragoste africană? a întrebat-o Kiki.

— Încerc să declanşez lumina, a mormăit Judith. Vreau să-ţi arăt ceva.

Kiki a ridicat mâna, cu calm. Lumina s-a aprins imediat. Chiar şi în ceea ce privea senzorii electrici, Kiki avea mai mult succes, când îşi dorea să atragă atenţia. Însă nimic nu era veşnic. Judith a scos din buzunarul pantalonilor un obiect bine înfăşurat.

— Promite-mi că n-ai să râzi de mine.

A despăturit cu grijă obiectul din catifeaua roşie care îl proteja şi a scos la vedere o piesă metalică de formă neregulată, un talisman de care nu se despărţea niciodată. Pentru ca totul să îi meargă bine.

— Plumb topit şi turnat în apă rece. De Anul Nou, i-a explicat ea. Oracolul nu a dat greş niciodată. Nici când l-am cunoscut pe Arne, nici când s-a îmbolnăvit, nici când s-a petrecut povestea cu Philipp.

Kiki şi-a dat toată silinţa să găsească vreo semnificaţie în bulgărele acela diform.

— Judith, doar nu crezi cu adevărat în aşa ceva? a spus Kiki.

— De ce nu aş crede?

— Până şi gunoiul menajer poate dezvălui mai mult. Cu cât conţine mai multe ambalaje de produse gata preparate, cu atât e mai ridicată prezenţa grăsimilor din sânge. Şi cu atât mai repede te apropii de sfârşit.

Judith a gemut. Sărbătorise revelionul la Estelle, împreună cu Eva şi Caroline. Şi atunci îi fusese extrem de greu să-şi convingă prietenele prozaice să se apuce de turnat plumb. Caroline sărise cu gura – plumbul topit este extrem de toxic şi nu trebuie inhalat, sub niciun motiv, Estelle şi-a făcut griji, înainte de toate, ca stropii de metal să nu ajungă pe masa ei Chippendale. Iar Eva era ocupată cu serviciul de intervenţii rapide. Nu, nu la spital, ci pe stradă, unde Frido şi cei patru copii trăgeau cu petarde. În fiecare an, Frido făcea un drum special în Belgia, ca să cumpere pe sub mână artificii, cu denumiri de-a dreptul fantasmagorice, precum „chirăitura bucătăresei”.

— Bine că nu se duce în Polonia, să se aprovizioneze cu „Fajerwerki”, care sunt şi mai periculoase, ofta Eva.

De când lucra din nou în spital, Eva era tot mai îngrozită de câte accidente se petreceau. Prin urmare, era foarte ocupată să le pună celor patru copii ai lor ochelari de protecţie, pentru ca fiecare să poată întâmpina Anul Nou cu amândoi ochii şi cu toate cele zece degete.

Dar Judith îşi impusese capriciul. Ca pe urmă să fie la un pas să regrete, văzând cât de puţin creative se dovedeau prietenele sale în interpretarea formelor plăsmuite din topitura de plumb.

— Fier vechi! exclamase Estelle, spontan, când Judith scosese forma răcită din apă. Tatăl meu făcea colecţie. Fierul vechi îl recunosc fără nicio greutate. Şi semnifică prosperitate.

Nici Carolinei nu îi venise vreo idee mai strălucită.

— Aduce puţin cu pisica persană a vecinilor noştri.

— Înainte sau după ce a văzut BMW-ul de aproape? se interesase Estelle.

Judith îşi punea acum mari speranţe în talentul lui Kiki. Care îşi dădea toată silinţa să surprindă ceva pozitiv.

— Un proteu? s-a încumetat ea.

— Partea de sus simbolizează o inimă, a subliniat Judith, cu importanţă. De asta mi-am dat seama de la bun început. Iar partea de jos, franjurată, a rămas o enigmă. Până să ajungem aici.

Judith a ridicat mâna în care ţinea bucata de plumb. Franjurii aceia se suprapuneau perfect peste silueta stâncilor de calcar.

Kiki a înţeles încotro bătea.

— Nu-i un simbol. Ci mai degrabă harta de localizare a unei comori.

Judith a clătinat din cap.

— Încerc să înţeleg mesajul. Dar în niciun caz nu poate fi vorba de Hagen Seifritz, nu?

Kiki a încremenit.

— S-ar părea că şi tu crezi în povestea dispariţiei fetelor.

— Toate legendele vechi au un sâmbure de adevăr, i-a confirmat Judith bănuiala.

38

— Fete dispărute? Legende vechi? Ce tâmpenie! Coafeza a izbucnit în hohote de râs. Leo le inventează singur. Cu cât sunt mai colorate poveştile, cu atât pot atrage mai mulţi turişti la castel, aşa crede el.

La castel, zilele treceau una după alta, cu aceleaşi ritmuri. 8.00 ceaiul de dimineaţă, 8.30 gimnastică alternativă, 9.00 din nou ceai, 10.00 începutul programului propriu-zis. Pentru astăzi era propusă „Excursia simţurilor”. Dar Eva se hotărâse să facă propria ei excursie în sat. La salonul de coafură Pieptenele şi foarfeca. Un permanent perfect, mult fixativ şi un răsfăţ de bârfe. Estelle i s-a alăturat imediat, cu entuziasm.

— Un masaj la cap e mai relaxant decât toate exerciţiile astea, după care, se laudă ei, ar trebui să mă simt mai uşoară ca un balon de săpun, bombănea ea.

Începuse cea de-a treia zi a terapiei prin post, iar pacea şi *slow movement*-ul nu dădeau niciun semn că ar avea vreun efect şi asupra lui Estelle.

— În dimineaţa asta m-am stăpânit cu greu să nu îmi mănânc pasta de dinţi, a recunoscut ea deschis, sperând să îşi găsească o consolare la salon. Şi un stimulent alternativ. Poate or avea şamponul acela minunat, pe bază de cofeină.

Dar Eva era preocupată de cu totul altceva. La Pieptenele şi foarfeca toate angajatele erau foarte tinere. În schimb, proprietara, proaspăt vopsită blond, promitea multe.

— Vreţi să vă povestesc cum s-a întâmplat cu cele două fete care au dispărut? a întrebat-o ea, conspirativ. Una a fost găsită cât se poate de repede. Şi ştiţi unde?

A urmat o pauză lungă, menită să producă un efect dramatic.

— În prăpastie? a încercat Estelle să ghicească.

— La Raţa sălbatică, a venit răspunsul triumfător. În patul lui Willi.

— Roberta Körner a lucrat sus, la castel? a întrebat Eva.

— Bineînţeles, de unde fugea noaptea, cu prietenele ei. Iar în Achenkirch exista un singur loc care le putea atrage pe acele domnişoare. Jos, în pivniţa de la Raţa sălbatică, se mânca şi se bea bine, iar sus, în magazie, venea şi desertul, a adăugat coafeza, zâmbind cu înţeles.

Un domn mai în vârstă, care îşi aştepta rândul la bărbierit pe bancheta de lângă fereastră, a simţit nevoia să intervină.

— Fetele care lucrau la castel erau nişte puicuţe sălbatice.

— Erau de condiţie îndoielnică, a întărit şi coafeza. Dintr-un mediu rău famat.

Fără îndoială, Regine avusese o groază de conflicte în familia ei de catolici fervenţi. Dar nu era oare o exagerare să vorbeşti despre o condiţie îndoielnică? Sau chiar despre un mediu rău famat? Ce gură rea avea satul!

Estelle dispăruse aproape cu totul sub o cască uriaşă.

— Şi cealaltă tânără? a întrebat Eva. Pe ea unde au găsit-o?

— Asta s-a întâmplat câţiva ani mai târziu. Oare cum o chema? Pe blondă? Jürgen? a întrebat coafeza.

Apoi s-a întors fulgerător. Exact la momentul potrivit ca să-l împiedice pe soţul ei să dea lovitura la sertarul cu bani. Jürgen, cu burta lui enormă şi mustaţa pe măsură, pe care Eva îl remarcase încă din prima zi la masa clienţilor de bază, a fost nevoit să amâne totul, în aşteptarea unui moment mai prielnic.

— Habar n-am! a răspuns sec.

— Vă ţineaţi cu toţii după ea, a insistat coafeza. Toată echipa de fotbal. Cânta, şi-a mai amintit ea. Şi era extrem de cochetă. Un soi de Marilyn Monroe. Vai, cum o chema pe blonda aia?… *Perhaps, perhaps, perhaps,* a fredonat ea.

Eva a îngheţat pe loc.

— Nu pot să îmi amintesc, a mormăit el clipind des, evident fără să îşi dorească deloc să îşi amintească ceva.

— Cea după care se ţinea Leo mereu. Obraznica aia, a insistat nevastă-sa. Cum o chema?

— Şi ce-i cu ea? a urlat Estelle.

Limpede, nici casca de coafor nu asigura izolarea fonică la care sperase Eva.

— A răpus jumătate de sat, a ţinut să sublinieze domnul de pe banchetă.

— La un moment dat a rămas însărcinată şi nimeni nu s-a simţit responsabil, a completat coafeza.

— Apoi s-a lăsat o linişte totală în sat, a intervenit bărbatul din nou, abia reuşind să-şi ascundă mulţumirea. A rămas fără niciun prieten.

— Şi aşa a dispărut? a insistat Eva.

— Au venit părinţii ei să o ia, disperaţi, a completat coafeza. În miez de noapte.

— Nu prea sună a basm, s-a arătat Estelle dezamăgită.

Eva se întreba cât adevăr era în toate acele povestiri teribile. Toată viaţa ei, Regine fusese în căutarea unui bărbat capabil să îi deschidă lumi noi. Crezuse în amorul liber, fusese căsătorită în două rânduri şi avusese mai mulţi prieteni. Dar… spaima satului? La şaisprezece ani? Eva nu era dispusă să dea crezării asemenea cleveteli. Şi sub niciun motiv nu îşi dorea o jumătate de echipă de fotbal candidată la titlul de potenţial tată.

— Şi ce s-a mai întâmplat cu ea? s-a interesat Estelle, din scurt.

— Nu s-a mai arătat niciodată pe aici. Nu a mai văzut-o nimeni.

— Nici ea nu ştia probabil prea bine cine ar fi putut fi tatăl, a mai adăugat bătrânul.

Eva l-ar fi strâns de gât cu multă bucurie pe acel moralist atât de grăbit să emită verdicte. Acum reuşea însă să înţeleagă predica atât de vehementă a pastorului. Chiar şi după atâţia ani, satul continua să judece şi să condamne. Eva a sărit în picioare. Se umpluse paharul.

— Pot să dau un telefon? a întrebat ea.

De sub casca sa, Estelle o privea cu mirare. Ce i se întâmplase?

39

Telefonul suna îndelung, în gol. Iar nu era nimeni disponibil? Îngrijorată, Eva îşi muta greutatea de pe un picior pe altul. Avea nevoie de Frido. Fără întârziere. Trebuia să stea de vorbă cu el. De ce făcuse prostia să renunţe la mobil? Dar nu acesta era lucrul cel mai grav. Ci ispita. Pe măsuţa de lângă telefon, în încăperea în care se retrăsese, se afla un platou cu fursecuri.

„Întinde mâna şi ia unul”, şi-a spus ea. „Şi mănâncă-l. Nimeni nu îi va simţi lipsa.”

A mirosit cu prudenţă fursecurile aurii, ce străluceau apetisant. Şi aroma de zahăr, unt şi nuci i-a întunecat minţile. A scos repede din geantă sticluţa pe care o avea la ea, ca să-şi înece dorinţele în câteva înghiţituri de apă. Din punctul ei de vedere, postul era o luptă cu o droaie de demoni mărunţi. Şi în continuare nimeni nu îi răspundea la telefon.

— Frido. În sfârşit! a strigat ea în receptor, când i-a auzit vocea, după o veşnicie.

— Nu te speria, Eva, a liniştit-o Frido, înainte ca ea să apuce să spună ceva.

Eva simţea că îi sare inima din piept, după introducerea atât de brutală făcută de Frido.

— Nu e nimic grav, a reluat el. Nimic ireparabil, în orice caz.

— Ce s-a întâmplat, Frido? a ţipat Eva.

Simţea că i se clatină pământul de sub picioare, copleşită de vinovăţie. Îşi părăsise familia. Şi se întâmplase ceva.

— Lene. Ştii, a vrut să meargă la patinoar, ieri. Cu Pia şi cu Paula. Şi cu Sophie.

— Spune-mi ce s-a întâmplat!

— Şi-a rupt piciorul. A căzut pe spate, a dat cu capul de gheaţă.

— Ieri? Şi mie de ce nu mi-aţi spus?

— Te-ai fi speriat groaznic dacă ai fi auzit că trebuie să rămână la spital.

Eva era la un pas să leşine.

— Dar asta mi se întâmplă şi acum!

— Acum totul este în regulă. Tocmai o mut pe Lene într-un alt salon.

Frido ţinea strâns telefonul la ureche, cu umărul, în timp ce scotea din buzunar bileţelul pe care notase numărul salonului unde trebuia să o ducă pe Lene, cu scaunul cu rotile.

— Vin imediat acasă, l-a anunţat Eva.

— Dacă faci una ca asta, divorţez, a asigurat-o Frido, cu multă răceală.

— Ce ai spus, te rog?

Frido nu îi mai vorbise niciodată astfel.

— Totul este sub control. Nu am nevoie de nimeni care să îmi demonstreze că nu e aşa.

— Dar trebuie să fiu alături de Lene! a şoptit Eva, înecată de lacrimi.

În loc să îi mai răspundă, Frido i-a întins fetei telefonul.

— Mama, sunt scutită de şcoală o săptămână! Cel puţin! a jubilat ea. Şi mă va vizita şi Jonas, din clasa paralelă, a mai adăugat imediat, în cea mai bună dispoziţie. Te las acum, că trebuie să vină Pia şi Paula. Şi vreau să ajung cât mai repede în salon.

Şi a închis. Înainte ca Eva să apuce să o mângâie cu o vorbă bună. Se petrecuse o schimbare esenţială. Cele câteva luni de când Eva se străduia să impună un aer de independenţă în sânul familiei sale îşi arătau acum roadele. Lene îşi rupsese piciorul şi nu plânsese apoi o jumătate de noapte după maică-sa. Frido se descurcase de minune într-o situaţie de criză. Iar Eva obţinuse ceea ce-şi dorise atât de mult, mai exact ruperea acelei legături ombilicale. Ce sentiment aparte, să nu mai aibă nevoie de ea douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Eva, trebuie să îţi duci până la capăt treaba începută la Achenkirch, i-a spus Frido. Când te întorci acasă, o să ai tot timpul din lume să o răsfeţi pe Lene.

Eva ştia că soţul său avea dreptate.

— Vă iubesc pe toţi, i-a mai zis ea.

Frido a închis telefonul şi a continuat să împingă scaunul Lenei spre salonul 5311.

— În sfârşit, nu mai sunt singură, a răsunat o voce cunoscută.

Un braţ încărcat de brăţări zornăitoare s-a ridicat spre triunghiul atârnat deasupra patului. Şi în vârful teancului de perne au apărut un cap blond şi o pereche de ochi bine cunoscuţi. Era Regine.

— Familia reunită! a strigat asistenta, radiind de mândrie pentru clarviziunea ei organizatorică. O idee minunată, nu?

— Poate să mă lămurească cineva ce-i cu Eva? a intrat Regine direct în subiect. Nu mi-a mai dat niciun semn.

Frido s-a cutremurat. Putea foarte bine să se ocupe în acelaşi timp de patru copii, să sorteze rufele murdare şi să se îngrijească de răniţi. Dar soacrei sale nu îi făcea faţă. De la bun început îi spusese Evei „De ce nu stai de vorbă cu Regine?” Ce prostie, să pleci la Achenkirch pe furiş. O socoteală greşită, considera el.

40

Trecuseră trei zile şi Caroline nu făcuse nicio tentativă de a-şi începe mărturisirea. Eva şi toate căutările ei fuseseră o scuză perfectă să nu se mai gândească la nimic altceva. Acum însă, i se oferea un prilej favorabil. Estelle şi Eva plecaseră în sat, iar Kiki se afla undeva departe, în fruntea grupului. „Excursia simţurilor” era ocazia ideală să stea de vorbă cu Judith.

Primum non nocere. În primul rând, să nu faci rău. Caroline era hotărâtă să urmeze principiul hipocratic afişat în cabinetul lui Philipp. Cum putea să îi dea o asemenea veste lui Judith, fără să o rănească? Dar înainte să apuce să spună ceva, avocata s-a trezit asaltată de prietena ei, copleşită de mustrări de conştiinţă.

— Îmi pare atât de rău, Caroline. Înţeleg foarte bine reacţia voastră de ieri. Totul e din cauza lui Philipp. Cine a stricat o dată o casă o va face mereu.

— Nu sunt supărată pe tine, Judith. Crede-mă, nu sunt supărată.

— Poţi să mi-o arunci în faţă, Caroline, a spus Judith. Trebuie să suport. Am înţeles că trebuie să-mi privesc greşelile în faţă.

— Asta tine de trecut, Judith. Acum s-au schimbat lucrurile…

Dar nu a reuşit să spună niciun cuvânt în plus. Judith avea propria ei percepţie asupra evenimentelor. Şi propria ei misiune.

— Nu trebuie să-ţi reprimi sentimentele negative, Caroline. Ci să le exprimi. Te vei simţi enorm de uşurată.

— Nu mai sunt deloc apăsată de sentimente negative, a încercat avocata să o abată de la subiect.

Dar Judith nici nu a auzit-o, fiind mult mai preocupată să nu îl calce pe bietul şoricar care nu avea niciun beneficiu de pe urma acelei excursii a simţurilor. Mult mai mare plăcere i-ar fi făcut să poată fugări în voie cele două raţe indiene,

care încheiau plutonul măcănind fericite. Walkiria, cu proasta sa dispoziţie cronică, se chinuia din răsputeri să-l tragă după ea în lesă, asediată de perechea Eisermann, de la sine înţeles pricepută şi la educaţia câinilor. „Animalului trebuie să-i demonstraţi că dumneavoastră sunteţi şefa haitei.”

— Vorbeam cât se poate de serios, a insistat Caroline.

Însă Judith încă nu-şi încheiase recitalul de autoacuzare.

— Când vin la tine în vizită, în acel apartament de două camere, şi văd că tot nu reuşeşti să te instalezi cumsecade, mă simt atât de prost, s-a lamentat ea.

— Din cauza unor becuri care atârnă fără abajur? Un fleac!

— Nu pot să-mi imaginez cum mi s-a putut întâmpla toată povestea cu Philipp, a continuat Judith. Cum am putut să mă las pe mâna unei asemenea lichele.

— Erai într-un moment foarte greu. Iar Philipp… s-a întrerupt Caroline, înghiţindu-şi nodul din gât.

Dar Judith nu avea nicio intenţie să o lase să-şi încheie ideea.

— Ar fi trebuit să stau de vorbă cu tine, s-a smiorcăit ea. Când a început toată mizeria. Ar fi trebuit să îţi spun că sunt depăşită. Nu ar fi trebuit să-mi caut un asemenea sprijin. Ar fi trebuit…

— E-n regulă, Judith.

— Nu, nu-i în regulă. N-am să mi-o iert niciodată.

— Nu sunt furioasă pe tine. Şi nici pe Philipp.

— Acum e prins într-o nouă relaţie, a asigurat-o Judith. Mi-a povestit cineva. Sissi e distrusă. Înşală pe oricine îi iese în cale. Nemernicul şi-a bătut joc de noi toate, aşa cum a vrut el. Iar noi, idioatele de noi, nici nu băgăm de seamă.

— Încetează, Judith! Stop! a ţipat Caroline.

Teckelul a luat-o personal şi, speriat, a început să latre cât îl ţineau puterile. Kiki, care mărşăluia în fruntea grupului, alături de Hagen Seifritz, s-a întors imediat să vadă ce se petrece.

— Ascultă-mă când îţi spun! i-a repetat Caroline lui Judith, mult mai dur decât intenţionase.

— Nu ai reuşit să te vindeci, i-a şoptit Judith, înduioşată. Şi te înţeleg foarte bine. În locul tău, şi eu aş fi la fel de furioasă, a mai adăugat ea, cu lacrimi în ochi.

Kiki ajunsese foarte aproape şi, din fericire, de-o vreme avea mereu batiste la ea.

— Totul în regulă aici?

Judith a clătinat din cap.

— Aveţi dreptate, de fapt. Pur şi simplu nu merit încrederea nimănui. M-am simţit atât de bine în braţele lui Falk. De mult nu mi s-a mai întâmplat să mă strângă cineva în braţe.

Caroline se simţea neputincioasă. În ultima vreme Judith se străduia permanent cum ştia ea mai bine să îi demonstreze cu orice prilej cât de mult îi preţuia prietenia. De câte ori se trezise cu ea în faţa uşii, neanunţată: cu un buchet de flori de câmp, descoperit într-o florărie micuţă, cu o bucată de lasagna vegetariană, pe care nu reuşea să o termine singură sau cu o sticlă de vin, pe care nu se îndura să o bea doar ea.

— Regret atât de mult, a suspinat Judith. Regret atât de mult că nu reuşesc să fiu mai bună.

Restul s-a desfăşurat ca de obicei. Adică, în cele din urmă, Caroline era cea care o consola pe Judith. În ciuda florilor, a mâncării şi a vinului.

Caroline a tras aer în piept, pregătindu-se de o nouă încercare, când Bea a anunţat că ajunseseră în punctul oficial de start al drumeţiei.

— Jos pantofii, jos şosetele, a ordonat Bea Sänger. Trebuie să facem o bucurie nu doar sufletului, ci şi tălpilor. De aici înainte, vom merge desculţi.

Judith s-a luminat la faţă, pe loc.

— Între tălpi şi organe există o strânsă legătură. Vom face un masaj al zonelor reflexogene din tălpi.

Caroline a oftat. Mai era mult de mers. Şapte sute de metri, după cum anunţase Bea. Şapte sute de metri, pentru a o lua din nou de la capăt.

41

Lui Kiki nu-i venea să creadă. Tocmai îşi scosese pantofii, când s-a auzit un semnal pe telefon. Câtă vreme Max şi Greta se aflau departe de ea, nu putea să renunţe la telefon. Intrase un e-mail. Din păcate, nu de la Max şi Greta, ci de la Moll. O înştiinţare scurtă şi rece. Moll nici măcar nu se ostenise să îi comunice personal răspunsul.

„Din păcate, oferta dumneavoastră a fost respinsă”, îi scria o secretară. „După un studiu atent făcut, directorul nostru artistic Hubert Moll a decis să atribuie întregul contract unui birou de design.”

Kiki ar fi fost în stare să parieze şi ultimul ei cent că acel birou se chema Thalberg Design, cât despre studiul atent făcut, nici nu putea fi vorba. Decizia fusese luată pe loc, pe terasă. Ca în fabula cu ariciul şi iepurele. Indiferent ce făcea, noile ei proiecte intrau în concurenţă directă cu marele şi puternicul Thalberg. Cel puţin dacă Max ar reuşi să îşi finalizeze studiile. În vreme ce Kiki umbla din interviu în interviu şi între timp lucra la Coffee to go pentru a asigura întreţinerea familiei, Max nu dădea niciun semn că ar avea vreo grabă.

— Ideile trebuie să se maturizeze, repeta el cu orice prilej.

Iar în perioada de maturizare stătea întins plin de devotament alături de Greta, pe salteaua de joacă, scutura din zornăitoare, făcea brum-brum ca maşina, construia turnuleţe din pahare de plastic şi, incidental, se străduia să o înveţe pe Greta primul cuvânt. „Greta, ia spune: tati! Taaaatiiii!”

„Îi apăr spatele lui Kiki”, aşa numea Max acest gen de activitate sau, la alegere, „mă gândesc la lucrarea de diplomă”. Nu se ştie niciodată cum aranjezi micuţele piese multicolore, oricând îţi poate veni o idee minunată, pentru proiect.

Kiki a pornit cea dintâi cu avânt pe potecă, desculţă. Tălpile o dureau la contactul cu pietrişul ascuţit, dar suporta cu plăcere orice avea darul să o facă să uite de furia stârnită de Moll. Şi de foamea nepotolită şi chinuitoare. Încerca să se concentreze asupra senzaţiilor pe care le trăia. Păşea cu atenţie peste pietrele colţuroase intercalate cu nisip fin, peste conuri şi ace de brad amestecate cu aşchii de lemn şi rumeguş. Apoi a închis ochii. Nimic nu avea mai multă putere decât cele mai simple senzaţii. Să auzi, să pipăi, să simţi şi să defineşti ceea ce simţi. Rece, cald, uscat, umed, plăcut, neplăcut. Acum călca pe muşchi moale. Era o experienţă deosebit de plăcută. Dar şi mai plăcut a fost la întoarcere. Când a auzit scâncetul Gretei. Atât de aproape şi atât de concret. Atât de tangibil. Dar a avut nevoie de câteva secunde ca să se convingă că nu era rodul imaginaţiei sale. Greta şi Max ajunseseră în sfârşit la Achenkirch. Fetiţei îi strălucea faţa de bucurie şi, zbătându-se, a reuşit să întindă mânuţele spre Kiki, care a strâns-o fericită în braţe şi şi-a îngropat nasul la gâtul ei cald şi frumos mirositor. Balsam pentru suflet. Gretei îi erau perfect indiferente cariera lui Kiki şi cele trei kilograme în plus. Era mama ei absolut fantastică. Hubert Moll nu avea decât să gândească orice dorea, de dragul Gretei merita să bată pasul pe loc în carieră.

În jurul ei, obişnuitele exclamaţii ale Simonei, urmate de aprecierile duetului mamă-fiică. Toată lumea nu mai contenea să admire pe îndelete minunatul bebeluş, după care urma veşnicul refren: „Ce soţ tânăr şi simpatic aveţi. Cât de norocoasă sunteţi.”

Lui Kiki i se luase o piatră de pe inimă. Era alături de familia ei. Totul avea să fie bine.

42

Caroline se afla în continuare pe traseu. S-ar fi zis că Judith avea la dispoziţie tot timpul din lume. Voia să simtă din toată fiinţa ei pământul de sub picioare şi nici vorbă să se concentreze asupra esenţialului. Rămăsese prizoniera aceleiaşi teme.

— Putem fi bucuroase că am scăpat de Philipp, a reluat ea, strâmbându-se de durere, tălpile ei de femeie de la oraş suportând cu greu ascuţimea pietrelor.

— Şi dacă nu am scăpat? a întrebat Caroline.

Judith nu a părut deloc surprinsă.

— Sigur că nu ai scăpat. Aţi fost căsătoriţi douăzeci şi cinci de ani. Te afli la mijlocul perioadei de doliu. Pentru fiecare an o lună…

Judith cunoştea bine toate aceste subterfugii deoarece citise toate cărţile care îi căzuseră în mână despre şansele unui nou început de succes. După calculul oficial, Caroline nu parcursese nici măcar jumătate din drum. Neoficial însă, o luase pe o scurtătură.

— Există perechi, a deschis subiectul Caroline, cu precauţie, care se regăsesc după o despărţire.

Judith s-a oprit în loc, îngrozită.

— Nu ai voie să gândeşti una ca asta. Doar sentimentul rănit al propriei tale valori iese în faţă ca să afirme că Philipp ar fi singurul bărbat care ţi se potriveşte.

Caroline începuse să aibă îndoieli. Oare nu era o doză de adevăr în discursul lui Judith? Nu cumva tocmai acel sentiment rănit o aruncase în braţele lui Philipp? Sau alte sentimente, autentice şi pline de sinceritate? Fără un indiciu palpabil, aşa ca pietrele ascuţite de sub tălpi, nu era atât de simplu să-ţi dai seama ce simţi cu adevărat.

— Şi eu am trecut prin faza asta, s-a aprins Judith. Am crezut cu adevărat că lucrurile vor reintra în normal. Am crezut că Philipp va veni să-şi ceară iertare. Şi că vom putea fi prieteni. Şi ce s-a întâmplat? Nimic. Nicio

explicaţie. Absolut niciuna, s-a revoltat Judith. E incapabil de autocritică. Şi cu atât mai puţin de căinţă.

Caroline simţea că nu se mai poate stăpâni. Atâtea reproşuri la adresa soţului său şi, culmea, venite tocmai de la Judith!

— Nu poţi să fii niciodată atât de sigură. Este foarte posibil să se mai schimbe.

— E stupid, a decis Judith. Şi, chiar dacă s-ar întâmpla, ştii ce i-aş face dacă s-ar afla acum în faţa mea? I-aş suci gâtul. Cu mâinile mele.

Caroline s-a afundat cu piciorul stâng într-o grămăjoară maronie, care a început să îi iasă printre degete. Şi nici nu era prea greu de ghicit: balegă de vacă. Nimic mai potrivit pentru o asemenea discuţie.

43

Max avusese nevoie de trei zile ca să rezolve problema transportului. Kiki a trecut cu vederea că împrumutase o maşină tocmai de la Vanessa Stein, desigur un model decapotabil. Nu mai conta decât că erau din nou împreună. Dar nu era deloc simplu cu programul. După bucuria revederii, nu le-a rămas prea mult timp de stat împreună. Kiki nu putea să renunţe nici la singura masă de interes şi nici la controlul medical zilnic. Prin urmare, Max a plecat cu Greta jos în sat, la Raţa sălbatică, să se instaleze în camera pe care o rezervaseră. Şi să o aştepte pe Kiki. Care a făcut un duş într-un timp-record, a dat pe gât o jumătate de litru de Achenkirchner şi a răvăşit toate planificările ca să poată intra prima la vizita medicală. Despre *slow movement* nici nu mai putea fi vorba.

După euforia revederii, avea să urmeze curând deziluzia. În timpul în care Kiki îşi parcurgea în mare viteză programul de terapie sus la castel, Max şi Greta cucereau Achenkirchul, făcând cunoştinţă cu toate tinerele necăsătorite din sat. Personalul exclusiv feminin de la Raţa sălbatică a fost impresionat de devotamentul şi delicateţea lui Max în încercările de a o linişti pe Greta, care urla ca din gură de şarpe. Oricum, locul era plin de copii fără tată, iar Greta părea de nepotolit. La un moment dat, fiica brutarului cea mereu zâmbitoare, anunţată prin telefon că era cazul să intervină, a apărut imediat la Raţa sălbatică, aducând cu sine un pachet cu ceai rooibos, atât de bun pentru copii.

— Dacă aş avea un asemenea îngeraş, nu l-aş lăsa singur o săptămână, s-a amuzat ea, privind adânc în ochii lui Max.

Dar grupul de admiratoare s-a risipit imediat ce Kiki a dat de perete uşa hanului şi s-a aşezat la masă, gâfâind.

— Apă? a întrebat Roberta cu vocea ei de bas posomorâtă. Ca de obicei?

— Fără acid, i-a confirmat Kiki.

Plângând, Greta şi-a întins braţele spre Kiki, dar Max a fost mai iute decât ea. Şi a început să o plimbe încolo şi încoace, prin tot restaurantul, ca să o liniştească, însoţit de privirile fermecate ale tuturor femeilor din jur. Până şi personalul de la bucătărie se uita pe geam, cu toată încântarea. Lui Kiki nu-i venea să creadă ce succes avea tânărul tată, care doar pentru ea nu avea ochi. Niciun sărut, nicio îmbrăţişare, absolut nimic. Ceva era în neregulă.

— Cum a fost la părinţii tăi? a vrut Kiki să ştie, când Max a trecut pe lângă masa lor.

— Mai bine nu mă întreba, a venit răspunsul lapidar.

— Ba te întreb, i-a şuierat Kiki.

Dar Max ajunsese între timp la masa vecină, unde două doamne ceva mai în vârstă, în formă maximă, aflate pe valea Altmühl pe urmele istoriei pământului, îl şi abordaseră pline de curiozitate.

— Dureri de burtică? s-au arătat ele interesate.

— O iritaţie de la scutece, le-a explicat Max pe un ton de expert. E rană vie.

Cele două doamne i-au recomandat băi de şezut cu ceai negru sau uscarea zonei afectate cu foenul, uitând, în focul conversaţiei, până şi de fosila descoperită într-o placă de calcar, din cariera pentru geologi amatori de pe Blumemberg.

Kiki a mirosit sticla Gretei.

— Probabil nu suportă sucul de mere, a zis ea, fără ca vorbele ei să fie luate în seamă de cineva. Te rog să te aşezi puţin, i-a cerut lui Max, supărată, când a trecut din nou pe lângă masa lor.

Nu o amuza deloc ideea să pornească în urma lui, agitându-se prin tot restaurantul.

— Nu-ţi face griji, i-a spus Max. Ieşim la capăt şi fără părinţii mei.

Era limpede ca lumina zilei că se lăsase cu discuţii. Iar Kiki se simţea vinovată. Nemulţumirile familiei Thalberg din ultimele luni fuseseră mereu legate de ea.

Roberta i-a trântit pe masă cu avânt un pahar cu apă de la robinet.

— Puteţi fi bucuroasă că aveţi un soţ atât de afectuos, a spus ea admirativ, ştergându-şi o lacrimă de emoţie din colţul ochiului.

Kiki l-a oprit puţin pe Max şi i-a strigat.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat.

— Nu mai vorbesc niciodată cu ei. Asta-i tot. Şi nici bani nu mai primesc, i-a răspuns Max voios, ca şi cum ar fi fost cele mai bune veşti cu putinţă.

— Şi taxele tale de studiu cum le plătim? l-a întrebat Kiki, disperată.

Imediat a început să calculeze în minte suma plătită de Thalberg în fiecare trimestru, pentru cursurile de design ale lui Max de la Londra, în ore de muncă la Coffee to go. Dar a renunţat repede, constatând că ajunsese cu socoteala aproape de pensionare.

— Nu mai plătim nimic, a anunţat-o Max. El era singurul care dorea să vadă acea diplomă.

— Avea dreptate. Trebuie să îţi iei diploma, i-a spus Kiki, pe un ton părintesc.

— Ba nu. Niciodată nu a avut dreptate, i-a răspuns Max pe un ton sfidător, şi şi-a reluat cursa agitată.

După cum e bine ştiut, bărbaţii pur şi simplu nu sunt în stare să facă mai multe lucruri deodată. Iar acum Max era tată. Şi nimic mai mult.

— Greta e şefa, a fost el de părere.

— Nici vorbă, l-a contrazis Kiki, pe un ton mai dur. Cu toţii suntem. Cu tine în frunte.

— Ce se întâmplă, Kiki? Eşti atât de nervoasă.

— Moll mi-a trimis refuzul lui, azi-dimineaţă, i-a mărturisit ea.

— Şi ce-i cu asta? nu s-a lăsat Max impresionat. Soarta îţi rezervă ceva mai bun.

— Îmi fac griji, pentru că nu ştiu cum ne vom descurca de acum înainte. Pachete de pampers, hăinuţe de iarnă, primii pantofi. Şi avem nevoie şi de o maşină nouă.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, i-a explicat Max fiicei sale. Numai hormonii sunt de vină. Mama nu vorbeşte serios. Suferă de depresie postnatală. Sau de foame.

— Nu-i momentul de glume! l-a mustrat Kiki scurt, la un pas să izbucnească.

Pe un ton pe care doar după paisprezece ani de căsnicie o femeie i se adresează soţului său, nemulţumită că iar a uitat să ducă gunoiul. Şi ei nici măcar nu erau căsătoriţi. Max nu îi propusese asta niciodată. Şi ochii i s-au umplut de lacrimi. Din nou.

Max era cu adevărat speriat.

— Mai discutăm despre asta. Vorbim cât vrei tu. Trebuie să te relaxezi. Eu mă duc să o culc pe Greta, iar când se va simţi mai bine vom urca împreună la castel.

Şi a început să adune lucrurile fetiţei.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, Kiki. Suntem împreună.

44

Max nu a apărut la ora patru. Nici la cinci. Nici la şase. La ora opt şi jumătate seara, când Max tot nu venise la castel, Kiki a luat o decizie. „Poţi fi fericită cu Max”, îi spuneau toate. Dar Kiki se simţea pur şi simplu extenuată. De naşterea grea, de perioada de alăptare istovitoare şi de nopţile de veghe, de dubla povară, de grijile pentru viitor şi ruptura cu familia socrilor. Se adunaseră prea multe. Avea să-şi schimbe viaţa. Acum. Şi avea să înceapă cu ceea ce o chinuia cel mai rău. Şi anume, gaura din stomac.

Kiki a bătut prudent la uşa bucătăriei, de unde se auzeau un zvon de veselie şi o muzică în surdină. I-a deschis Tobias. Purta pe cap o pălărie caraghioasă din carton pe care scria „25” şi se afla în fruntea unei coloane de conga. În locul luminii nemiloase de neon din bucătărie, printre oale atârnau acum lampioane multicolore. Cu toţii erau adunaţi acolo, membrii văzuţi şi nevăzuţi ai personalului care se străduiau să le ofere oaspeţilor o şedere cât mai plăcută. Cameristele, femeile de serviciu, chiar şi doamna aceea pătrăţoasă, şi contabilitatea. Venise până şi Emmerich. Cu toţii erau în sărbătoare.

— Aş putea să primesc un pahar cu suc de portocale? a întrebat Kiki cu voce potolită. Şi o felie de pâine. Cu brânză. Brânză slabă. Câteva ridichi şi o roşie.

— Sunteţi sigură? a întrebat-o Tobias.

Şirul de dansatori din spatele lui sălta mai departe în ritmul muzicii, dar şi în aşteptarea răspunsului ei. Kiki nu a stat prea mult pe gânduri.

— Astăzi întrerup postul. Doar caloriile mă mai pot consola.

Tobias a prins-o de umeri, fără niciun cuvânt, şi a pus-o în fruntea coloanei, dirijând-o în direcţia bufetului: pâine, cârnaţi de Franconia, peşte afumat şi legume proaspete. Cineva tocmai aducea şi câteva sticle de vin. Era chiar Falk.

Din păcate. Lui Kiki i-a fost limpede că trebuia să dea o explicaţie. Fără întârziere.

Dar Falk i-a făcut un semn încă înainte de a apuca să rostească vreun cuvânt.

— Dacă mi-aţi fi spus de la bun început că aveţi copil mic, v-aş fi sfătuit imediat să renunţaţi la terapie. Copleşită, Kiki a simţit cum i se umplu din nou ochii de lacrimi. Luaţi şi mâncaţi, a îndemnat-o Falk. Dar cu măsură. Nu e bine să vă puneţi prea mult stomacul la încercare.

Întotdeauna se simţise bine printre oamenii de rând. Şi încă o dată se demonstra teza că bucătăria era locul ideal pentru legarea prieteniilor. Pentru că nici după o jumătate de oră, Kiki se tutuia cu ultimul grădinar, cânta în duet cu cameristele şi bea cot la cot cu Tobias. Vin roşu, care din păcate i s-a ridicat repede la cap. Din fericire, Falk se retrăsese la timp.

— Fiţi bucuroasă că în curând veţi scăpa de aici, i-a bombănit Emmerich. E prea multă linişte pentru oamenii de vârsta mea. Nici femeile nu sunt cine ştie ce, iar dacă pleci de-acasă nu ştii cum să te mai întorci.

— Roberta i-a încuiat motoreta, a lămurit-o Tobias.

— Spune că sunt prea bolnav pentru muncă. Dar n-a spus că sunt prea bolnav şi pentru distracţie, a continuat Emmerich să peroreze. Eu am prietenii mei.

Doamna pătrăţoasă l-a tras în spaţiul de dans. Emmerich sălta de la dulapul cu provizii până la cuptor, fetele de la bucătărie băteau ritmul din palme, cameristele cântau în cor.

Kiki era fericită. Cina depăşise toate aşteptările: bucata de pâine albă, simplă, cu brânză şi ciorchinele de struguri aveau un gust divin. La fel şi a doua înghiţitură de vin roşu. Şi s-a simţit învăluită de un sentiment de bine, care a reuşit să îi alunge orice spaimă.

Iar când Emmerich i-a făcut semn să vină la dans, nu a ezitat o clipă. Nu se simţea cu nimic mai prejos decât

ceilalţi şi ştia ce are de făcut: să-şi legene şoldurile provocator, să-şi răsucească braţele deasupra capului, să danseze, să se mişte, doar ea, şi muzica, şi ritmul, şi stropii de transpiraţie ce i se scurgeau pe piele. Să uite de toate, să uite de griji. Şi atunci a simţit că se regăseşte pe sine. Lipsise atât de mult timp. La policlinică era „mama Gretei”, în familia lui Max „o intrusă”, la Coffee to go un om oricând de înlocuit. Dar aici, în bucătărie, era Kiki – şi nimic mai mult. Se făcuse o înghesuială de nedescris, când, fără să îşi dea seama, s-a trezit foarte aproape de Tobias. Privirile lui au ademenit-o, apoi s-a simţit atrasă de el, două unduiri s-au contopit într-una singură. Când Tobias i-a cuprins şoldurile cu braţul, ea i s-a abandonat cu totul. Muzica şi-a domolit ritmul, Kiki şi-a sprijinit fruntea de umărul lui Tobias, în timp ce el începuse să o mângâie pe ceafă. Ce bine. Îi făcea atât de bine. Şi atunci uşa bucătăriei s-a deschis, lăsând să pătrundă o rază de lumină. În cadrul uşii stătea Bea.

— O caut pe doamna Eggers, a spus ea, fără intonaţie.

În spatele ei, din întuneric, a prins formă o a doua siluetă. Era Max.

— Haide să dansăm, i-a gângurit ea, luându-l de mâini, fără să se simtă cu nimic vinovată.

— Asta numeşti tu terapie prin post? a respins-o Max, pe un ton dur.

— De ce nu? a cochetat Kiki, prinzându-l în braţe şi împingându-l pe ringul improvizat.

Kiki se agăţa de el ca de o geamandură. Dar geamandura era în proastă dispoziţie.

— Întotdeauna ţi-am luat apărarea. Chiar şi faţă de părinţii mei.

Kiki simţea că se prăbuşeşte. Cât de bine se simţise! Iar acum, când în sfârşit ajunsese şi Max, o năpădeau din nou cele mai negre gânduri. Sentimentul acela infernal că este alcătuită numai din falsuri.

— Urăsc oamenii care îşi cer scuze în numele meu, i-a spus ea.

Abia din reacţia lui Max şi-a dat seama că devenise uşor incoerentă.

— Să fie singurul?

— Singurul ce? Cine?

— Bărbat!

Kiki s-a întors spre Tobias, care privea demonstrativ în cu totul altă direcţie.

— Doar nu-ţi închipui… nu s-a întâmplat nimic. Absolut nimic.

— Dacă ce am văzut eu înseamnă nimic, nici nu vreau să mă gândesc la ce ar mai putea urma.

— Am dansat.

— Este tot ce ai să-mi spui?

— …şi cu Emmerich, a recunoscut Kiki.

Bătrânul demonstra fără oprire că picioarele lui mai erau încă în stare de mişcări elastice. Dar numai în tempo lent.

— Kiki, vuieşte tot oraşul.

Toată după-amiaza Kiki avusese senzaţia că o pândeşte un mare pericol, bănuind că discuţiile neplăcute dintre Max şi părinţii lui nu se stârniseră din nimic.

— Despre ce vorbeşti? s-a îngrozit ea.

— Ştii ce a dorit să îmi spună Vanessa? Că este foarte impresionată de grija pe care i-o port unui copil care nu este al meu.

— De ce copil străin te ocupi tu? a întrebat ea, fără să mai înţeleagă nimic.

— De Greta.

Kiki a fost la un pas să se prăbuşească. Şi dintr-odată a început să gândească limpede, mai limpede ca niciodată. Acum înţelegea perfect de ce era Max atât de frământat şi se plimba fără încetare prin restaurant. Nu din cauza Gretei. Ci din cauza ei.

— Vanessa este acum prietena lui Roman, a continuat Max, iar Roman este mâna dreaptă a tatei. El i-a mărturisit, rugând-o să păstreze secretul, că a avut o legătură cu tine. Cu puţin timp înainte de pelerinaj.

Kiki a înţeles imediat dezastrul. Gura lumii funcţiona fără greş. Cu alte cuvinte, aflase întreaga branşă.

— Se vorbeşte pe la toate colţurile, a mai adăugat Max, disperat. Aşa au auzit şi părinţii mei.

— Ce prostie, a încercat Kiki o ieşire, fără ca vorbele ei să sune prea convingător.

— E vreo urmă de adevăr în povestea asta? a insistat Max.

Kiki a gemut. Petrecerea se încheiase. Nu încăpea nici urmă de îndoială.

45

Doamnele de marţi se retrăseseră în bibliotecă, singurul loc în care îţi puteai petrece seara, dacă nu te conformai să intri în pat la ora stabilită.

— În permanenţă am avut sentimentul că pluteşte ceva în aer, a spus Estelle.

— Pssst! a făcut Eva, arătând spre Greta, care dormea în căruţ, în colţul cel mai îndepărtat şi mai ferit de lumină.

— Trebuie să discut ceva cu Kiki. Între patru ochi, le spusese Max.

Eva făcea cu plăcere babysitting. Şi ea avusese nevoie de cincisprezece ani ca să înveţe să discute numai cu Frido. Un cuplu trebuia să rămână un cuplu, o pereche de îndrăgostiţi, nu să funcţioneze doar în calitate de părinţi. Greta se afla în perfectă siguranţă în compania Evei şi a doamnelor de marţi. Să fi fost însă şi Kiki în siguranţă în compania lui Max?

Din curtea interioară, vocile lor se făceau auzite până în bibliotecă. „Cum de-ai putut? Şi tocmai cu acel idiot!”, striga Max, revoltat. „Eram despărţiţi, în săptămâna aia”, a venit răspunsul lui Kiki, tot atât de scoasă din minţi.

Caroline s-a ridicat să închidă fereastra şi a apucat să îl mai vadă pe Max plecând, furios. Pentru ca imediat să se oprească din drum şi să se întoarcă la Kiki, să îi lase ceva în mână şi apoi să dispară.

Nu peste mult timp, Kiki s-a alăturat şi ea doamnelor de marţi, cu un aer de vinovăţie. A mângâiat cu gingăşie obrazul Gretei, care dormea netulburată.

Toată lumea se strânsese în jurul lui Kiki. În aşteptarea unei explicaţii.

— Voia să îmi propună să ne căsătorim, a scâncit Kiki, arătându-le un obiect din sticlă multicoloră. A desenat inelul cu mâna lui. Iar eu am stricat totul.

— Şi cum stă treaba? Este fiica lui? s-a încumetat s-o întrebe Estelle, pe un ton sever.

Kiki i-a aruncat o privire, speriată.

— Am prins ceva din discuţia voastră, i-a explicat Judith.

— Bineînţeles că Max este tatăl, s-a apărat cu tărie Kiki. E foarte probabil, a reluat ea după o scurtă pauză, ceva mai puţin convinsă. Doar dacă…

Şi s-a oprit, rotindu-şi privirile, fără vlagă.

— Nu se poate să vorbeşti serios! a spus Eva, îngrozită.

— A mai existat şi altcineva? a intervenit şi Caroline, ca să pună ordine în fapte.

— Dar Greta seamănă cu Max, se vede bine, nu? a început Kiki, muşcându-şi buzele. Urechile, linia părului? Leită Max. Ce spuneţi? Se vede limpede că e copilul lui.

— A mai existat altcineva, şi Max a aflat? a luat-o Caroline din scurt.

— Max este total dezamăgit, a încuviinţat Kiki. Şi vă puteţi imagina ce gândesc părinţii lui.

— Lor nu le plăcea de tine nici înainte, a asigurat-o Estelle, fără urmă de delicateţe. Înainte să-l fi înşelat pe prinţul moştenitor.

— Nu l-am înşelat, s-a apărat Kiki. Povestea s-a petrecut exact în săptămâna în care eram despărţiţi.

Doamnele de marţi au rămas uimite. Kiki era un adevărat izvor de catastrofe, cu aventurile ei fără număr.

— A însemnat ceva pentru tine? Celălalt, vreau să spun? a simţit Eva nevoia să ştie.

— N-a fost nimic între noi. Aproape nimic, a explicat Kiki. Foarte puţin frecuş, cu nenumărate întreruperi. Atât de scurt, încât aproape nici nu mai ştiu cum îl cheamă. Am vrut doar să-mi demonstrez că nu mă mai interesează Max.

— Şi dacă spermatozoizii lui au supravieţuit un timp, şi el este tatăl? a pus Judith lucrurile la punct.

— Să fie aşa de important? a comentat Kiki.

— Când mamele devin insuportabile, e nevoie de un tată adevărat, i-a confirmat Estelle. Eu ştiu prea bine asta. Din propria mea familie.

— Această întrebare te va urmări toată viaţa, a încercat Eva să ajungă la sufletul lui Kiki. Iar Greta va simţi că există un secret. Şi la un moment dat îţi va cere socoteală.

— Te-ai gândit că se poate face un test? a intervenit Caroline.

— Mi-e teamă să nu-l pierd pe Max.

— Dac-ar fi să am nevoie de un manager de criză, a început Estelle, clătinând din cap, Kiki ar ieşi din discuţie.

— Dacă ai făcut o porcărie, e problema ta, a lovit-o Eva în plin. Dar Greta are dreptul să ştie adevărul.

— Sunt îngrozitor de obosită, a mărturisit Kiki, măcinată de remuşcări. Mi-e foarte greu să mă adun.

— Poţi să rămâi singură în cameră, i-a propus Caroline. Eu mă mut la Estelle.

— Eşti sigură? a întrebat-o Estelle.

— Da! a hotărât Caroline.

— Când se strică o relaţie în mijlocul unei călătorii, partea bună e că bagajele sunt făcute, a şuierat Estelle.

O jumătate de oră mai târziu, Caroline îşi căuta pe etajera supraîncărcată din camera lui Estelle – printre nenumărate tuburi, cutiuţe, creme, tincturi, bureţei, perii mici şi pensule – un loc pentru periuţa ei de dinţi şi crema Nivea.

— Mulţi dintre oaspeţii noştri nici nu se încumetă să se uite în oglindă, pentru că nu au nicio plăcere să vadă efectele modului de viaţă pe care o duc asupra propriului lor corp, le explicase Bea Sänger.

Dar Estelle se îngrijea de fiecare centimetru pătrat al corpului său, din vârful părului şi până în vârful unghiilor de la picioare. Estelle se demachia, îşi tăia pieliţele, se ungea cu creme, se pieptăna şi se pensa cu toată dăruirea. Caroline rămăsese uluită în faţa acelui arsenal de instrumente şi accesorii. Ale căror nume, în cea mai mare parte, nici nu le cunoştea.

— Şi ai nevoie de toate? s-a interesat Caroline.

— Am alergie la stresul de relaţie, s-a scuzat Estelle. Şi în primul rând la cel al relaţiilor lui Kiki.

Apoi s-a înfăşurat într-un halat de baie de care, judecând după etichetă, nu se putuse despărţi după călătoria la Burj Khalifa, în Dubai. S-a strecurat în pat şi a pus, cu o figură suferindă, o punguţă de ceai într-o cană cu apă fierbinte.

— Sunt o mare pacoste, care nu se poate abţine să bea, a mai comentat ea.

După cinci minute, Estelle dormea-tun şi nu era nici măcar ora 10, iar Caroline se simţea cuprinsă de panică. Poţiunea calmantă oferită de Bea Sänger nu o ajuta cu nimic. Prin faţa ferestrei treceau umbre de lilieci. Ce bine ar fi fost să îşi fi luat cu ea câteva dosare, pe ascuns. Sau să o trezească pe Estelle din somnul ei de frumuseţe, cu masca pe ochi şi bine dată cu creme din cap până în picioare, asta i-ar fi plăcut cel mai mult. Noaptea se căsca înaintea ei ca un tunel negru. Douăsprezece ore nesfârşite până se va lumina din nou. Caroline a început să aşeze fiecare piesă a puzzle-ului la locul ei. În ceea ce o privea pe Greta, totul se putea lămuri printr-un simplu test de paternitate, dar cazul Evei era, în schimb, mult mai dificil. Tot ceea ce conta acum era să le vină în ajutor prietenelor sale, problemele proprii puteau să mai aştepte.

46

Valea era înecată într-o ceaţă groasă, iar deasupra ei castelul stătea prins în ghearele beznei. Crenelurile şi siluetele turnurilor începeau uşor-uşor să prindă contur din beznă. Urma cea de-a patra zi a terapiei, şi nu erau deloc semne bune. La etajul al doilea, s-a aprins lumina pe culoar. Ziua se instalase. În orice caz Greta aşa considera, anunţând prin proteste stridente că sosise vremea pentru micul dejun. Topită de oboseală, Kiki a pornit spre bucătărie pe vârfuri, în ciorapi, cu fetiţa în braţe.

Îi trimisese un e-mail lui Max în miez de noapte. *Haide să facem un test.* De la Max a sosit repede un răspuns concis şi limpede. *Tocmai am împachetat periuţa mea de dinţi şi suzeta Gretei pentru testul ADN. Miercurea viitoare avem rezultatul. Până atunci, cel mai bine este să luăm o pauză.* Viaţa lui Kiki se derula într-o viteză ameţitoare: aventura cu Max, mutatul împreună, pierderea serviciului, apariţia Gretei, iar acum ruptura. Într-un asemenea ritm, se putea interesa şi la Hagen Seifritz de un loc de veci convenabil. Kiki habar nu avea cu ce ar fi trebuit să înceapă, dar un lucru era sigur: avea neapărată nevoie de un răgaz.

Falk îi dăduse să înţeleagă că ea şi Greta erau binevenite în bucătăria personalului, până la sfârşitul sejurului. Iar în dimineaţa aceea a întâmpinat-o cu o cafea proaspătă şi pâine abia scoasă din cuptor.

— Arăt ca Rudolf, renul cu nasul roşu, s-a scuzat Kiki.

După discuţiile avute cu Max, se simţea complet dezorientată.

Falk a adus un scaun pentru copii şi a pus pe el un teanc de cârpe de bucătărie, astfel încât Greta să stea cât mai bine. Iar ea îl privea fericită. Micuţa aplica fără niciun efort teoriile lui Leo Falk, împărtăşite chiar din prima seară: îi judeca pe oameni fără nicio prejudecată legată de trecutul,

de statutul sau de perspectivele lor. Falk era prietenos. Falk îi plăcea. Iar viaţa era frumoasă.

Lui Kiki i-ar fi convenit de minune să poată vedea lucrurile la fel.

— Încă nu am reuşit să am parte de o relaţie aşa cum se cuvine, a recunoscut ea. Pentru că fac parte din categoria oamenilor fără planuri comune şi fără mic dejun.

— Cu un copil e mai greu. Şi face foarte rău la sănătate, i-a spus Falk, întinzându-i pâinea, untul şi tot ce mai era pregătit pe masă.

— Socrii mei au ştiut de la început că nu se va alege nimic din toată povestea asta.

— Puteţi realiza mult mai mult decât vă imaginaţi.

— Aşa este, a recunoscut Kiki. Am învăţat atâtea în ultimul an. Daţi-mi puţină spumă de lapte şi vă pot scrie numele cu cafea. Sunt cea mai tare în *coffee art.*

— Ceea ce faceţi dumneavoastră se cheamă sabotaj. Vă sabotaţi singură.

Falk i-a adus imediat un blocnotes şi un creion.

— Cu mulţi ani în urmă, am fost manager. Ştiţi ce făceam cu studenţii care veneau să se angajeze la compania pentru care lucram? Îi puneam să-şi scrie biografia. Şi tema era să dea o întorsătură pozitivă la tot ce li se întâmplase în viaţă.

— Relaţie distrusă, paternitate incertă, serviciu lipsă, o, ce mai poveste de succes!

— Aşa trebuie să vă iasă. Fără niciun ajutor, i-a spus Falk, bătând cu degetul în hârtie.

Greta a ţipat vesel. O amuza ritmul propus de Falk.

— Dar eu ştiu mai bine să desenez decât să scriu.

— Punctul unu. Ştiţi să desenaţi.

— Am doar un picior, ce bine, o pereche de ciorapi mă ţine mult mai mult! Merge aşa?

Greta s-a aplecat în faţă şi a bătut cu mânuţa ei delicată în blocnotes, rostind cu toată seriozitatea cuvinte doar de ea înţelese. Apoi au început să râdă împreună, spre bucuria micuţei.

— Veţi constata cu surprindere ce progrese veţi reuşi să faceţi, a spus Falk.

Apoi a amuţit dintr-odată. În bucătărie apăruse Bea, îmbrăcată în costum de sport, pregătită pentru gimnastica de dimineaţă.

— Nu mai participaţi la program? s-a interesat Bea.

Îşi perfecţionase arta reproşului discret. Deşi nimic nu fusese exprimat direct, reuşise să îi transmită lui Kiki sentimentul ratării.

— Poate cu alt prilej, a promis Kiki. Nu că nu mi-ar fi plăcut. Dimpotrivă.

Bea nici măcar nu a clipit, în timp ce îşi turna ceai într-o cană, ca şi cum ar fi vrut să spună că, oricum, viaţa e plină de deziluzii.

— Nu am rezistat până la capăt, s-a scuzat Kiki, cu tristeţe.

— Ce am discutat până acum? a insistat Falk.

— Am înţeles, *slow movement.* Asta voi face, împreună cu fiica mea. Doar noi două, a încercat Kiki să dea o întorsătură pozitivă eşecului său. Până lunea viitoare nu avem nicio obligaţie.

Apoi s-a lăsat o linişte stânjenitoare. Gretei îi părea rău după jocul minunat, încheiat atât de repede. A bătut din nou cu mânuţa în blocnotes, în speranţa că oamenii aceia mari şi trişti vor râde din nou. Dar, zadarnic.

Fără voia sa, Kiki ajunsese să privească în abisul unei relaţii. Între cei doi nu mai exista niciun gest familiar, nicio atingere, niciun sărut grăbit. Atitudinea lor distantă trăda exact ceea ce încercau să ascundă, atât cât mai putea fi ascuns. Bea Sänger şi Leo Falk nu aveau să mai povestească niciodată, cu ochii strălucind de fericire, despre prima lor întâlnire. Începuturile sunt magice: îţi dai osteneala să te scoli devreme, chiar dacă nu eşti în stare să legi o vorbă înainte de ora 9, pregăteşti micul dejun ca pentru un rege, apoi te străduieşti să faci un sufleu, deşi habar n-ai să găteşti. Dar Bea Sänger şi Leo Falk depăşiseră chiar şi etapa „ai-fi-putut-să-dai-un-telefon-

măcar”. Bea nu îi mai acorda lui Falk nici măcar o privire. Şi ea se dăduse bătută. Fără să îi reproşeze că se vedeau prea puţin, că muncea prea mult şi că le servea micul dejun participanţilor la terapie fără să se consulte înainte. Ei doi nu mai aveau nimic să-şi spună. În afara banalităţilor cotidiene.

— Duşul de la camera 34 nu funcţionează.

— Camera familiei Eisermann?

— La Bad Pyrmont nu se întâmplă niciodată una ca asta, a spus Bea, imitând vocea miorlăită a doamnei Eisermann.

— Am să mă ocup, i-a răspuns Falk iritat.

— Şi ieri ai spus asta. Iar Emmerich nu mai ţine minte unde a pus foarfeca nouă de tuns copaci şi nimeni nu reuşeşte să dea de ea. Ce ocupaţie să le mai inventăm pentru azi?

Gândindu-se la Max, Kiki se bucura în sinea sa că măcar ei doi nu vor ajunge niciodată la un asemenea război conjugal.

Greta a început să râdă, de parcă Bea şi Falk ar fi fost cei mai grozavi clovni de sub soare. Şi poate chiar erau. Apoi Bea a ieşit fără să salute.

— Sunt ca un antrenor de fotbal, s-a simţit el obligat să dea o explicaţie. Mă pricep oarecum la tactică şi la teorie. Dar asta nu înseamnă că aş fi în stare să dau şi goluri.

— Şi cum sună povestea? a întrebat Kiki.

— Banal. M-am căsătorit prea devreme, am avut copii prea devreme, am muncit prea mult, am renunţat cu imprudenţă, am luat-o de la capăt cu imprudenţă. Apoi am divorţat din nou. Şi nici a treia oară nu mi-a ieşit mai bine.

Falk îi povestea totul cu calm şi detaşare.

— În cazul meu e prea târziu, a continuat el pe acelaşi ton. Dar dumneavoastră mai aveţi o jumătate de viaţă înainte, să faceţi totul mai bine.

Uşa s-a deschis din nou. Bea uitase ceva.

— O anume Regine Beckmann a sunat de patru ori, ieri-seară, a spus ea, uitându-se pe un bileţel scos din

buzunarul pantalonilor. Doreşte ca fiica ei să îi telefoneze neapărat. Avem o doamnă Beckmann în grup?

— Regine Beckmann? a întrebat Falk, încercând să-şi păstreze calmul. Eşti sigură?

— E cineva din fan clubul tău? s-a interesat Bea pe un ton caustic.

— Regine Beckmann este mama Evei, i-a scăpat lui Kiki.

Falk şi-a pierdut orice urmă a spiritului său nonşalant.

Kiki a luat creionul şi a notat pe hârtie cea dintâi propoziţie. *Nu sunt singura a cărei viaţă, în ceea ce priveşte relaţiile interumane, este un haos.*

47

În dimineaţa aceea, Estelle nu era singură, ci în compania celuilalt eu al său interior, laş şi ticălos, şi a spiriduşului recalcitrant care îi şoptea că fără o cafea bună nu va fi în stare să înfrunte exerciţiile fizice. Şi nici societatea.

„Dacă nu faceţi mişcare în timpul postului, riscaţi să pierdeţi o bună parte din masa musculară”, răsuna în mintea ei vocea lui Bea.

Curieri, poştaşi şi tot soiul de meşteri. O mulţime de meserii care nu permiteau un somn prelungit dimineaţa. Meserii cu care se ocupau probabil şi amatorii de relaxare prin post, care se strânseseră de ceva vreme în poiană, dornici să nu piardă niciun gram din masa lor musculară, făcând exerciţii fără oprire pe uriaşele mingi săltăreţe. Estelle nu reuşea să priceapă cum de oamenii acceptau atât de uşor să se conformeze unui program de somn stabilit după ritmurile găinilor, ale dobitoacelor şi cine mai ştie ale căror altor viermi matinali. Trezitul de dimineaţă, urmat de gimnastică plină de rigoare, nu putea fi decât un semn de supraapreciere cronică.

— Vă rog să nu încercaţi să îmi vorbiţi. Eu încă mai dorm, le-a prevenit Estelle pe doamnele de marţi, cu tălpile ude şi pielea zbârlită, tremurând din toate încheieturile pe mingea colorată isteric, în decorul medieval.

Dacă ar fi aterizat acolo o farfurie zburătoare, extratereştrii ar fi fost convinşi că pământenii nu erau deloc în toate minţile. Şi pe bună dreptate, considera Estelle. Alături de ea, Judith se străduia din răsputeri. Era eleva model a lui Bea.

— Spatele lipit de minge, picioarele pe pământ, la unghi de nouăzeci de grade, mâinile la ceafă, a şoptit Bea. Ridicaţi mai întâi cotul stâng de zece ori, apoi cotul drept, alternativ. Şi unu, şi doi, şi trei.

Fiecare se silea după puterile sale. Hagen Seifritz gemea, Walkiria se tânguia, duetul mamă-fiică se arăta surprinzător de agil, demonstrându-şi din plin talentul. Estelle făcea toate eforturile, în ciuda orei matinale, să execute acel antrenament coordonat al muşchilor abdominali, sperând că şi intestinele sale îşi vor înteţi activitatea.

— Şi patru, şi cinci, şi şase, şi şaaaapte.

— Mă simt ca o cârpă stoarsă, a gemut Estelle.

— Poate vrei să ştii cum îmi merge mie, s-a văitat Eva.

— Ei, cum îţi merge? a vrut să afle Estelle.

— Mai bine nu mă întreba, a suspinat Eva.

Estelle a rezistat până la opt. La nouă şi-a pierdut echilibrul şi a alunecat în iarba udă, unde imediat a fost salutată de Helmut şi de Hannelore, cu măcănitul lor afectuos.

— Putem să ne dorim să mâncăm ceva anume la primul prânz, după ce se va încheia postul? s-a întrebat Estelle, cu voce tare, privind cele două vietăţi gălăgioase.

Şi atunci nimeni nu a mai putut să se concentreze la exerciţii şi, rând pe rând, au început să îşi piardă echilibrul. Mingea Estellei, scăpată de sub control, a luat-o razna şi l-a dezechilibrat şi pe Hagen Seifritz, care a alunecat într-o parte de pe minge, antrenând-o în cădere şi pe Simone, peste care s-a prăvălit cât era de masiv, îngropând sub el şi *Cronica firmei Dorsch,* pe care Eva o plimba peste tot.

— Merge? şi-a întrebat Hagen partenera cu care împărtăşea acelaşi destin.

— Nu vreau să aud nimic. Doar sufăr, a mormăit Estelle.

Nu simţea nimic din mult-lăudata seninătate care, zice-se, ar fi trebuit să însoţească postul. În schimb, devenise mult mai sensibilă la mirosuri, iar în acel moment Hagen, lac de transpiraţie, răspândea un miros ce amintea de propria lui ocupaţie.

— Sunt îngrozitor de obosită, s-a plâns Estelle. Toată noaptea am avut coşmaruri.

— Totul este în strânsă legătură cu procesul de detoxifiere. Percepţia se ascute, a explicat Bea, cu vocea ei platã.

— Sunt coşmaruri olfactive. Visez papuci de casă umezi. Şi ceai. Găleţi de ceai.

— De sete! Trebuie să beţi mai mult, a ţipat doamna Eisermann. Şi eu spun mereu – beţi, beţi, şi iar beţi!

În cea de-a patra dimineaţă, toate toxinele începeau să o ia din loc, căutându-şi o cale de evacuare verbală. Cu toţii erau irascibili şi agresivi.

— Vreţi o gură de apă? a încercat Bea să dezamorseze situaţia.

— Poate fi şi whisky, cu plăcere, a răspuns Estelle, căreia spiriduşul din ea nu-i dădea pace.

— Nu vă daţi seama că deranjaţi permanent tot grupul? a sărit doamna Eisermann, căutând din priviri şi susţinerea celorlalţi.

— Am glumit şi nimic mai mult, i-a şuierat Estelle.

— Cu toţii am pornit de bunăvoie pe această cale, a profitat domnul Eisermann de ocazie ca să intervină în discuţie, secondându-şi soţia.

— Dumneavoastră, poate, a clătinat din cap Estelle. Pe mine m-a obligat Chanel.

Şi s-a dezlănţuit un tumult. Unii doreau să continue, alţii preferau să stea de vorbă, iar restul se plângeau de gălăgia făcută de Helmut şi de Hannelore, amplificată de teckelul legat în lesă care spumega de la distanţă, fără să se poată apropia de cele două delicatese. Pe scurt, nu mai era mult până să înceapă războiul mingilor viu colorate.

— Încercaţi să vă abţineţi! a explodat Bea, răstindu-se la Estelle.

Apoi s-a întors fulgerător spre cei doi Eisermann, care tocmai se pregăteau să o felicite pentru pasul ei curajos.

— Este valabil şi pentru voi doi.

— Nu s-ar zice că terapia prin post ar avea darul să înseninеze, i s-a adresat Estelle Evei, suficient de tare să o audă toată lumea. Nici măcar pe instructori.

— Ora s-a terminat, a anunţat Bea, crispată.

Apoi s-a întors imediat cu spatele şi s-a îndepărtat în grabă.

— Îşi face şi ea datoria cât poate de bine! s-a revoltat Judith.

— Despre mine vorbeşti? s-a arătat Estelle plăcut surprinsă.

— Nu îţi vărsa nervii pe mine, s-a burzuluit Judith, pornind după Bea, care între timp dispăruse în direcţia castelului.

48

Eva se frământa fără încetare, întrebându-se care ar putea fi următorul pas. Dar îi era imposibil să gândească aşa, pe stomacul gol, şi într-o asemenea agitaţie generală. Estelle suferea de un soi de psihoză de internat, lui Kiki îi ieşea la socoteală un tată în plus, iar ei unul în minus. Terapia prin post ameninţa să se transforme într-un dezastru.

— Acum încep să înţeleg ce înseamnă *slow movement,* a deschis discuţia Estelle, când au intrat în sala de mese. După câteva zile simţi nevoia să o iei încet din loc.

— Călătorului îi stă bine cu drumul, a intervenit doamna Eisermann de la masa vecină.

Partea frumoasă a oricărei călătorii este că poţi întâlni tot felul de oameni. Partea neplăcută – invariabil vei da şi peste o doamnă Eisermann.

— Ce companie, ce reguli rigide, ce program strict, a şoptit Estelle. Data viitoare mergem direct la mănăstire. Sau în cazarmă.

Seninătatea mult-aşteptată, promisă în schimbul renunţărilor, refuza cu încăpăţânare să se instaleze. Lupta ce se dădea în Estelle era mult mai aprigă decât neînţelegerile din jur.

— Postul nu este pentru mine, a hotărât ea. Toată ziua nu fac altceva decât să mă gândesc la mine şi să îmi ascult stomacul. Care e profund jignit.

— Vrei să renunţi? a întrerupt-o Caroline.

Întrebarea a rămas plutind în aer, fără răspuns, deoarece uşa bucătăriei s-a dat de perete. Momentul prânzului. Momentul supei. Bea, care era întotdeauna prezentă, dispăruse cu desăvârşire.

— Să renunţ, eu? Estelle a clătinat din cap cu hotărâre. Nici gând, intru în greva foamei. Protestez împotriva lipsei de umor, a obligaţiei de a păstra liniştea şi a conducerii autoritare. NU mai accept decât un regim de subzistenţă.

Din care, evident, făcea parte şi o jumătate de litru de Achenkirchner. Estelle a luat o lingură şi a amuţit. Iar Eva a înţeles imediat de ce. De la prima înghiţitură se răspândea un sentiment de plăcere şi de mulţumire.

— Au schimbat reţeta, a spus imediat Estelle.

Doamnele de marţi mâncau supa, în extaz. Fără grabă şi în tăcere, aşa cum le ceruse Bea de la început. Niciun cuvânt nu se mai auzea în sala de mese. Hagen Seifritz zâmbea pierdut, şoferul, în mod normal cenuşiu ca piatra, prinsese culoare, Walkiria prost-dispusă zâmbea prevăzător, iar Simone uitase până şi de şuviţele ei rebele, atât de concentrată era să înghită lingură după lingură.

— Vedeţi câtă dreptatea avea Bea, a început Judith, dornică să îi ia apărarea.

Eva se simţea eliberată de toate grijile sale. Ce dacă lecţia de gimnastică se terminase cu puţin scandal? Ce dacă noaptea trebuia să se scoale din trei în trei ore, după atâta apă şi ceai? Ce dacă dimineaţa abia mai putea să se trezească şi să coboare din pat?

Nici măcar de trecut nu îi mai păsa în acel moment. Tot chinul lor nu fusese zadarnic.

— E cea mai bună supă pe care am mâncat-o vreodată, a murmurat ea cât mai încet cu putinţă, ca şi cum s-ar fi temut să nu distrugă sublimul acelei clipe.

— Pot să-ţi dau reţeta, i-a şoptit Judith.

Ceva se schimbase hotărâtor. Dar nu în meniul de post, ci în capacitatea lor de percepţie.

— Cred că am trecut de greu, a spus Caroline, simţind dintr-odată nevoia să zâmbească, la fel ca prietenele ei.

Toată tensiunea acelei dimineţi dispăruse, lăsând locul unei atmosfere destinse.

— Supa nu e densă, dar este săţioasă, s-a entuziasmat Eva. Nu înţeleg cum pot unii să mai mănânce şi altceva după o farfurie de supă.

Totul părea minunat. Dar realitatea a început să îşi ceară dreptul, cu brutalitatea ei obişnuită.

Kiki şi-a făcut intrarea grăbită şi s-a înghesuit lângă Eva. Avea veşti proaste.

— Să o suni pe mama ta, i-a zis. A telefonat de câteva ori.

Eşafodajul de minciuni al Evei începuse să se prăbuşească, dar ea continua să mănânce cu prefăcută nepăsare.

— Nu-i deloc o întâmplare că am aterizat tocmai la Achenkirch, nu? a continuat Kiki. Nu cumva se cunosc? Falk şi Regine?

Eva a simţit cum îi fuge tot sângele din obraji, sub privirile întrebătoare ale doamnelor de marţi. Dar şi-a văzut mai departe de ale ei. De lingură. De gust. De ritual. Tocmai fusese fericită. Fusese. Fusese fericită. Avalanşa pe care o provocase se năpustea acum chiar asupra ei, cu toată puterea.

— Mama mea a lucrat aici, la castel. Cu nouă luni înainte să mă nasc eu, a rostit ea, fără să îşi ridice privirea din farfurie.

Cam la fel se întâmplase şi cu mulţi ani în urmă, când era în clasa a treia şi li se ceruse să scrie o compunere cu tema „Meseria tatălui meu”. Eva simţise că intră în pământ de ruşine, văzându-se nevoită să întrebe, de faţă cu toată clasa, dacă poate să scrie despre meseria bunicului ei. Pentru prima dată recunoscuse atunci că ea nu îşi cunoaşte tatăl şi că nu poate să scrie nimic cumsecade despre el. La fel ca Falk, care nu purta şosete, târând după el traumele copilăriei. Oare exista vreo asemănare cu Falk?

— Eva a găsit o scrisoare printre lucrurile lui Regine, i-a sărit în ajutor Caroline. Trimisă de Leo Falk.

— Ei doi se cunosc, a confirmat Eva. Întrebarea este, cât de bine?

— De aceea vă vânturaţi voi prin sat şi puneaţi întrebări ciudate, plimbându-vă printre morminte vechi, a înţeles Estelle, plăcut surprinsă. Hidro-colono-terapia are un efect secundar agreabil: bârfa din sat este inclusă în preţ.

— Voi aţi ştiut totul? a întrebat Judith, şocată.

— Eu nu am ştiut nimic, la fel ca tine, a consolat-o Kiki.

Evei îi era din ce în ce mai limpede că nu mai poate să dea înapoi.

— Mai întâi vreau să termin de mâncat. Cu calm. Altfel mă apucă burta. Pe urmă am să mă duc să stau de vorbă cu Leo Falk.

49

Vremea se schimbase cu totul. Ploaia bătea în treptele din faţa castelului, picura de pe acoperişuri, se aduna în pahare uitate în curte şi se scurgea pe ferestre. Lămpile galbene din sere luminau palid prin toată umezeala aceea lăptoasă, în timp ce zidurile întunecate ale cetăţii dispăreau treptat pe fundalul cerului cenuşiu. Nici măcar Helmut şi Hannelore nu mai aveau nimic de comentat pe o asemenea vreme şi preferaseră să se retragă în şură.

Doar Judith mai bătea potecile transformate de ploaie în adevărate piste de săniuş şi la un moment dat chiar a fost depăşită de câţiva *mountain biker*-i sălbatici, care au reuşit să o stropească din cap până în picioare. Dar ea aproape că nici nu a băgat de seamă. Îşi înfigea cu putere beţele de schi în terenul alunecos. Înainta în ritm susţinut pe poteca abruptă, bătută cu secole în urmă doar de măgarii care aprovizionau castelul cu apă. Ploaia îi făcea foarte bine.

Trebuie să pui în mişcare şase sute de muşchi ca să mărşăluieşti într-un ritm alert şi să dai simultan şi din beţe, în *nordic walking.* Judith spera ca printre cei şase sute de muşchi să se numere şi cei aflaţi în strânsă legătură cu centrul furiei. Ca să i se domolească toată tensiunea pe care o acumulase de atâta vreme. Se simţea atât de jignită că nimeni nu mai avea încredere să îi împărtăşească niciun secret. Şi nimeni nu mai avea nevoie de prietenia ei.

— Am vrut să îmi limpezesc mai întâi totul în minte, îi explicase Eva.

Şi, spre deosebire de ea, Caroline înţelesese totul, de la bun început.

Dar Judith nu era singura care se căuta pe sine. Dintr-un refugiu de la marginea pădurii se ridica o dâră de fum subţire, iar printre pereţii de scândură se vedea o pereche de pantofi de sport. Apropiindu-se uşor, Judith a constatat

că nu micuţa Simone se juca aici de-a v-aţi ascunselea, ci chiar Bea Sänger.

— După prima mea săptămână de post la Achenkirch, m-am lăsat de fumat. Sunt opt ani de atunci. Acum am cerut ţigări de la un bucătar.

Judith s-a aşezat lângă ea.

— Estelle nu vorbeşte serios. Şi, în orice caz, nu trebuie să o luaţi personal.

— Leo se pricepe cel mai bine la asta. Cum să se poarte cu oaspeţii, s-a blamat Bea. El este mereu pregătit să pareze, inventează poveşti şi prepară micul dejun cu mâna lui, când oamenii nu mai rezistă. Şi pentru fiecare oaspete are pregătit câte un sfat, lăsându-i sentimentul că el ar fi cel mai important din tot grupul. Şi, în final, toţi îl iubesc puţin.

Judith se simţea uşor stânjenită. Oare şi ea îl iubea puţin pe Leo Falk?

— Eu sunt de părere că şi dumneavoastră vă faceţi foarte bine datoria, i-a mărturisit Judith cu toată sinceritatea.

— Aş fi în stare să-i strâng de gât pe cei doi Eisermanni, a clătinat Bea din cap. Deşi n-ar ajuta la nimic. Cei din categoria lor parcă sunt donaţi. Apar în fiecare grup şi ei ştiu cel mai bine totul. Şi o Estelle, dispusă să pună totul la îndoială.

— Prietenele mele pot fi obositoare, este adevărat, a recunoscut Judith.

— Leo m-a sfătuit şi pe mine la fel ca pe Kiki Eggers. Să îmi scriu povestea şi să îmi scot în evidenţă toate punctele forte. Şase luni mai târziu, am renunţat la serviciul pe care îl aveam şi m-am mutat la castel. Îndrăgostită lulea. Astăzi mă întreb ce caut aici.

— Aveţi un bărbat alături, i-a sugerat Judith.

— Leo şi cu mine ne completăm perfect, a mărturisit Bea. El elaborează teoria, eu o pun în aplicare. El pregăteşte micul dejun, eu masa de seară. Eu gătesc. El mănâncă. El se plimbă în weekend prin natură. Mie mi-ar plăcea să

merg la teatru. Eu iubesc marea, iar el muntele. Eu îmi doresc un copil. El are deja. Eu vreau să mă căsătoresc. El este deja. El este căsătorit cu burgul.

— Nu sună deloc simplu, a zis Judith.

— Ne completăm perfect, a continuat Bea, aprinzându-şi încă o ţigară. Dar din păcate nu ne potrivim câtuşi de puţin.

— Nu am niciun chef să o iau de la început. Nu, sub niciun motiv. Nu mă simt în stare.

Judith avea sentimentul că se întâlnise cu sine. Întotdeauna se simţise atât de nefericită. Dar acum, discutând cu Bea, înţelegea că reuşise să facă un pas mai departe. Mai exact, să trăiască singură şi să fie împăcată cu soarta.

— Înainte să îl întâlnesc pe Leo, am fost singură patru ani, i-a mărturisit Bea. Ceea ce nu e deloc pe placul meu. Mi se pare o mare risipă să trăieşti singur.

— Şi eu gândesc la fel, a zâmbit Judith. Asta înseamnă ceva.

— De mult nu mai înţeleg ce caut eu aici, a recunoscut Bea, fără să îşi dezlipească privirile de la Judith.

Priviri puternice ca un fulger.

50

— Domnul Falk este în continuare într-o discuţie.

Eva se plimba prin aripa modernizată a castelului, care de obicei le rămânea ascunsă vizitatorilor. Etajul de deasupra sălii cavalerilor adăpostea o serie de birouri, cât se poate de funcţionale. Unde trecutul nu mai îndeplinea decât rolul de accesoriu. Vitrinele luminate ofereau privirilor exponate ce datau din Jurasic – păsări fosile, libelule, amoniţi primitivi şi amprente de plante descoperite pe valea Altmühl, vechi de milioane de ani. Burgul Achenkirch nu era doar o relicvă a Evului Mediu, ci şi un hotel modern, înzestrat cu toate accesoriile pentru agrement. Dincolo de pereţii din sticlă mată, Falk negocia planurile sale de viitor cu câţiva reprezentanţi districtuali ai unui birou de turism.

— Înainte, existau clienţii fideli, care veneau în sejururi de câte două sau de trei săptămâni, pentru excursii pe valea Altmühl, începuse să îi explice tânăra dinamică din anticameră. Terminase facultatea la Eichstätt, Turism şi antreprenoriat, şi era hotărâtă să îi demonstreze Evei toate abilităţile dobândite. Astăzi, un castel şi puţin peisaj nu mai sunt deloc suficiente, a continuat ea. Acum mizăm pe evenimente – dineuri în atmosferă horror încărcată de mister, banchete cu porc mistreţ, festivaluri…

— Terapie prin post, a completat Eva.

— Anul viitor ne vom reorienta spre ecologie şi protejarea mediului. Dacă vom obţine subvenţii.

Fotografiile înrămate de pe pereţi prezentau lucrările de renovare desfăşurate de-a lungul ultimelor decenii, pe care Eva le studia cu toată atenţia.

— Incredibil cum era aici pe vremuri, a comentat tânăra, care nu lăsa să-i scape nimic. Domnul dr. Falk a renunţat la tot ca să reconstruiască burgul. Este ca o iubire veche, de care nu se poate despărţi.

— Dacă nu sunt atent, le povesteşte oaspeţilor toată viaţa mea. Şi nu îmi pot permite să nu fiu atent, a zis Falk, care apăruse pe neaşteptate din biroul său.

Asistenta se grăbea să îi conducă spre ieşire pe oaspeţi, iar Eva a rămas singură cu Falk, care nu-şi stăpânea curiozitatea.

— De câteva zile mă întreb de cine îmi aduceţi aminte.

— Ochii spun totul, aşa merge vorba, i-a replicat Eva.

Era ciudat de calmă. Şi foamea îi dispăruse. Se simţea în schimb puternică, într-o stare vecină cu euforia, deşi nu ar fi crezut niciodată că ar fi îndrăznit să îl atace pe Falk direct, fără niciun subterfugiu. În mintea ei năvăleau în acelaşi timp mii de întrebări. Cu ce trebuia să înceapă?

— Nu am ştiut niciodată că Regine era însărcinată, i-a luat-o Falk înainte. Doar după câteva luni am reuşit să aflu de ce a dispărut de la castel aşa, fără nicio vorbă.

— Aţi fost prieten cu Regine? a întrebat Eva, iar Falk a încuviinţat imediat. Cât de buni prieteni?

— Făceam împreună autostopul ca să mergem pe ascuns la cinematograf, în Eichstätt. Nu-mi aduc aminte nici măcar de un singur film văzut împreună. Doar de genunchiul ei alături de al meu şi de mirosul de fixativ.

— Şi altceva, în afară de cinematograf?

Asistenta a apărut în birou, privind spre Eva.

— La telefon este mama dumneavoastră. Pare să fie ceva important.

Pentru Regine, totul era o chestiune de viaţă şi de moarte. Eva înţelesese de mult, Regine considera un afront personal orice tentativă a fiicei sale de a afla ceva despre tatăl său. Dar de la începutul terapiei reuşea să se depăşească pe sine, de o sută de ori în fiecare zi. Eva a întins mâna după aparat. Sosise momentul să îşi facă ordine în viaţă. Acum.

— Ce-i cu povestea asta, Eva? a ţipat Regine, după ce Eva abia apucase să zică „alo”. Ce cauţi la Achenkirch? De ce nu m-ai întrebat…

Regine nu a apucat să continue.

— Te-am întrebat. De nenumărate ori, a întrerupt-o Eva brutal.

Falk se pregătea să se retragă, dar Eva i-a făcut semn să rămână. Nu mai era un secret.

— S-a supărat mama că m-am apucat să trăncănesc? s-a auzit o voce subţire, în fundal.

— E Lene? a întrebat Eva.

— Suntem împreună, în acelaşi salon, a asigurat-o Regine. Altfel n-aş fi prins de veste că mă lucrezi pe la spate.

— Am găsit o scrisoare de la Leo Falk, i-a spus Eva. O invitaţie la castel.

— Nu i-am răspuns niciodată. Nu poţi să îţi imaginezi ce înfiorătoare a fost perioada petrecută la Achenkirch. Vânt neîntrerupt, regulament draconic, pe scurt, o temniţă. Nu mă încearcă nici cea mai mică dorinţă să îmi aduc aminte de domnişoara Dorsch.

Printre cuvinte, Eva îi simţea teama. Zeci de ani îşi dorise nespus această discuţie. Deşi îi era foarte frică de ea. Furtuna se dezlănţuise. Întrebarea aştepta deschis, pe masă. Nu se mai putea face niciun pas înapoi. Răspunsul trebuia să vină, fără întârziere. Şi atunci se va stârni o nouă furtună. Eva nu mai putea fi abătută din calea ei.

— În ciuda a tot ce s-a petrecut, Falk ţi-a scris, a întrerupt-o Eva din nou. Asta mă interesează. Ce anume s-a petrecut.

— Nu are niciun sens să discutăm despre greşelile trecutului. Pe domnişoara Dorsch am iertat-o demult.

Regine căuta să se eschiveze. Ca de obicei.

— Frieda Dorsch nu mă interesează câtuşi de puţin. Eu vreau să ştiu cine este tatăl meu, a spus Eva.

Câteva secunde, s-a lăsat o tăcere apăsătoare. Apoi Regine a început să râdă nervos. În hohote.

— Eva, nu se poate să gândeşti cu adevărat una ca asta, să crezi că Leo…

Eva a activat difuzorul, să poată auzi şi Falk, şi întreaga încăpere a fost inundată de vocea Reginei. Prea înaltă. Prea repezită. Prea agitată.

— Eram nefericită, şi s-a întâmplat ca Leo să fie prin preajmă. Asta-i tot. Nu era genul meu. Părul zbârlit, picioarele murdare. Maică-sa umbla după el să îl îndoape tot timpul, îi era teamă să nu sufere de foame, bietul ei Leo. Cum să îţi petreci viaţa alături de un asemenea om?

Eva l-a măsurat pe bărbatul atrăgător şi plin de succes din faţa ei.

— Frieder, după care mureau toate fetele, cântăreşte acum o sută şaizeci de kilograme, are chelie şi conduce discobuzul, a rostit Leo, zâmbind chinuit.

— Cine se aude acolo? a sărit Regine, îngrozită.

— Domnul Falk e alături de mine. Cel mai bine e să limpezim totul chiar acum. Împreună.

— Vai, ce nebunie, Eva! Vino imediat acasă şi discutăm în linişte.

— Discutăm acum. Nu mă grăbesc deloc.

— Habar nu ai în ce te bagi. Ne împingi în dezastru.

— Ce înseamnă „ne”? Tu? Eu?

Regine nu i-a mai răspuns. Pe fir se lăsase liniştea.

— Ce s-a întâmplat?

— Avem musafiri, a ocolit ea răspunsul.

În salon intraseră vecinii Reginei din Uliţa Vulturului, prietenii ei dintotdeauna. Familia Schmitz făcuse rost şi de două scaune cu rotile.

— E vreme frumoasă, a explicat Regine. Suntem invitate la un picnic afară, pe gazon.

— Oma vorbeşte la telefon cu mama, i-a anunţat Lene. Se ceartă.

— Vreau să ştiu, mamă. Chiar în clipa asta, a insistat Eva.

— Vorbim mai târziu, a încheiat Regine discuţia. După ce te potoleşti.

Evei nu-i venea să creadă. Ea îşi căuta rădăcinile, iar mama sa amâna toată discuţia pentru un picnic în faţa spitalului.

— Nu s-a schimbat deloc, din anii şaizeci. Măcar dacă s-ar abţine de faţă cu vecinii.

— Mama dumneavoastră are perfectă dreptate în două privinţe. Eu arătam ca o găluşcă de Boemia. Şi nu vă sunt tată. Spre regretul meu.

Vântul se pornise din nou, iar Eva simţea cum îi zvâcnesc tâmplele.

— Eu nu am jucat decât un rol de rezervă, din punctul ei de vedere, a recunoscut Falk. Dar nu în prima linie. Regine fusese părăsită, iar eu am avut voie să o consolez. Dar foarte puţin.

— Părăsită de cine?

— Îşi întâlnise alesul la sărbătoarea de mai. Jos, în sat. I-am scos din păr o jumătate de căpiţă de fân, noroc că nu a prins-o Dorsch.

— Şi?

— Apoi a apărut la mine în cameră. Cu o geantă pregătită.

— Voia să fugă? Cu omul acela de la sărbătoarea de mai?

— Voia să coboare în sat, pe drumul secret, i-a confirmat Falk. El o aştepta la Raţa sălbatică.

— Şi unde voia să fugă?

— În Scoţia. La Gretna Green. Unde te puteai căsători fără consimţământul părinţilor.

Evei nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— După o singură după-amiază petrecută împreună?

Ea nu luase niciodată o hotărâre pripită, dar Regine era în stare de orice.

— Şi când a ajuns în sat, la Raţa sălbatică izbucnise incendiul. Iar omul acela dispăruse.

— Dispăruse? a repetat Eva, ca un ecou.

— Roberta a susţinut întotdeauna că marele necunoscut, adică bărbatul acela, ar fi pus focul. Dar nimeni nu a crezut-o.

Eva se străduia să aşeze lucrurile la locul lor. Regine întâlnise la sărbătoarea de mai un bărbat de care se

îndrăgostise pe loc, după ce trăseseră un pui de somn într-o căpiţă de fân. Şi în aceeaşi seară se şi hotărâseră să fugă împreună. De aici însă toate scăpau de sub control. Să îl fi surprins cu altcineva? Să fi avut vreun amestec în acel incendiu? Sau… şi una, şi alta? Dar oricum, toate se înnodau în jurul acelei zile. Şi al misteriosului incendiu, care generase atâtea poveşti.

Falk era la fel de derutat.

— Tot ce ştiu este că marele necunoscut s-a căsătorit, nu după mult timp.

— Adică se hotărâse să fugă la Gretna Green şi apoi s-a însurat rapid cu altcineva?

Nu doar mama ei era înclinată spre hotărâri grăbite, dar şi tatăl părea la fel de nesăbuit. Eva simţea că se prăbuşeşte.

— Prin urmare, acum trebuie să îl caut pe marele necunoscut?

— Au existat nenumărate zvonuri. Jumătate de sat se lăuda că s-ar fi culcat cu Regine, i-a mărturisit Falk. După părerea mea, era mai degrabă foarte timidă. Îmbrăţişări, sărutări şi nimic mai mult. În ceea ce mă priveşte, a mai adăugat el. Mama dumneavoastră a fost prima mea mare iubire. Însă inaccesibilă.

Evei îi era suficient cât auzise. Ajunsese aproape de uşă, când Falk a oprit-o.

— Poftiţi, a sosit o scrisoare pentru prietena dumneavoastră.

I-a întins un plic mare, expediat de biroul lui Caroline.

— Îmi pare rău, a mai adăugat Falk. Mi-ar fi făcut plăcere să apară un copil cu care să pot lua totul de la început. Dar dacă i-aţi întreba pe ceilalţi copii ai mei, aţi afla că nu aţi pierdut mare lucru.

51

Fânul provenea dintre desişurile cu jnepeni de pe valea Altmühl, consolarea de la Judith şi Estelle, iar informaţia importantă de la Caroline. Misteriosul plic conţinea un teanc de fotocopii ale articolelor apărute în ziarele vremii despre incendiul de la Raţa sălbatică. În acele momente Caroline se ocupa de trierea informaţiilor, în vreme ce toată lumea se dedicase exclusiv destinderii în centrul de wellness al castelului. Fostul spaţiu destinat armelor şi uneltelor era lipit de clădirea principală şi adăpostea o saună, o baie de abur şi mai multe spaţii pentru tratamente speciale.

Eva stătea întinsă pe un grătar de lemn, înfăşurată într-o pânză albă de in. Un strat de fân cald şi umed îi acoperea întreg corpul. Baia de fân era ultimul tratament al zilei, fiind menit să stimuleze detoxifierea şi purificarea, asigurându-le participanţilor la terapia prin post o stare de bine, ca să poată adormi în linişte. Dar Caroline, care nu mai credea în miracolele naturii, a ales să renunţe la bucuria promisă de acel pat umed, preferând să se aşeze comod într-un fotoliu de răchită, în apropierea prietenelor sale bine împachetate, ca să îşi citească în tihnă materialele primite de la birou.

— Crezi în teoria lui Falk? a întrebat Judith, bine împachetată în fân, întinsă lângă Eva.

— Un om care recunoaşte că în tinereţe era o găluşcă nu poate fi decât cinstit, a hotărât Estelle.

Dar Eva nu era convinsă.

— Nu mai ştiu deloc ce şi pe cine să cred.

În loc să se bucure de parfumul poienilor proaspăt cosite şi de ierburile aromate, încerca să îşi imagineze cum trebuie să fi arătat iubirea în timpurile în care *safer sex* însemna doar lipsa părinţilor de acasă. În jumătate dintre căsnicii, primul copil venea pe lume la şapte luni. După

nuntă. O întreagă naţiune concepută în spatele geamurilor aburite ale broscuţelor VW, pe malul lacurilor sau în poduri pline cu fân. Dar Eva nu avea pic de experienţă în acest domeniu. Cum Frido nu se lăsa antrenat în niciun fel de activitate *outdoor,* singura lor aventură începuse într-o poiană, dar fusese zădărnicită de apariţia unei colonii de furnici roşii, de pădure.

— Ce poate fi mai lipsit de romantism decât să fii procreat printre vaci?

Fânul strecurat prin pânza subţire îi dădea o idee despre cum trebuie să fi fost în acele momente. Din fotografii îşi putea da seama că ziua de 1 mai 1965 fusese deosebit de caldă. Şi în mod sigur tânărul domn nu putea avea la el o jachetă pe care să o aştearnă în fân, cavalereşte, ca să se întindă confortabil pe ea, cu Regine în braţe. Eva s-a înroşit.

Pe de-o parte nu îi era prea uşor să şi-o imagineze pe mama ei în intimitate, dar şi temperatura din patul ei cu fân atinsese limita de patruzeci de grade. S-a întors spre Caroline.

— Spune odată ce scrie acolo.

— Multe le ştim, i-a răspuns Caroline, citindu-i în grabă câteva din titluri: Raţa sălbatică în ruine, după incendiul din noaptea de mai. Un mort şi un rănit grav în urma dezastrului. Dramă în familia hangiilor din Achenkirch. Hangiul a murit mistuit de flăcări, iar fratele său a fost grav rănit, în tentativa de a-l salva. Willi şi Emmerich K.: lovitura teribilă a sorţii. Oala cu bârfe fierbe la Achenkirch: poliţia criminală din Eichstätt preia cercetările. Focul a pornit din podul cu fân. Bănuiala cade asupra unei perechi de îndrăgostiţi. A încetat căutarea marelui necunoscut.

Eva avea senzaţia că ia foc. Se simţea ca un curcan pregătit la temperatură joasă, pentru masa de Crăciun. Dar nu în untură, ci în uleiurile eterice eliberate de pachetele de fân. Picioarele îi luaseră foc, măruntaiele începuseră să fiarbă, iar creierul i se frăgezea lent.

— Să fi fost Regine? Cu iubitul ei, în podul cu fân? a şoptit Eva.

— Dacă ar fi existat dovezi, ar fi fost reţinuţi, i-a răspuns Caroline.

Estelle a oftat fericită. Îi plăcea la nebunie să stea îngropată până la gât în fânul încălzit şi să născocească scenarii demente. Se potrivea mult mai mult cu aşteptările ei de la un program de relaxare, comparativ cu mingile acelea stupide pe care trebuia să te bâţâi până la epuizare.

Judith, aflată alături, a început să strănute.

— Nu m-a tentat niciodată o escapadă într-un lan de grâu.

— Se poate comanda un pachet „Sex în fân”, costă 29,90 euro pe Internet, le-a asigurat Caroline. Le distribuie un client de-al meu.

— Şi e ilegal? s-a interesat Judith.

— În ce priveşte fânul, nu. Mai prost e cu accesoriile de Sex Shop.

— Şi ce, accesoriile sunt ilegale? a întrebat Estelle.

— Ilegal este să ceri plata în avans, să nu livrezi marfa şi să îi trimiţi înapoi clientului un cec pe care scrie: „Rambursare contravaloare penis XXL.” Care trebuie depus personal, la un ghişeu la bancă, pentru a fi încasat.

— Asta-i tot? a întrebat Eva nerăbdătoare, înainte ca prietenele ei să se lase cucerite cu totul de savoarea culiselor avocăţeşti.

— Aici este citată Frieda Dorsch, a spus Caroline, punându-i Evei o copie în mână.

Eva a parcurs în viteză primele paragrafe.

— Conducătoarea căminului de odihnă pentru copii, Frieda Dorsch, respinge cu hotărâre orice acuzaţie la adresa ucenicelor ei, a citit Eva. Sora industriaşului Anton Dorsch afirmă că tinerele femei sunt educate în spiritul disciplinei, ordinii şi moralei, orice abatere fiind pedepsită fără întârziere.

— Oare de ce o fi fost trimisă Regine atât de departe de casă, în ucenicie? Cu ce le-o fi greşit? a întrebat Judith.

— Poate că era greu de ţinut sub control, şi nimic mai mult, a presupus Estelle. Şi nici nu poţi să-i învinuieşti, a mai adăugat ea, zâmbind.

— Întotdeauna Regine a fost însetată de libertate şi se prea poate ca bunicul să-şi fi imaginat că Frieda Dorsch ar putea să o ţină în frâu, a spus Eva, ridicând din umeri.

— Achenkirch, septembrie 1965, a continuat Caroline. Primarul Adolf Fasching devine cel dintâi şef al brigăzii de pompieri voluntari Achenkirch. Sfârşitul tragic al iubitului hangiu Willi Körner arată cât de importantă este înfiinţarea unei brigăzi de protecţie la Achenkirch, capabilă să intre în acţiune imediată şi directă pentru stingerea incendiilor. Hidrantul…

— Treci la următorul articol, a întrerupt-o Estelle. Nu mai vreau să aud de apă nici pentru stingerea incendiilor.

— Brigada de pompieri voluntari Achenkirch sărbătoreşte binecuvântarea bisericească a autovehiculului de stingere a incendiilor ASI 25/16, a citit Caroline. Şeful brigăzii, Adolf Fasching, bla-bla-bla…

— Asta e tot? După atâtea cercetări? a exclamat Eva, disperată.

— Următorul articol e din vara lui 1967, a revenit Caroline, clătinând din cap. Deschiderea festivă a hotelului de la hanul Raţa sălbatică.

— Au avut un adevărat noroc că maşina de intervenţie din localitatea vecină nu a ajuns la timp, a judecat Estelle.

Fără banii de asigurare, Roberta Körner n-ar fi fost niciodată în stare să reconstruiască ceva. Prea multe economii oricum nu putea să aibă, ea, o tânără văduvă cu locul de muncă distrus în incendiu.

— *Cui bono,* aşa se cheamă asta, a completat Caroline. Cui foloseşte delictul?

— Proprietarii Raţei sălbatice sunt singurii care au profitat de pe urma incendiului. Roberta, adică, şi Emmerich, a concluzionat Eva.

— Şi familia Fasching, a intervenit Estelle. Odată ce ai sub comanda ta, într-un sat, brutăria, primăria şi pompierii voluntari, echivalează cu o dictatură.

— E totul în regulă? V-aţi relaxat, cum a fost baia de fân? a răsunat vocea voioasă a asistentei. Veţi dormi la noapte ca nişte îngeraşi.

În loc de răspuns, un suspin colectiv. Din toate articolele vremii nu reuşiseră să afle nimic ce le-ar fi putut asigura un somn liniştit. Iar Eva înţelesese, în sfârşit, că dacă dorea să afle ceva despre tatăl ei, trebuia să coboare de la castel în vale. La Roberta. Cine, dacă nu ea, putea să-şi amintească mai bine noaptea aceea de mai, din urmă cu patruzeci şi şase de ani?

52

Kiki a smuls dintr-o singură mişcare pânza pe care o aruncase peste oglindă. În vreme ce prietenele sale îşi făceau baia de fân, ea preferase să se retragă în cameră, cu Greta. Falk avea dreptate. Venise vremea pentru o întâlnire cu ea însăşi. Şi a început să se plimbe prin faţa oglinzii, îmbrăcată sumar şi cu pantofi cu tocuri înalte. Cu simţ critic şi-a îndreptat umerii, şi-a ridicat sânii, şi-a mângâiat abdomenul, studiindu-şi coapsele şi şoldurile. Limpede, la Victoria's Secret n-ar fi avut nicio şansă să-şi găsească de lucru, dar pentru uz casnic nu era chiar atât de rău. Pe cântarul din camera medicilor putuse constata cu bucurie că scăpase de patru kilograme. Iar lipsa lor îi redase farmecul de altădată şi, nu în ultimul rând, puterea de atracţie.

„E o minune că nu cazi în faţă", îi spunea Max în timp ce era însărcinată. Iar acum, după şase luni şi jumătate de la naştere, nimic nu mai amintea de burta aceea imensă. Cât de fericiţi fuseseră. Gândul la Max o durea, pur şi simplu. De ce trebuia să dureze atât de mult un banal test de paternitate?

Kiki s-a strecurat cu grijă în pat, lângă Greta. Micuţa sugea în somn dintr-o suzetă imaginară, cu ambele mâini întinse deasupra capului şi cu burtica dezvelită. Kiki a acoperit-o cu grijă şi şi-a luat alături blocnotesul dăruit de Falk. Sub *Ştiu să desenez* a adăugat cu mândrie *Pot purta din nou bikinii mei preferaţi.*

Poate că nu era tocmai genul de însemnare la care se aştepta Falk, gândindu-se la reuşitele vieţii, dar pentru ea avea mare importanţă. Alături a scris: *Greta.* Şi pentru că nu i se părea suficient, a mai de câteva ori. *Greta. Greta.* Din ce în ce mai mare şi cu înfloriturі pe litere. *Greta.*

Dacă luase vreo hotărâre corectă în viaţa ei, aceea fusese legată de apariţia Gretei. Nu ezitase nicio secundă.

La fel şi Max. Ce se va întâmpla cu ei mai departe? Peste o săptămână, avea să vină rezultatul. Până atunci, pauză. Trebuia să uite de toate. Avusese două legături amoroase cam în acelaşi timp. Iar după nouă luni se născuse Greta. Asta, da, reuşită de viaţă.

„Începeţi cu momentul în care aţi venit pe lume. Ca într-o biografie”, îi sugerase Falk. Dar asta nu o interesa pe Kiki. Ce sens ar fi avut să se străduiască să îi vină o idee, spre exemplu că turul de onoare din clasa a unsprezecea fusese ca un marş triumfal? La ce bun să sape în trecut, ca porcul după trufe? Mult mai interesant i se părea prezentul. Şi ziua de mâine.

Dintr-un automatism, Kiki a început să umple spaţiul liber din jurul cuvintelor cu tot soiul de schiţe. Liniile au început să se închege în forme, iar formele în piese noi, ce completau de minune ideea acelui serviciu de hârtie. Se prea poate ca proiectul pe care i-l prezentase lui Moll să fi avut nevoie de o extindere. Unele servicii de masă numărau peste şaizeci de piese diferite. Poate ar fi trebuit să se gândească puţin şi la boluri pentru cereale, şi la păhăruţe pentru ouă, şi la platouri pentru fursecuri. Iar schiţele au început să umple pagină după pagină, aşa, din nimic. Nici nu şi-a dat seama când a trecut o oră, lăsându-şi imaginaţia să cutreiere în libertate.

Nu renunţ niciodată, a notat ea. Kiki îşi iubea meseria, chiar dacă ajunsese într-un moment în care aceasta era pe cale să se transforme în hobby. *Sunt o bună colegă,* a scris dedesubt şi iar s-a poticnit. Cuvintele nu fuseseră niciodată punctul ei forte. Mai degrabă faptele. Dar nu era uşor să gândeşti pozitiv. Cum ar fi putut să îşi justifice, spre exemplu, înclinaţia spre toate acele alegeri nefericite din viaţa ei, în ceea ce privea nenumăraţii parteneri alături de care îşi petrecuse un timp? Cum putea să noteze asta, într-un registru pozitiv? *Descopăr ceva ce îmi place aproape la fiecare bărbat care îmi iese în cale.* Dar a preferat să

păstreze tăcerea asupra preferinţei sale pentru poziţia orizontală. În acel moment, nu avea niciun argument că ar putea fi ceva pozitiv.

53

Erau zorii celei de-a cincea zi. Doar Judith era suficient de trează ca să poată saluta acea dimineaţă pe cale să înceapă. În cetatea medievală toată lumea se bucura de somn, ca Frumoasa din pădurea adormită. Judith privea fermecată momentul răsăritului de soare în curtea pustie a castelului. Aerul era umed şi strălucea în nuanţe cenuşiu-albăstrui, învăluind aleile pietruite şi pajiştile din jur, ca un strat magic coborât peste noapte. Vântul puternic mătura frunzele toamnei în bălţile rămase în urma ploii. Judith se simţea fericită, fără să ştie prea bine de ce. Păcat că asemenea senzaţii nu se puteau păstra la sticlă, pentru a se putea bucura de ele în zilele proaste, ca de un vin bun. În comparaţie cu haosul din viaţa prietenelor sale, existenţa ei era limpede şi lipsită de complicaţii.

Acasă trebuia să se chinuie pentru a-şi duce la bun sfârşit întregul program de fitness, în timp ce aici, în decorul medieval, corpul său dovedea o supunere oarbă, executând fără nicio greutate toate exerciţiile yoga integrate de o vreme în rutina fiecărei dimineţi. Chiar dacă era atât de devreme. Postul sever funcţiona ca o sursă de energie, venită din interior. Iar ea reuşea să facă toate acele mişcări fără niciun efort, lin şi firesc. Trupul său era plin de vigoare.

Nici nu s-a sinchisit când şi-a dat seama că o urmărea cineva. Bea Sänger se oprise din plimbarea ei matinală şi o privea.

— Totul pare atât de firesc în mişcările pe care le faceţi dumneavoastră, a spus Bea. Dacă încerc şi eu, e greu de zis dacă e yoga sau o criză de epilepsie.

— Mişcările trebuie executate extrem de lent, astfel încât corpul să îşi găsească echilibrul. Acesta-i secretul. Doriţi să vă arăt? s-a oferit Judith.

Bea a aprobat din cap. După povestea cu Philipp, Judith începuse să se simtă o ratată, pentru totdeauna. Niciodată nu va putea avea o carieră strălucită, precum Caroline, sau o familie fericită, ca Eva. Şi nicio prezenţă încântătoare, ca Estelle, cât despre talentul lui Kiki nu mai încăpea discuţie.

Iar acum îi făcea foarte bine să întâlnească un om care să îşi dorească să înveţe ceva de la ea. Judith s-a apropiat de Bea şi şi-a pus palmele pe umerii ei delicaţi, ca să îi corecteze poziţia. Apoi mâinile ei au alunecat spre şolduri, într-o zonă pe care tricoul nu o mai acoperea. Bea avea o piele fină şi caldă. Judith nu mai înţelegea nimic din ceea ce se petrecea cu ea: de ce i se muiaseră genunchii? De ce se simţea stingheră? Şi de ce o privea Bea atât de straniu?

— Eu sunt Bea, i-a spus ea pe neaşteptate. Vrei să ne tutuim?

Judith a încuviinţat din cap, rostindu-şi numele cu voce tremurată. Cu doar o clipă în urmă, toate fuseseră limpezi în mintea ei. Iar acum se întreba dacă nu ar fi fost nevoie şi de un sărut, după ce stabiliseră că îşi pot spune pe nume. Dacă burgul acela i se păruse de la bun început atât de familiar, propriile ei sentimente deveneau din ce în ce mai străine. Aerul scânteia, iar ele se apropiaseră atât de mult, când un ţipăt sfâşietor le-a smuls din farmecul acelei clipe.

— Elliot! Vino imediat la mine! Elliot!

De zile întregi, şoricarul nu îşi lua ochii de la raţele alergătoare indiene. Şi, profitând de un moment de neatenţie din timpul plimbării matinale, se smulsese din lesă. În sfârşit venise şi ceasul lui de glorie. În urma şoricarului orbit de nerăbdare, se rostogolea Walkiria, desculţă, bolborosind fără întrerupere. Cu o mână îşi ţinea strâns elasticul oribililor ei pantaloni de trening, de culoarea vişinei coapte, care la fiecare pas alunecau dezvăluindu-i şoldurile generoase şi pasiunea pentru lenjeria romantică, din dantelă. Şoricarul se mişca iute, dar Judith a fost şi mai rapidă, reuşind să calce hotărât pe lesa târâtă după el, frânându-i brusc pornirea de vânător. Dar şi pornirile sale. Vraja se risipise, odată cu Walkiria care se

îndepărta cu şoricarul ei proaspăt recuperat, într-o cascadă de reproşuri. Lăsând în urmă numai un sentiment ciudat. Fusese la pas să o sărute pe Bea? Acesta să fi fost mesajul trimis de destin, în noaptea de Anul Nou? O viaţă simplă, la îndemâna oricui. Sau să fi fost doar o iluzie?

54

— Ce se întâmplă cu Judith? s-a arătat Eva surprinsă.

Judith chicotea fără încetare cu Hagen Seifritz. Iar în timpul orei de gimnastică, plutise peste întreaga poiană, chiar dacă abia se luminase de ziuă.

Bea Sänger renunţase la experimentele de până atunci şi trecuse la o serie de mişcări noi, de antrenament în tandem, pentru *nordic walking,* pe gazonul din faţa castelului. Pentru detensionarea corporală. Flotări, ridicări la bară, genuflexiuni şi fandări. Toţi erau lac de transpiraţie, când Kiki a renunţat la orice aparatură, continuându-şi programul cu ajutorul Gretei, pe care o arunca în sus şi în jos, spre marele ei amuzament.

Caroline se simţea dărâmată. Timpul i se scurgea printre degete. Nu mai avea la dispoziţie decât două zile. Adică patruzeci şi opt de ore. În care programul era mult mai variat: 8.00 gimnastica de dimineaţă, 9.00 ceaiul de dimineaţă, 9.30 tur cu barca pe Altmühl. Când spera să reuşească să stea de vorbă cu Judith. Nu reuşise să se apropie de ea nici măcar în timpul exerciţiilor în tandem, pe care le executase împreună cu Bea. Caroline o alesese pe Eva, Kiki pe Greta, iar Estelle nici măcar nu îşi făcuse apariţia. În semn de solidaritate, şi stomacul ei intrase în grevă. Estelle avea din nou o zi a uşilor deschise. Din păcate.

Caroline şi Eva făceau skanderbeg.

— Mă bucur că plecăm de la castel. Să mai vedem şi altceva, o jumătate de zi, a zis Eva.

— Vii în turul cu barca?

— Cum să mă întorc acasă fără să trec şi prin valea Altmühl? i-a răspuns Eva.

Strălucea de bucurie, cuprinsă de o euforie ciudată. Poate şi pentru că, aşa cum constatase, pantalonii de jogging îi rămăseseră mult prea largi.

— Şi Roberta?

— Poate să mai aştepte.

— Să fie acea seninătate care se instalează în urma postului?

— Nu, e laşitate, a recunoscut Eva. Mi-este teamă de Roberta.

Caroline a dat din cap. Înţelegea foarte bine. Şi ea era laşă.

Cât se agitaseră şi făcuseră mişcare, în tandem, Caroline auzise o maşină urcând muntele. A înregistrat, fără să-i dea atenţie, zgomotul unei portiere şi măcănitul entuziast al raţelor, care o porniseră spre locul de parcare, pentru a-şi întâmpina oaspetele cum se cuvine. În mod normal, Caroline avea un al şaselea simţ al catastrofelor. Dar după atâta *slow movement,* creierul ei rămânea în urma evenimentelor. Probabil că s-a întors Max, i-a trecut prin minte, trăgând de beţe împreună cu Eva. Timpul nu mai avea răbdare. Deloc. Iar Caroline a înţeles asta numai după ce au ajuns înapoi la castel. Când a văzut în hol o siluetă bine cunoscută. Cu două zile înainte de vreme. Apăruse. De nicăieri. Philipp. Caroline a fost la un pas de infarct. S-a uitat în jur, cuprinsă de panică. Nu-şi imaginase niciun moment că se va întâmpla aşa. Prietenele ei rămăseseră la fântână, ca să îşi umple sticlele cu apă, după antrenament. Iar Judith nu se vedea nicăieri.

— Nu trebuia să vii vineri? l-a întâmpinat Caroline cu un reproş pe cel care încă îi era soţ.

— N-am mai rezistat acasă, i-a mărturisit Philipp. De când ai plecat, nu mai pot să dorm.

Caroline era luată prin surprindere. Avea părul ud de transpiraţie şi tricoul lipit de corp. Pe zi ce trecea, Bea Sänger le dădea exerciţii tot mai dificile. Odată ce se obişnuise cu programul de post, era tentată să îşi testeze propriile limite. Dar nu îi plăcea deloc când şi alţii aveau aceeaşi idee.

— Nu pari prea relaxată, a început Philipp. Din câte se pare, cele şapte zile fără nu îţi prea priesc.

— Totul e o enormă confuzie, a recunoscut Caroline.

— Am ştiut că vor reacţiona prost, a spus Philipp.

Pe Caroline o enerva teribil convingerea lui Philipp că întotdeauna trebuie să fie vorba despre el.

— Încă nu am apucat să le povestesc despre noi, i-a răspuns ea, uitându-se speriată spre intrare.

— Şi ce importanţă are? a întrebat Philipp.

Dar Caroline vedea altfel lucrurile. Dinspre curte, vocile se auzeau tot mai aproape. Şovăise prea mult, iar acum trebuia să plătească. Ura surprizele. Ura să ajungă în instanţă şi să constate că fusese minţită de propriul ei client. Îi plăceau lucrurile limpezi.

— Trebuie să dispari. Imediat. Nu vreau să o iau pe Judith prin surprindere.

— Vreau să stau de vorbă cu tine, a insistat Philipp.

— Mai târziu, a zis Caroline.

Vocile se auzeau tot mai aproape. Dar încă ar mai fi fost timp să găsească o cale de scăpare.

— Este foarte important, a insistat Philipp.

Estelle şi Kiki tocmai îşi făceau intrarea, sporovăind fără oprire.

— Îmi pare aşa de bine că ieşim. Un pic de schimbare ne va face bine.

Fulgerător, Philipp a luat o hotărâre. Fără să stea pe gânduri, a deschis o uşă care se afla lângă ei şi a tras-o pe Caroline înăuntru. Erau prizonierii întunericului, între aspiratoare, prosoape şi detergenţi. Caroline simţea o coadă de mătură înfiptă în coaste.

— Nu mai vreau să trăiesc fără tine, i-a mărturisit Philipp.

Caroline nici nu îşi dădea seama prea bine ce se întâmplă, în încercarea ei de a-şi găsi o poziţie mai bună, după ce îşi prinsese piciorul în furtunul aspiratorului. Mai mare râsul. Până în urmă cu doi ani, era o avocată serioasă, cu o viaţă ordonată. Iar acum ajunsese să aibă întâlniri secrete prin camere de hotel şi debarale mucegăite. Philipp o luase în braţe şi o strângea cu putere.

— Dintotdeauna mi-am dorit o întâlnire nebună, i-a şoptit el în timp ce o săruta, cu o femeie mirosind sălbatic.

Caroline s-a lăsat în voia lui. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că propriul ei soţ s-ar fi putut transforma într-un amant irezistibil. Aventura cu Philipp era total neaşteptată şi pasionantă. Şi o adevărată calamitate.

55

— Trebuie să plec, a spus Judith.

Şi a rămas nehotărâtă, lângă Bea. Ce se petrecea cu ea?

— Mulţumesc pentru companie la exerciţii, a zis Bea.

Şi-au luat rămas-bun, cu un sărut pe obraz. Aşa ar fi vrut. Dar şi-au întors capul în acelaşi timp, stângaci, în aceeaşi direcţie. Totul pe dos. În loc de obraz, buze. Buze moi şi fierbinţi.

Judith a luat-o la fugă spre castel. Şi nu s-a oprit decât după ce a ajuns în camera ei. Cât mai departe. Prea mult. Prea repede. Şi acum? De la început avusese sentimentul că la Achenkirch i se va schimba viaţa. Dar nu în urma unui cutremur. Alerga fără ţintă, de-a lungul culoarelor nesfârşite. Încotro? Gândurile i se amestecau în minte cu o viteză ameţitoare. Milioane de femei îşi sărută cea mai bună prietenă într-o pornire de euforie. Singura ei problemă era că pe Bea abia o cunoscuse. Şi nici măcar nu băuse ceva, cu excepţia unui strop de apă. Niciodată nu avusese pornirea să o sărute pe Caroline nici după patru sticle de vin băute la Le Jardin. Iar pe Estelle, cu atât mai puţin. S-a oprit, cu respiraţia întretăiată. Şi s-a lipit de peretele rece, cu ochii închişi. Un sărut. Un singur sărut. Un mic amuzament nevinovat, anodin şi accidental. Ce ar fi putut să însemne? Nimic. Absolut nimic. La fel de puţin ca o bucată de plumb. Cine mai credea în aşa ceva? Estelle avea dreptate. Fier vechi. Doar fier vechi.

Luminile s-au stins. Era lege, la castel. Dacă nu te mişcai tot timpul, te trezeai în întuneric. Şi, ca de obicei, când a început să dea din mâini nu a obţinut niciun efect. Judith purta un adevărat război cu senzorii. Simţea că se petrece ceva straniu. Undeva, nu departe. Zgomote. Urmate de un „Sssst!…” precaut.

— E cineva acolo? a strigat Judith, încremenită de groază, pe culoarul cufundat în beznă.

Niciun răspuns. Ar fi trebuit să-şi dea seama, castelul era bântuit. Geamătul nocturn al ţevilor, tropăitul dintre tavanele duble, iar acum i se părea limpede că aude şi o respiraţie. Acolo era cineva. Foarte aproape de ea. Judith a pipăit cu precauţie zidul. Căuta o ieşire şi, într-adevăr, a dat de o clanţă. Să fi fost casa scărilor? A împins uşa de perete. Mişcarea grăbită a declanşat lumina. Într-o fracţiune de secundă şi-a dat seama că era doar o debara pentru obiecte folosite la curăţenie. Iar în mijlocul harababurii obişnuite dintr-un asemenea loc, se mişca o umbră. Judith a trântit uşa cu putere în urma ei. Şi a răsucit cheia.

Apoi a început să ţipe. Spiritele, aşa citise ea, nu erau decât plăsmuiri ale propriilor temeri. Dar spiritul acela avea, fără discuţie, trăsăturile lui Philipp. Şi a ţipat până când în faţa debaralei s-au adunat o armată de oameni.

— E cineva înăuntru, sunt absolut sigură, a îngăimat ea.

— Las-o baltă! a dat Estelle din mână, a lehamite, fără să aibă însă curajul să deschidă uşa.

— Era un spirit. Foarte serios, a insistat Judith, fără să se dea bătută. Şi semăna cu Philipp.

Atunci s-a auzit o bătaie în uşă, venită însă dinăuntru.

— Judith, deschide odată!

— Şi la voce seamănă cu Philipp, a şoptit Estelle spre Eva.

— Nu se poate! Sau, nu cumva? a murmurat Eva, bănuind că în spatele poveştii trebuie să existe o explicaţie logică.

— Nu cumva Caroline e teribil de nervoasă, de câteva zile încoace? s-a întrebat Estelle.

Iar Hagen Seifritz a dovedit cel mai autentic curaj.

— Mie nu mi-e frică de morţi. Nici măcar dacă sunt zombi.

Şi-a ridicat băţul lui puternic de *nordic walking* deasupra capului, pregătit pentru tot ce putea fi mai rău. Estelle a răsucit cheia. Şi uşa s-a dat de perete.

Înaintea lor a apărut Philipp. Cu nasturii cămăşii încheiaţi strâmb. Alături, Caroline. În dezordine. Ciufulită şi roşie ca focul la faţă. A salutat, cu precauţie, adunarea uluită.

— Ce faci aici? a rostit Estelle, consternată.

— Şi eu mă întreb, a spus Caroline.

Era purul adevăr.

— Ce-o să mai râdem de ziua asta peste şapte ani, i-a şoptit Philipp lui Caroline.

— E cât se poate de amuzant, când li se întâmplă altora, i-a răspuns ea.

Dar până să treacă cei şapte ani, rămânea o scenă de tot penibilul, atât şi nimic mai mult. Caroline a schiţat un zâmbet prudent.

— Pe lista succeselor nemuritoare a întâmplărilor din viaţa mea, pe care aş prefera să le fac uitate, momentul ăsta va rămâne în top, a comentat Philipp.

— Îmi pare rău, Judith! s-a scuzat Caroline.

— Asta încercai tu să îmi explici, a întrerupt-o Judith. Apropierea de Philipp nu era o simplă ipoteză.

Philipp şi Caroline s-au privit în ochi. Cu un zâmbet discret pe buze.

— Este o poveste lungă, a spus Philipp.

— A început cu Frank. Şi cu grăsimile şi uleiurile lui, a continuat Caroline.

— Iar eu am avut o situaţie de urgenţă. Fără urgenţa aceea nu s-ar fi întâmplat… a continuat Philipp.

— Ei, asta încă nu o ştiam…

Aşa ieşeau la iveală amănuntele, într-un cor conjugal. Ca întotdeauna.

— Sunteţi din nou împreună? a întrebat Eva.

— Ar fi o exagerare să spunem asta, a început Caroline.

— Nu chiar, a precizat Philipp.

— O aventură de debara, a rezumat Estelle.

Caroline şi Philipp s-au măsurat unul pe celălalt şi au început să râdă din toată inima. Iar Judith s-a răsucit pe călcâie şi s-a făcut nevăzută. Fără niciun cuvânt.

56

Judith a lipsit de la ceaiul de dimineaţă. Judith a lipsit de la prânzul de post. Judith a lipsit de la turul cu barca de-a lungul văii Altmühl. Şi de la întâlnirea de seară. Se strecura prin castel, ca o nălucă. Apărea pe neaşteptate, ici şi colo, niciodată prea aproape de Caroline. Iar supa Achenkirchner şi sucul de seară le primea în cameră.

— Să-i dăm pace, a propus Eva.

Caroline l-a expediat pe Philipp. Trebuia să aibă răbdare până la masa de adio. Abia atunci erau acceptaţi şi oaspeţii. Cât despre Judith, dacă ar fi făcut scandal, dacă ar fi ţipat, dacă ar fi plâns… Dar, nu, ea suferea în tăcere. Şi în singurătate. A lipsit întreaga zi de miercuri. Şi în dimineaţa de joi. După ce în excursia pe valea Altmühl au fost doar ele patru, lui Caroline îi era şi mai greu să se urce în autocarul care urma să îi ducă în căutare de fosile. În cea de-a şasea zi, pentru toţi postul devenise o a doua natură. Şi nimeni nu se mai temea că după ce se vor întoarce la casele lor vor ceda în faţa primei tentaţii culinare.

Ţinta călătoriei lor era o uriaşă albie stâncoasă, de culoare cenuşie. Un fund de mare secată, care acoperise valea Altmühl în urmă cu o sută cincizeci de milioane de ani.

Turiştii erau invitaţi să arunce o privire în istoria Pământului şi să caute fosile în plăcile calcaroase scoase chiar cu mâna lor din carieră.

— Nu aveţi nimic de zis? le-a invitat Caroline pe prietenele sale să îşi spună părerea.

Trecuse o zi de la scena cu Philipp, şi toată lumea păstra tăcerea. Lucrau cu zel, fiecare la placa ei, în speranţa că vor descoperi piese deosebite. În Antichitate, numai sclavii munceau în cariere, dar după monotonia zilelor de la castel, ciocănitul în piatră era o schimbare binevenită. Şi o metodă excelentă de domolire a tensiunilor interne.

Echipate cu mănuşi şi ochelari de protecţie, ciocan, daltă şi găleată, doamnele de marţi căutau cu mare râvnă urme de vieţuitoare presate în calcar, cu milioane de ani în urmă. Caroline era dezorientată. Se aşteptase ca Judith să aibă o reacţie greu de stăpânit, dar comportamentul prietenelor ei o surprinsese.

— Chiar nu aveţi nimic de zis? a repetat Caroline, cu nerăbdare.

Eva şi-a abandonat pentru o clipă activitatea, pentru că oricum începuse să transpire.

— Ce ar fi de spus?

— Cum de poţi avea încredere în Philipp? a propus Caroline.

Dar cum nimeni nu a intrat în jocul ei, a continuat.

— Cum poţi să uiţi totul? Cât eşti de proastă să te dai din nou pe mâna lui? Cine îţi poate garanta că nu o ia de la cap? De cât timp va avea nevoie acest afemeiat incurabil până să te înşele din nou? Te credeam mai înţeleaptă.

Toată lumea începuse să râdă în hohote, de vuia cariera. La orizont apăruse Hagen Seifritz, cu braţul ridicat deasupra capului şi ciocanul bine strâns în mână, într-o reconstituire a scenei din faţa debaralei. Doar Eisermannii priveau cu dispreţ, nereuşind să priceapă în ruptul capului umorul unei scene în care doi oameni în toată firea se purtau ca un cuplu de adolescenţi.

— Tu ai un răspuns la toate întrebările? s-a interesat Eva.

Estelle şi-a lăsat protector mâna pe umărul Carolinei.

— Cu toţii facem greşeli, câteodată. Dar de ce există prieteni, pe lumea asta? Pentru iertarea greşelilor. Pasul următor este pacea pe pământ, a simţit ea nevoia să mai adauge.

Caroline, nehotărâtă, îşi muta greutatea de pe un picior pe altul. Îşi imaginase de nenumărate ori cum avea să se desfăşoare discuţia. Luase în calcul toate posibilităţile. Dar nicio clipă nu se gândise că prietenele ei nu vor scoate o vorbă, nu.

— La ce te aşteptai? Să îţi întoarcem spatele? a întrebat Eva. Am rezistat cu bine la nunţi, infidelităţi, crize amoroase, căsnicii distruse, decese. Şi am supravieţuit şi celor treizeci şi cinci de aventuri amoroase dezlănţuite de Kiki. Sigur că vom înghiţi şi dorinţa ta de a fi din nou împreună cu Philipp, şi-a spus Eva părerea, întorcându-se din nou la lucru.

Caroline s-a simţit invadată de un val de căldură. Prietenele ei erau extraordinare. Niciuna nu pricepea cu adevărat ce se întâmplase cu Philipp. Dar erau alături de ea. Fără niciun comentariu, de parcă ar fost cel mai firesc deznodământ. Şi poate aveau dreptate. Nu era nimic de discutat. Doar fosilele mai prezentau un interes într-o asemenea situaţie.

Caroline s-a lăsat în genunchi. Mai întâi ridici cu atenţie placa de calcar, apoi separi straturile suprapuse, mânuind cu atenţie ciocanul şi dalta, şi controlezi dacă există incluziuni. Avea prea multă energie şi lovea atât de hotărât în placă, încât aşchiile săreau până departe.

— Păstraţi distanţa, a strigat Falk, care venise împreună cu ei la carieră. Trebuie să păstraţi distanţa de protecţie.

Nu era pentru prima oară, în ultimele luni, când Caroline întrecea măsura. Dar se amuza de minune.

— Am găsit ceva, a strigat Estelle, entuziasmată.

Toată lumea s-a strâns în jurul ei. Fiecare piatră îşi povestea istoria. Dar piesa descoperită de ea nu semăna deloc cu amoniţii şi resturile de crustacee pe care le admiraseră în vitrinele de la castel.

— Arată ca inelul meu triplu Cartier, a exclamat Estelle, aplecată asupra acelei forme cu aspect de spirală strânsă care, protejată în piatră, rezistase milioane de ani.

— Este un coprolit, a explicat Falk, care se apropiase între timp.

Estelle era mândră de descoperirea făcută de ea, cu un nume atât de savant.

— Coproliţii, a continuat Falk, sunt excremente de animale preistorice, mai exact fecale împietrite.

Estelle s-a crispat pe loc. „Cine se hotărăşte să înceapă o cură de terapie prin post trebuie să fie pregătit să îşi înfrunte şi propriile funcţiuni corporale”, aşa îi explicase prietena ei cea nouă şi pătrăţoasă. Iată un domeniu sensibil, permanent deschis exagerărilor.

— Va ocupa un loc de cinste la mine în casă, a promis Estelle. În toaleta oaspeţilor.

Săpatul, extragerea şi separarea plăcilor pretindeau un consum mare de energie. Caroline a primit cu bucurie pauza şi jumătatea de litru de Achenkirchner, care avea un gust deosebit de bun sub cerul liber. De-abia se obişnuiseră cu postul, şi curând avea să se încheie. Iar tărâmul acela idilic va rămâne doar o amintire. De acolo, de sus, se deschidea o privelişte extraordinară asupra oraşului episcopal baroc Eichstätt şi a râului Altmühl, care se încolăcea în jurul unui sătuc de un alb-strălucitor. Nenumăratele turle de biserici demonstrau profunzimea devotamentului local pentru catolicism. Undeva, în vale, printre acele case baroce, se afla şi Philipp. La Achenkirch era prea puţină varietate, prin urmare îşi luase o cameră la un hotel din Eichstätt. Caroline avea să-l revadă la seara de adio. Până atunci, nimic. Voia ca totul să se desfăşoare într-un ritm firesc.

— Vă mutaţi iarăşi împreună? s-a interesat Kiki, citindu-i gândurile.

— Las lucrurile să curgă, i-a răspuns Caroline. Nu trebuie să ne grăbim. Suntem prea la început.

La orizont se întrevedeau vechile obişnuinţe. Şi toate problemele pe care le ocolise cu încăpăţânare, de când se aflau la Achenkirch. Va trebui totuşi să dea un răspuns la cea mai firească întrebare: cum vedea ea viitorul alături de Philipp?

— Nici eu nu aş putea să spun cum vor merge lucrurile mai departe, cu Max, a recunoscut Kiki, văzând că nu primeşte nicio explicaţie de la Caroline.

Dar nu numai pe ea o lua cu ameţeală gândul reîntoarcerii la Köln.

— Poate ar trebui să ne prelungim şederea? a propus Eva. Paisprezece zile fără ar fi şi mai bune decât şapte.

Paisprezece zile fără mama mea, în primul rând.

— Părul, genele, unghiile, puteţi să-mi prelungiţi ce vreţi voi, s-a apărat Estelle cu disperare. Dar nu postul, asta nu.

— Au mai rămas doar două zile, şi jumătate dintre bărbaţii din sat mi-ar putea fi taţi, a gemut Eva.

— De ce există prieteni pe lumea asta? a spus Caroline. Patru ochi văd mai mult decât doi.

— Iar opt şi mai mult, a confirmat Kiki, ridicând braţul ei şi al micuţei Greta.

— Nu va rămâne bucăţică de sat necercetată, a promis Caroline.

57

Patruzeci de kilograme de mere aşteptau să fie curăţate şi fierte. Aroma dulceagă de compot de mere cu scorţişoară umpluse toată bucătăria. Judith, care se simţea fără niciun rost, se oferise voluntară. Munca la bucătărie era o formă de post pentru avansaţi. Judith şi Bea curăţau în pace, una lângă cealaltă, atingându-se cu genunchii.

— Crezi în destin? a întrebat-o Bea.

— Mai degrabă nu, i-a răspuns Judith.

Îi era greu să spună de ce rămăsese la castel. Furia la adresa lui Caroline? Sau dorinţa de a fi aproape de Bea?

— O singură dată în viaţă m-am jucat cu mărul-oracol, a început Bea să îi povestească. Voiam să ştiu cu cine să merg la balul de absolvire a şcolii de dans.

— Mărul-oracol? a repetat Judith.

— Trebuie să cureţi tot mărul, a început Bea, făcându-i o demonstraţie, în aşa fel încât coaja să nu se rupă. Şi apoi să o arunci peste umărul stâng. Pe podea se formează o literă. Litera marii iubiri.

— Şi a funcţionat? s-a interesat Judith.

— Am dat de şapte ori până când a ieşit litera care îmi convenea. Şi tot prost a fost. De la primul sărut. Prea multă salivă, a precizat ea, cercetând-o atent pe Judith.

— Primul meu sărut a fost cu Udo Krummbiegel, şi-a amintit Judith.

Era nervoasă. Extrem de nervoasă. I se părea straniu să stea de vorbă cu Bea pe o asemenea temă.

— Aveam aparat de îndreptat dinţii, a reluat Judith, cu glas tremurat, uitându-se în ochii lui Bea. Cenuşii. Cenuşii, ca de pisică. Un aparat fixat cu bandă elastică. Şi am strâns buzele cât am putut. Bietul de el, nu a avut nicio şansă.

— Nu vrei să mai încerc o dată? s-a oferit Bea.

Judith s-a mulţumit să o privească fix.

— Să arunc o coajă de măr, a completat Bea. Cine ştie, poate îmi iese un J.

Şi frunţile lor s-au apropiat mult, dar, deodată, lângă ele şi-a făcut apariţia Tobias. Bea a luat imediat distanţă, concentrându-se cu totul asupra merelor. Ca şi cum Judith nici n-ar fi existat.

În acea clipă, Judith a înţeles perfect ce avea de făcut. Fără plumb turnat în apă, fără coji de măr, fără oracole. Mai întâi câteva secrete, apoi tot soiul de replici de prost-gust. „Despărţirea noastră e numai o chestiune de timp… Mai avem de limpezit doar partea financiară… Încă nu a sosit momentul adevărului.” Toate clişeele astea le auzise de mult. De la Philipp. Şi, uite, până la urmă Caroline şi Philipp erau din nou împreună, iar ei îi rămăsese doar singurătatea. Aşa a înţeles de ce o adusese soarta la Achenkirch. O temă de viaţă îţi este dată până când reuşeşti să o rezolvi. Judith nu mai era dispusă să se sărute niciodată pe furiş. Cu cineva care nu îi aparţinea pe deplin. Nici prin cap nu îi trecea să se lase folosită de Bea ca piatră de încercare în relaţia ei pe cale să se macine. Peste tot în jur oamenii se iubeau, se înşelau, se despărţeau, se împăcau. În timp ce ea rămânea întotdeauna pe margine, pe marginea vieţii fiecăruia.

Judith s-a ridicat brusc în picioare.

— Încotro? a întrebat-o Bea.

Judith nu i-a răspuns. Luase hotărârea să nu se mai pună la dispoziţia sorţii. Adio, roluri de amantă. De subretă. Fusese suficient. Va face ceea ce făceau şi prietenele ei. Va merge în sat, la sărbătoarea locului, să încerce să prindă un fir. Dacă nu era în stare să se ajute pe sine, măcar Evei să îi fie cu ceva de folos.

58

Marşul funebru răsuna solemn în tot satul. Întunericul se lăsase peste vale. În lipsa unui loc mai potrivit, fanfara pompierilor voluntari ocupase poziţie lângă statuia refugiaţilor de război sudeţi. Primarul, descendent al dinastiei Fasching, arborase lanţul oficial al funcţiei şi un aer important, iar pompierii, cu făclii şi în uniforme de gală, formau garda de onoare. Doamnele de marţi se amestecaseră printre curioşi. Judecând după nenumăratele blonde din jur, nu era greu de imaginat câte ore suplimentare se făcuseră la salonul Pieptenele şi foarfeca.

Eva îi cerceta atent pe seniorii din rândul pompierilor voluntari, ca şi cum ar fi fost suspecţi aduşi la confruntare. Umbrele făcliilor le dansau demonic pe feţe, în timp ce Eva căuta să descopere măcar o trăsătură familiară.

O voce la fel de solemnă citea la megafon un pomelnic al pierderilor. Pentru fiecare victimă era depusă o jerbă. Pentru Schorsch, din satul vecin, care îşi dăduse viaţa într-un incendiu de clopotniţă, pentru fraţii de la atelierul de dulgherie, dispăruţi într-un accident în drum spre locul de intervenţie, pentru un camarad plecat de curând dintre ei, căruia nu i-a mai fost dat să îşi vadă copilul ajuns om mare. O fetiţă serioasă, de mână cu mama ei profund îndurerată, a aşezat un trandafir roşu în faţa monumentului.

— Sunt oaspetele ideal pentru orice înmormântare. Plâng la fiecare mort, s-a smiorcăit Kiki. Fără să îl fi cunoscut vreodată.

După cum bănuia Eva, pe Kiki o apăsa mai degrabă ideea că şi fiica ei avea să crească fără tată. Miercurea viitoare urma să sosească rezultatul. Până atunci, totul rămânea în suspensie.

— E bine să clarifici situaţia, a încurajat-o Eva. Să o scuteşti pe Greta de asemenea momente.

Vocea din difuzor l-a pomenit apoi pe Willi Körner, a cărui moarte tragică, în urmă cu patruzeci şi şase de ani, fusese

motiv pentru întemeierea brigăzii de pompieri voluntari Achenkirch. Din public s-a auzit un val de murmure.

— Ce-or avea de fapt împotriva lui Willi Körner? s-a întrebat Eva.

Şi imediat a venit un răspuns, dar nu de la Caroline, ci de la o blondă abia ieşită de la coafor.

— Willi şi Roberta au vrut să pună mâna pe prima de asigurare. Dai foc la bordei şi te alegi cu un teanc de bani. Partea proastă a fost că el nu a mai reuşit să iasă la vreme.

— Ce tâmpenie, s-a amestecat o altă voce în discuţie. A fost un scurtcircuit.

— Roberta a dat foc la grajd, pentru că îşi făcea ochi dulci cu Fasching.

— Eu o cred pe Roberta. Nu a fost cineva de pe la noi. Willi era un tip nemaipomenit…

Un potop de păreri, venite din toate părţile, fără nicio invitaţie. Comunitatea franconă prezenta un potenţial criminal scăzut. De aceea se şi aprindeau spiritele atât de tare, an de an, în amintirea incendiului şi a morţii lui Willi Körner. Altfel, nici nu era cine ştie ce de discutat.

— Nu plecaţi urechea la poveştile lor, s-a băgat în discuţie şi Falk, care le însoţise pe doamnele de marţi. Achenkirch e un loc paşnic. Ultima oară a venit poliţia la un meci de fotbal între juniori, când doi părinţi s-au luat la bătaie. Şi asta în secolul trecut.

— Aici, în Jura, nimic nu se pierde, a continuat prima blondă. Totul iese la lumină.

— Chiar dacă trebuie să treacă o sută cincizeci de milioane de ani, a glumit Estelle.

Privit din acest punct de vedere, incendiul era de dată foarte recentă şi reuşea să învrăjbească satul ca în prima zi. Iar conflictele se moşteneau din generaţie în generaţie, fiind duse mai departe în cel mai vehement chip cu putinţă. Falk le-a explicat apoi de ce erau sătenii atât de agitaţi.

— După incendiu, Roberta şi-a ridicat pe locul hanului modest un hotel în toată puterea cuvântului, cu banii

încasaţi de la asigurări. După care s-a îmbogăţit de pe urma cohortelor de constructori care s-au perindat la lucrările pentru canalul Rin-Main-Dunăre. Iar Emmerich a trebuit să-şi găsească altă ocupaţie.

— Un lucru e clar, i-a murmurat Caroline Evei. Nimeni nu le poate şterge sătenilor din Achenkirch din minte incendiul soldat cu moartea unui om.

Roberta se plimba plină de importanţă, împreună cu fiica ei, prin piaţa satului. Ţinuta semeaţă sugera limpede că nimic nu o poate atinge. Iar privirile aruncate spre Eva şi Caroline echivalau cu o declaraţie de război. Nu le va fi uşor să scoată ceva de la ea. O explozie de lumină. Ca de obicei, Emmerich făcea o cronică a evenimentului.

— Am fotografiile, i-a şoptit el. Fotografiile despre care am vorbit.

Eva s-a uitat întrebător spre Caroline. Să mai încerce o dată? După ce o păţise de mai multe ori cu Emmerich?

— Merită o ultimă şansă. De Roberta mă ocup eu.

59

Oare unde dispăruseră cu toate? Judith îşi croia anevoios drum prin mulţimea adunată la petrecere.

— Din fericire, Sfântul Florian nu este doar protectorul pompierilor, ci şi al berarilor, a tunat vocea primarului peste oamenii adunaţi în piaţă. Morţii cu morţii, viii cu viii!

Ca la un semn, în toate gheretele s-au aprins becuri multicolore. Şi atmosfera de sărbătoare s-a instalat pe loc. Doar pentru un euro, copiii erau ridicaţi spre cer în coşul din vârful scării mobile a noii maşini de pompieri. Sătenii se străduiau să nimerească figurinele din lut ars aşezate pe standul de tir, iar Crucea Roşie atrăgea lumea cu lozuri şi alte câştiguri. În sfârşit, Judith a reuşit să o zărească pe Kiki, care asculta fermecată un tânăr şef de brigadă, în timp ce îi flutura pe la nas un stingător de incendiu, într-o scurtă iniţiere.

— Dacă vă imaginaţi cumva că un pui de incendiu, mic şi drăgălaş, se va stinge de la sine... Decolteul lui Kiki nu-l lăsa să-şi adune gândurile. Nu e suficient să ai la îndemână extinctorul, trebuie să şi ştii să-l foloseşti corect. Să luăm un voluntar, a continuat el, arătând spre Judith.

Kiki a fost fericită să-şi vadă prietena. Judith se uita când la Kiki, când la tânărul în uniformă.

— De când am devenit mamă, pun mult mai mult preţ pe siguranţa personală, a simţit Kiki nevoia să alunge orice suspiciune.

— Suntem în stare să rezistăm oricărei ispite a cărnii, a confirmat şi Estelle, arătând spre grătarul pregătit de chelneriţele de la Raţa sălbatică.

Mirosul de cârnaţi, de costiţe caramelizate în sos de curry, de bere şi de vată de zahăr apăsa greu asupra sărbătorii.

— Ce bine că ai venit, i-a spus Estelle lui Judith. Deşi Greta ţi-a ţinut locul cu succes, ca să rămânem tot cinci în continuare.

Judith radia de bucurie. Poate că nu e esenţial să fii mereu la curent cu ultimele noutăţi din viaţa celor apropiaţi, în schimb e deosebit de important să fii lângă ei, atunci când au nevoie de tine.

— Ce pot să fac? a întrebat ea.

— Să aştepţi, i-a şoptit Estelle şi i-a făcut un semn spre Caroline, care o abordase pe Roberta.

60

Roberta avea un singur răspuns: Nu. Nu, nu îşi amintea nimic. Nu, habar n-avea. Nu, abia dacă o cunoscuse pe Regine.

— Dar dacă vreţi să cumpăraţi un loz, cu toată plăcerea.

Şi Roberta i-a întins Carolinei găletuşa cu lozuri pentru Crucea Roşie. Întrebările treceau pe lângă ea fără să lase vreo urmă.

— De ce nu discută prietena dumneavoastră cu Regine? Ea trebuie să ştie.

— Nu toată lumea vorbeşte cu plăcere despre trecut.

— Foarte de înţeles, a zis Roberta şi i-a întors spatele, preocupată să vândă şi alte lozuri.

Caroline s-a uitat spre Raţa sălbatică. În cămara din pod se aprinsese lumina. Probabil că Emmerich şi Eva se instalaseră acolo. Cât putea să dureze până când Roberta va prinde de veste?

— De ce nu a reuşit poliţia să-i găsească pe presupuşii făptaşi? Emmerich ce spune? El trebuie să-i fi văzut, a insistat Caroline, spre neliniştea Robertei. Pot să redeschid cazul. În ultimele decenii, metodele de investigaţie s-au schimbat radical.

— Şi cine ar mai fi interesat de asta?

— Tot satul ar vrea să afle, i-a răspuns Caroline, rece.

Era o ameninţare.

— Reginei îi plăcea să petreacă, a cedat Roberta. Ca tuturor tinerelor de sus. Am lăsat-o să intre în Raţa sălbatică, prin uşa din dos. Cânta cu mare plăcere. Cum apăreau fetele, imediat apăreau şi băieţii.

— Şi care dintre ei venea de dragul Reginei?

— De unde să ştiu eu? a parat Roberta.

— Marele necunoscut! Acelaşi pe care îl învinovăţiţi şi pentru incendiu?

— Când o să am mai mult timp la dispoziţie, am să vă anunţ, i-a spus Roberta scurt, întorcându-se şi privind peste

mulţime. L-ai văzut cumva pe Emmerich? i-a strigat fiicei ei, care discuta cu primarul, la câţiva paşi distanţă.

Fata a clătinat din cap. Roberta era impacientată.

— Mă duc să văd dacă nu o fi acasă.

Dar înainte să apuce să se mişte din loc, i-a ieşit în cale Judith.

— Aş dori să cumpăr un loz, i-a zâmbit ea, cu largheţe.

Caroline s-a bucurat să o vadă pe Judith. Şi s-a bucurat şi mai mult când Judith a început să îşi caute portofelul peste tot şi apoi să scoată bănuţ cu bănuţ, cu tot calmul din lume. Prin fereastra luminată a cămării, se vedeau limpede două siluete: Emmerich şi Eva. Dacă bătrânul se mişca în ritmul lui, ca de obicei, n-avea să iasă bine. Dintr-odată, Estelle s-a plantat în faţa Robertei. Judith îi dăduse o idee.

— Câte lozuri aveţi, în total?

— O mie.

— Le cumpăr. Pe toate.

— Pe toate? a ezitat Roberta.

— Pe toate o mie. Mai puţin pe cele vândute, desigur.

Caroline a prins-o de mână pe Judith.

— O scoatem noi la capăt, cumva, a încuviinţat Judith, plină de speranţă.

61

Emmerich avea tot timpul din lume. Şi o arhivă enormă, dincolo de orice imaginaţie. În podul de la Raţa sălbatică, cutiile de pantofi se adunaseră până în tavan. Modelele şi desenele de pe cutii erau mărturia gusturilor mai multor generaţii şi, nu în ultimul rând, a pasiunii Robertei pentru serviciile de comandă prin poştă.

— Toate mi se încurcă în cap, i-a explicat Emmerich. De aceea fac fotografii. Multe fotografii. Ca să pot demonstra că nu uit nimic.

Eva a măsurat disperată munţii de carton. Ca să pună cutiile în ordinea cuvenită, ar fi fost nevoie de un expert în pantofi. Platforme din plută, ultima modă în anii şaptezeci. Nicio problemă. Dar mai înainte? Ce se purta în 1965? Trebuia să caute la balerini, la pantofii de bal pe toc-cui sau la cei înguşti, cu botul pătrat? Sau poate că fotografiile de la sărbătoarea de mai se odihneau în cutiile îngălbenite de pantofi ortopedici, purtaţi de zeci de ani în toată industria hotelieră, însă cutiile de pantofi bărbăteşti erau şi mai enigmatice.

— Totul e sortat tematic, i-a spulberat Emmerich ultima speranţă de a se descurca pe cont propriu.

O pietricică aruncată din stradă a lovit geamul. Eva s-a uitat pe fereastră.

— Roberta a remarcat dispariţia lui Emmerich, i-a strigat Judith de jos. Grăbeşte-te!

— Ştiu ce căutaţi, a zis bătrânul şi a tras cu mişcări sigure o cutie albastră, de la Quelle.

Atunci s-a auzit uşa de jos. Emmerich a rămas imperturbabil. Şi, mândru, a scos o fotografie. Doi politicieni, Theo Waigel şi Max Streibl, flancând, lângă balustrada unei nave, un bărbat care saluta cu gest maiestuos.

— Richard von Weizsäcker, a murmurat Emmerich cu mândrie. La inaugurarea canalului Rin-Main-Dunăre.

Eva era în pragul leşinului. Preşedinţi federali. Tema preferată a lui Emmerich.

— Emmerich? s-a auzit vocea Robertei de la parter. Eşti sus? Ce faci acolo?

Paşi. Oare cât va dura până să ajungă în pod?

— Haide să căutăm fotografiile de la petrecerea de mai. Cu Regine. Şi cu toţi ceilalţi invitaţi, i-a şoptit Eva lui Emmerich.

— Fotografiile acelea mi le-a luat Roberta. Dar negativele le-am ascuns.

Emmerich a început să scotocească şi să scotocească şi iar să scotocească. Nu mai era timp. În cele din urmă, Emmerich a reuşit să găsească ce căuta: o cutie cu filme, plină-ochi. Eva, fericită, s-a aplecat imediat spre ea.

Uşa s-a dat de perete şi în cadru a apărut Roberta, la timp să o vadă pe Eva strecurând ceva în geantă. S-au înfruntat din priviri, fără să scoată o vorbă. Eva a încercat să iasă, dar Roberta a oprit-o.

— Nu vreţi să ne daţi pace? s-a răstit ea, apucând geanta Evei.

Eva s-a ferit cât a putut, însă Roberta a fost mai rapidă şi i-a smuls geanta. A început imediat să caute în ea, rânjind, şi triumfătoare a scos la iveală prada. Mai exact meniul subtilizat în prima zi.

— Mă interesau fotografiile, a recunoscut Eva. Nimic altceva.

Roberta şi-a recuperat meniul, asigurând-o, în timp ce Emmerich se uita sfios în pământ.

— Nu vă putem ajuta. Să nu mai veniţi aici niciodată!

Eva a dat din cap. Dar o mai frământa o întrebare.

— Şi cum a reacţionat domnişoara Dorsch când a descoperit legătura dumneavoastră cu Willi?

Roberta a râs amar.

— Nu mi-a adresat nici măcar un cuvânt. În anii aceia, era suficient un sărut în secret ca să te considere cu toţii o depravată.

Emmerich a închis fereastra. Jos, în stradă, se afla Judith. Cu o cutie de pantofi în braţe, Salamander, pentru copii, numărul 26. Eva s-a apropiat de ea zâmbind larg. Salamander era marca ei preferată, de când se ştia. Nu atât pentru pantofi, cât pentru cărticelele cu aventurile salamandrei Lurchi, primite ca bonus. „În pădure, mare bucurie: salamandrei, mulţumiri o mie!” se încheia fiecare poveste, după ce şopârla, graţie pantofilor ei, mai rezolva încă un caz dificil. Eva spera că salamandra îşi păstrase intacte calităţile de detectiv.

Judith s-a grăbit să ajungă repede cu tezaurul capturat în parcare, unde în jurul maşinii lor se strânsese o mulţime de lume. Unii clătinau din cap, alţii cărau tot felul de saci.

— Pe Roberta a apucat-o deodată o grabă nebună, a început Estelle, stânjenită.

Când se oferise, plină de generozitate, să cumpere toate lozurile, Estelle nu se gândise câtuşi de puţin la consecinţe. Astfel, câştigase cele treizeci de premii principale, dar şi pe cele de consolare. Iar acum sacii erau îndesaţi în portbagaj, unul după altul.

— Cine ştie la ce ne vor folosi, a spus Estelle.

62

Ultima zi. Şi ultima şansă. Cât se mai aflau la Achenkirch, nu aveau voie să piardă nicio secundă. Negativele din cutia de pantofi le aprindeau imaginaţia doamnelor de marţi. Iar perspectiva că la prânz vor primi un măr, atât şi nimic mai mult, era cea mai mare bucurie, vecină cu extazul. Foaia de program a zilei de vineri anunţa, pentru ora 11, momentul magic al „încheierii postului”. Suna solemn şi promitea cele mai rafinate plăceri ale simţurilor. Pentru prima dată, după şase zile, le va fi permis să consume hrană solidă. În sala de mese domnea o atmosferă efervescentă.

— Îmi vine să bat cu tacâmurile în masă, doar-doar să grăbesc momentul, a suspinat Estelle.

Şi totul doar pentru un măr: fără să fie fiert în unt, nici umplut cu marţipan, nici cu stafide, nici cu mirodenii, nici cu moţ de îngheţată.

— Merele au fost ţinute în cuptor douăzeci şi cinci de minute, la temperatură ridicată, a explicat Bea. Sunt din soiul Gravenstein, de la noi din livadă.

Nimeni nu o asculta. În sala de mese se instalase un vacarm, ca înainte de sosirea lui Moş Crăciun la grădiniţă. Şi imediat ce s-a deschis uşa de la bucătărie, au fost învăluiţi cu toţii de aroma merelor coapte, cu scorţişoară.

În viaţa de zi cu zi, dacă ar fi auzit de mere la cuptor, Caroline nu s-ar fi putut gândi decât la un piure pentru copii, la un desert de spital sau la o dietă pentru purtătorii de placă dentară. Dar mărul acela uşor smochinit, care se lăfăia pe farfuria din faţa ei, i s-a părut paradisul pe pământ. Nu îi păsa deloc de cumulul de substanţe vitale, de care vorbea Bea, de carbohidraţii complecşi şi de nepreţuita pectină. Niciodată nu îşi bătuse capul să afle noutăţi despre conţinutul de vitamina C sau potasiu, despre efectele pozitive asupra nivelului de colesterol şi florei intestinale. Aroma cald-senzuală exala voluptate pură. Caroline începea să înţeleagă foarte bine de ce în mitologie

îi erau atribuite mărului atâtea puteri supranaturale. Izvor al înţelepciunii, capabil să promită tinereţe veşnică, să provoace războaie şi să dea semnalul alungării din paradis. Şi câte alte virtuţi mai stăteau laolaltă în acelaşi unic măr! Iubire, fecunditate, frumuseţe şi nesecate bucurii ale simţurilor. Iar acum, culmea, avea voie să mănânce această minune a naturii. Cu tot cu sâmburi şi codiţă. Cu totul şi cu totul. De mult nu avusese în farfurie ceva mai apetisant.

— Încercaţi să îi simţiţi aroma, să îl percepeţi şi să îl înţelegeţi, din toată fiinţa voastră, înainte de a vă încumeta să muşcaţi din el, i-a îndemnat Bea, contemplându-le mulţumită chipurile strălucitoare.

Judith însă îi evita de fiecare dată privirile, tot mai întrebătoare.

Nimic nu era mai important pentru Caroline. Gândul că îi era permis să mănânce mărul acela cald şi aromat era suficient să îi inducă un sentiment de supremă fericire. Şi a început să îl cerceteze cu toată atenţia, ca pe un diamant şlefuit cu măiestrie. Coaja era încreţită şi plesnită în mai multe locuri, iar prin crăpături ieşise puţină spumă albă. În ciuda trecerii prin cuptor, culorile lui iniţiale se păstraseră bine: o jumătate galben intens, cealaltă roşu-carmin, mângâiată probabil de razele soarelui. Cu câtă nepăsare ne purtăm cu mâncarea! Niciodată nu se gândise că un asemenea fruct este o adevărată operă de artă.

Apoi a atins uşor cu degetul spuma aceea albă şi a constatat că era surprinzător de fermă. Gustul acrişor i-a explodat în gură, într-o multitudine de senzaţii. Coaja a cedat, linguriţa a pătruns înăuntru şi o sevă roşiatică a început să se adune în farfurie. Prima înghiţitură de pulpă auriu-strălucitoare avea un gust divin, topindu-se încet-încet pe cerul gurii, dezvăluindu-şi treptat savoarea. Iar sucul bolborosea, formând bule minuscule. Iar coaja avea cu totul alt gust decât pulpa fructului, care devenea tot mai rece şi mai crocantă cu cât se apropia de căsuţa sâmburilor. În fiecare nouă înghiţitură se ascundea o nouă

nuanţă de gust, o nouă senzaţie cu totul şi cu totul necunoscută. Fericire în formă pură.

— Incredibil cât de ferm se ţine. Şi lasă în urmă un gust vag acrişor. Nobil fruct, perora Estelle, profitând de revărsările retorice practicate la nenumăratele degustări de vin la care luase parte.

Judith a oftat adânc. Iar Eva rămăsese cu ochii închişi. Până şi Hagen Seifritz, care toată viaţa lui apreciase cantitatea, şi nici nu se uita la un şniţel dacă nu atârna din farfurie, se bucura de fiecare bucăţică pe care reuşea să o ia cu vârful linguriţei. Doar Greta chiţăia supărată. Toată povestea asta dura prea mult, din punctul ei de vedere. Ce era cu toată atmosfera aceea? Şi cu tot scenariul derulat cu încetinitorul? Ea îşi dorea măr. Acum. Pe loc.

Caroline aproape nici nu o auzea pe Greta cum plânge. Nu-şi amintea să mai fi mâncat vreodată un măr atât de aromat. Cel mai bun fruct de la mandarinele pe jumătate îngheţate pe care i le dădea mama ei iarna, când se plimbau cu sania. Era gustul paradisului. Se desfăta încet, linguriţă cu linguriţă, din acel eldorado al simţurilor, fiind în acelaşi timp conştientă că fiecare înghiţitură o aducea mai aproape de viaţa cotidiană. După delectarea cu fructul oprit urma, inevitabil, alungarea din rai. A doua zi aveau să plece din burgul medieval şi să se întoarcă acasă. Înapoi, la normalitate. Dar ce mai însemna normalitatea? Pentru Kiki? Pentru ea însăşi? Pentru Philipp, care urma să vină în curând la castel, să îşi petreacă seara împreună? Pentru Eva şi mama ei? Atâtea întrebări fără răspuns.

— M-am săturat, s-a tânguit Eva.

Nu mâncase nici jumătate din măr. Şi Caroline avea acelaşi sentiment. După şase zile de post, era suficient. Cu atât mai mult cu cât o ditamai cutia de pantofi, doldora de negative, aştepta să fie studiată.

Eva s-a ridicat prima. Urmată în grabă de Judith. Caroline privea în jur fără să mai priceapă nimic, de câteva zile Bea

şi Judith erau nedespărţite. Iar acum, Judith nu îi mai arunca nici măcar o privire, nici măcar un semn.

63

— Probabil că tatăl Evei va apărea în imagini, a spus Kiki. Dar cum să faci ordine în haos? Cutia conţinea zeci şi zeci de filme făcute de Emmerich.

Caroline a apărut ţinând în mână o cutiuţă neagră, un aparat de citire pentru negative.

— L-am împrumutat de la Falk.

Puteau porni la treabă. Doamnele de marţi se adunaseră în bibliotecă. Şi, ca să profite de ziua însorită de toamnă, deschiseseră larg fereastra.

Kiki dansa cu Greta în braţe. Pe hiturile anului 1965, ascultate pe YouTube. Shirley Bassey spunea povestea unui domn pe nume Goldfinger, Beatles cântau despre ce-i terorizează opt zile pe săptămână, iar Gitte şi Rex Gildo anunţau, împreună, „Fericirea ta e şi a mea."

Primele imagini scanate au apărut pe ecranul computerului. Anii şaizeci, în tablouri gălbui, estompate: familii în straie cuminţi, cu copiii lor pieptănaţi cu cărare, multă animaţie, puţine repere. Şi Peter Alexander, care cânta fericit „Dăruieşte-mi o poză a ta… ca suvenir."

— *Hitparade.* Mai, 1965. Vorbesc serios, le-a asigurat Kiki.

— Cum am putea să ne dăm seama care o fi avut de-a face cu Regine?

Un demers fără nicio perspectivă, se părea. De sub fereastră, s-a auzit o voce care a început să îl acompanieze pe Peter Alexander: „Dăruieşte-mi o poză a ta… ca suvenir. Când nu pot dormi… o voi privi. Dorul să mi-l potolesc… până pot să te întâlnesc."

Eva şi Caroline s-au aplecat peste pervaz. Căţărat pe o scară sprijinită de zid, Emmerich făcea echilibristică, tunzând trandafirii după moda de toamnă.

— Te-am văzut. Cu celălalt, i-a făcut el cu ochiul Evei, conspirativ. Ce frumos am fi putut dansa noi doi, în mai…

— Muzica poate evoca amintiri pierdute, a zis Caroline.

Eva a încuviinţat. Ştia că memoria bazată pe cuvinte este cea dintâi afectată, în cazul unei leziuni pe creier. Ceea ce nu însemna însă că se pierdeau toate amintirile, pentru totdeauna.

— Dacă l-am aduce pe Emmerich în atmosfera anilor şaizeci… s-a gândit ea.

— Merită o încercare, s-a arătat Caroline de acord.

Perhaps, perhaps, perhaps, răsuna vocea lui Doris Day în bibliotecă. Emmerich ezita. Ce va să însemne asta? Eva pur şi simplu îl trăsese după ea, înăuntru.

— Cu cine a dansat Regine? l-a întrebat ea cu blândeţe.

Emmerich părea cuprins de îndoieli. O cerceta pe Eva, uluit. Pentru că probabil îi aducea aminte de Regine.

— Păr mult prea lung, a mormăit el.

Imaginile de pe computer, muzica, prezenţa Evei şi semiobscuritatea din jur… Emmerich începea să se impacienteze. Ţinea în continuare în mână foarfeca de grădină, cu mintea rătăcită între trecut şi prezent.

— Păr lung, cămaşă înflorată, pantaloni strâmţi, păr mult prea lung, a repetat Emmerich. Şi ochii. Avea ochii apropiaţi.

Kiki a lăsat-o pe Greta în grija lui Judith şi şi-a luat blocul de desen, încercând să combine într-un portret informaţiile mult prea vagi oferite de bătrân. Pentru prima dată încerca să facă un portret-robot. Era mult mai greu decât îşi imaginase. Emmerich se plimba prin încăpere ca un tigru, făcea mişcări de dans şi se întorcea la schiţa lui Kiki.

— Îl recunoaşteţi? l-a întrebat Kiki.

Emmerich nu dădea niciun semn, dar Estelle ştia de mult pe cine avea înaintea ochilor.

— Dacă-i pui şi o mustaţă groasă, arată exact ca Wolfgang Petry.

— Fir-ar să fie! a oftat Kiki, a rupt pagina şi a luat-o de la început.

După o oră, îi scoseseră în aceeaşi manieră de pe lista suspecţilor pe Peter Alexander, pe preot şi pe Richard von Weizsäcker. Dar Kiki nu se dădea bătută, lansându-se şi în variaţiuni. Sprâncene mai puţin stufoase. Şi tunsoare ceva mai scurtă. Emmerich s-a însufleţit şi a dat din cap. Evident, noţiunea sa despre ce înseamnă păr prea lung rămăsese neschimbată, din anii şaizeci.

Între timp, Eva şi Estelle scanau negativele din cutia de pantofi. Caroline, cea mai abilă în surprinderea detaliilor, ordona imaginile de pe computer în ordinea evenimentelor. Judith o plimba pe Greta. Şi în tot acest timp se consuma ceai. Multe căni cu ceai. Consumul de lichide devenise cel mai firesc lucru.

Emmerich făcuse nu mai puţin de şase sute patruzeci şi cinci de fotografii de 1 mai. Folosindu-se de ordinea lor şi de jocul de umbre din fundal, Caroline a reuşit să facă o primă reconstituire. Evenimentele acelei zile se derulau acum înaintea lor ca într-un documentar. Încadrarea rămânea mereu aceeaşi. În plan secund, pietoni. Un Opel Kapitän a ieşit din parcare şi în locul lui a intrat o broscuţă VW. În prim-plan, o mulţime de chipuri cunoscute: Roberta cu Willi şi fiica lor în cadrul bine cunoscut din meniu, perechea de frizeri, Regine cu grupul său de copii de la castel. Până şi Frieda Dorsch profitase de ocazia de a se fotografia. Un tip în cămaşă înflorată nu apărea nicăieri.

— Şase sute patruzeci şi cinci de fotografii şi niciun indiciu.

— Nu mai are rost, a spus Eva. După patruzeci de ani, se pare că e imposibil să mai găseşti pe cineva. Fie incendiator, fie tată.

— Uite-l! Chiar el el a strigat Emmerich înfierbântat, arătând spre schiţa pe care i-o arăta Kiki.

Caroline şi Eva s-au grăbit să se uite şi ele: un tânăr, cu părul dat cu gel, pieptănat spre spate, cu o buclă obraznică.

— Elvis Presley. Nu cred să fi fost chiar el, s-a dezumflat Estelle.

— A trecut prin valea Altmühl. La tancuri, specializat în recunoaştere, s-a arătat Emmerich bine informat. Îl am şi pe el în arhivă. Lângă podul din Dietfurt.

Eva s-a uitat din nou la desenul lui Kiki.

— Dacă ar avea părul puţin mai lung, a râs ea, şi ar fi ceva mai în vârstă, ar arăta ca vecinul Reginei.

Şi imediat râsul i-a îngheţat brusc pe buze.

Caroline a luat de pe raft *Cronica firmei Dorsch* şi a început să o răsfoiască în căutarea pozei de grup în care apărea şi bunicul Evei. Acolo îl văzuse şi pe tânărul cu buclă à la Elvis. Era Henry Schmitz.

— În anii aceia, era suficient un sărut în secret ca să te considere cu toţii o depravată, a repetat Eva cuvintele Robertei. Oare din cauza lui Schmitz fusese trimisă Regine atât de departe, tocmai pe valea Altmühl?

— Şi Schmitz a venit să o viziteze pe Regine la Achenkirch? a întrebat Judith, incapabilă să gândească în ritmul în care se succedau evenimentele.

Dar nu doar din cauza logicii sale mai lente, ci şi a evenimentelor care se petreceau în curtea castelului, la care ea asista de la fereastră. Falk şi Bea Sänger. Bea îi vorbea cu înfrigurare lui Falk, care spărgea buşteni. Cei doi aveau o problemă. O mare problemă.

În mintea Evei era un haos de nedescris. Schmitz? Henry Schmitz? Schmitz, care avea o fiică mai mare decât ea cu patru luni? Schmitz, care era mereu atât de amabil? Schmitz, care toată viaţa fusese mereu alături de mama ei? Schmitz, care a dus-o la şcoală cu Opelul Kapitän?

— Derulează tot filmul din nou! a strigat ea, surescitată.

Convinsă că trebuia să nu mai ia în seamă nimic din prim-plan, ci numai din culise. Şi, după trei sute de imagini, undeva, în fundal, un Opel Kapitän ieşea din parcarea de la Raţa sălbatică. Iar în locul lui intra o broscuţă VW. Din care cobora Roberta.

— Schmitz nu are cum să fie marele necunoscut. Plecase încă de după-amiază, a spus Eva. Mult înainte de izbucnirea incendiului.

— Cu mult înainte ca Regine să coboare cu lucrurile ei de la castel, ca să fugă la Gretna Green.

— Dar se putea întoarce, cu tot cu maşină, s-a amestecat Estelle, fără prea multă convingere.

— Nu a aşteptat-o pe Regine, a constatat Eva. Ea a coborât în acea noapte, şi el plecase.

— Iar Roberta a ştiut totul.

Eva a ieşit brusc din bibliotecă. Era prea mult pentru ea. Iar doamnele de marţi au putut să urmărească scena de la fereastră. S-a apropiat de Falk, agitată, vorbindu-i fără încetare. Gesturile ei erau lesne de interpretat. Sperase atât de mult că nodul se va dezlega odată ce îşi va descoperi tatăl, iar acum totul lua proporţii nebănuite. Pentru că Schmitz făcea parte şi în ziua de azi din viaţa lui Regine. Un păienjeniş de minciuni vechi de o viaţă.

Falk i-a pus Evei toporul în mână. Îndemnând-o, evident, să îşi verse furia pe ceva concret. Regine putea fi bucuroasă că se afla departe de fiica ei. Eva a început să lovească în buşteni. Surcelele îi zburau pe la urechi. Şi a continuat să lovească până ce s-a prăbuşit. Plângând cu lacrimi amare.

Caroline s-a întors spre Kiki.

— N-ai voie să-i faci Gretei una ca asta. Niciodată!

64

Sosise şi clipa cea mare. Cea din urmă seară la castel. Momentul reîntâlnirii dintre Estelle şi costumul Chanel. Dăduse jos şase kilograme. Braţele, bustul, coapsele, capul. Doar fundul rămăsese la locul lui. Rotund şi plasat exact în locul peste care fermoarul ar fi trebuit să alunece, elegant. Teoretic. Cu fusta pe ea, abia dacă mai putea să respire. La fel ca înainte.

Glasurile vesele din curte ajungeau până în camera ei cu bovindou. Walkiria fredona, şoricarul mârâia, iar Simone se distra cu Hagen Seifritz şi cu şoferul. Iar prin ferestrele deschise ale bucătăriei se revărsau valuri de abur. Toată după-amiaza, domnise o atmosferă de stup, fiecare gătindu-şi meniul pentru masa de adio, după ce făcuseră cunoştinţă cu un întreg sortiment de reţete uşoare, vegetariene.

— Important este să găteşti simplu, a început Bea. Vă sfătuiesc să vă întoarceţi la bucătăria regiunii din care veniţi. Învăţaţi să folosiţi ceea ce oferă grădinile din jur: sfeclă, păstârnac, morcov, barba-caprei, soc. Pe fiecare pervaz este suficient loc pentru o grădină de plante aromatice.

Bea era teribil de mişcată.

— Sunteţi ultimul meu grup, le-a mărturisit ea. În curând voi porni pe o nouă cale.

Cei doi Eisermanni s-au privit, şi nu a lipsit mult să şi aplaude. Iar Judith se uita la Bea, fără să poată rosti niciun cuvânt.

Estelle privea în jur cu mirare, fără să poată înţelege ce se petrecuse între Judith şi Bea, nerăbdătoare însă să vadă cum se va descurca Philipp în acea seară. După dezastrul cu costumul Chanel, se gândise foarte serios să plece acasă mai devreme. Dar pierderea unui prilej era mai greu

de suportat decât pierderea unui costum, oricum cumpărat cu câteva numere mai mic.

65

Curtea burgului arăta de vis. Lampioanele se balansau în adierea plăcută a vântului şi peste tot licăreau lanterne multicolore. Feţele oamenilor, hainele lor şi atmosfera, totul avea un aer de sărbătoare.

Caroline îi potrivea papionul lui Philipp. Exact sub fereastra lui Estelle.

— Eşti neliniştit?

— De ce aş fi neliniştit? i-a răspuns Philipp tot cu o întrebare.

— Nu ştiu, a evitat Caroline.

— Mă simt ca şi cum ar trebui să te cer în căsătorie de la prietenele tale, a mărturisit Philipp. Altfel, totul în ordine.

— N-o să fie chiar aşa de rău, s-a auzit Estelle.

Philipp şi Caroline au privit în sus.

— Când mă uit la tine, văd dovada că toleranţa există, a recunoscut Estelle fără ocolişuri.

Poate că nu suna foarte amabil, dar era purul adevăr. Caroline a preferat să-l tragă pe Philipp ceva mai departe.

Sala cavalerilor era de nerecunoscut. Candelabrele străluceau. Parfumul de ceară de albine umplea aerul. În centru îi aştepta pregătită o masă lungă. Scaunele simple, de lemn, erau acoperite cu huse albe ca zăpada. Aranjamentele florale, vazele cu ramuri de zmeură, paharele de vin, piesele de porţelan vechi, şervetele împăturite şi feţele de masă grele alcătuiau un decor perfect. După şapte zile petrecute în trening şi halat de baie, toată lumea purta cele mai alese ţinute.

— Postul şi sărbătoarea nu pot fi despărţite, i-a întâmpinat Falk pe Caroline şi pe Philipp.

Judith sosise înaintea lor. Aştepta, palidă şi nervoasă, întâlnirea cu fostul ei iubit.

— Nu am apucat să îţi cer scuzele cuvenite, a deschis discuţia Philipp, precaut.

— Acum are cu atât mai puţin sens, l-a asigurat Judith.

— Dacă te deranjează, mă retrag, i-a propus el. Este sărbătoarea ta.

— Mă voi descurca eu cumva. Îmi voi ucide pornirile negative şi le voi lăsa să plutească la vale, l-a sfidat ea.

— Crezi că vei reuşi?

— Nu.

Philipp a făcut un pas spre ea. Judith l-a evitat. Era mai mult decât putea să îndure.

— Am să stau cât mai departe de voi, i-a spus ea lui Caroline. Eu nu am tăria ta. Nu încă.

Bea i-a făcut un semn lui Judith să se apropie.

— Nu cumva îţi place de ea? Mă înşel? a întrebat-o Caroline direct.

— Bea seamănă foarte mult cu mine, a recunoscut Judith. Însă nu ştiu dacă mai încape încă o Judith în viaţa mea.

Caroline i-a strâns mâna lui Judith. Era în ordine.

Au fost aduse platourile cu legume şi paharele de vin au fost umplute cu apă. Alcoolul era tabu. Dar buna dispoziţie nu era cu nimic afectată.

— Nu vă lăcomiţi! Riscaţi să vă suprasolicitaţi stomacul, i-a avertizat Bea. Aţi reuşit să faceţi un pas spre un mod de viaţă mai sănătos. Trebuie să ţineţi seama de tot ce aţi învăţat.

— Nu mâncaţi stând în picioare, în timpul mersului, în faţa televizorului sau a computerului, ori între două telefoane, a completat Falk. Luaţi-vă răgazul să fiţi grijulii cu propria persoană.

Caroline s-a uitat în jur. Judith purta o conversaţie animată cu Bea, iar Eva stătea la o şuetă cu Falk, despre cele demult trecute. Spre mirarea ei, Caroline a constatat tot felul de schimbări. În ultimele zile fusese atât de preocupată de sine şi de problemele doamnelor de marţi, încât cu siguranţă multe noutăţi petrecute la castel îi trecuseră neobservate. Doamna tăcută, cu coc de balerină, care nu fusese niciodată prim-solistă, ci lucrase

dintotdeauna la o casă de asigurări de sănătate, stătea alături de micuţa Simone, care îşi schimbase atât coafura, cât şi felul de a privi viaţa, părând mult mai relaxată. O combinaţie ideală, considera Caroline. Balerina tăcea, nemişcată, ca de obicei. Iar Simone vorbea. Tot ca de obicei. În sfârşit găsise pe cineva care stătea pe loc şi nu deschidea gura. Caroline a căutat-o din priviri pe fiica nebalerinei. Şi aproape să nu o recunoască. Şoricelul cenuşiu, care trecea aproape neobservat, arbora o coafură blondă de ultimă oră şi flirta cu Hagen Seifritz.

Cu toţii erau mai supli la faţă, cu o culoare mai sănătoasă şi hainele puţin mai largi. Domnea o stare de spirit efervescentă. Era sărbătoarea fraternizării ţinută chiar înaintea despărţirii.

Doar Philipp avea un comportament mai şovăielnic, picat în mijlocul evenimentului.

— Efectele pozitive ale postului nu au fost demonstrate ştiinţific, a zis el.

— Ceea ce nu înseamnă că nu ar exista, i-a replicat Falk, încercând să-l pună pe gânduri.

Sub masă scheuna şoricarul. Poate din cauză că stăpâna lui tocmai se interesa de avantajele unei diete vegetariene pentru câini. Sau poate din pricină că bănuia că pasiunea lui faţă de două raţe indiene obraznice avea să rămână veşnic neîmpărtăşită?

Dar cel mai zgomotos era şoferul, evadat din propria lui carapace, uimindu-i pe toţi cu calităţile lui vocale. Povestea cu gesturi largi cum reuşise el să îşi păcălească socrii, amândoi pasionaţi de ornitologie şi foarte convinşi de priceperea lor, cu un papagal din cârpă, chiar în ziua în care le călcase pentru prima dată pragul.

— Am fost mare şmecher, povestea el cu aprindere. Dar apoi au venit toate, serviciul, căsnicia, vinul roşu şi indolenţa.

Şi Walkiria se înflăcărase, alături de el.

— La anul vreau să scap de douăzeci de kilograme şi de melancolie, a mărturisit ea. Şi ăsta-i abia începutul.

Murmur general, aprobator.

Doar Gretei i se părea totul de plâns. Scâncea, ţipa, se freca la ochi şi se agita fără astâmpăr. Nu-i trebuia nici mâncare, nici scutece noi, nici mângâiere, nici cântat, nici legănat. Nu îi trebuia nimic. Şi urla din răsputeri.

— Uneori ar trebui să ţinem seama că, de fapt, este în joc conservarea speciei, a rostit domnul Eisermann în gura mare.

— Oricum aţi judeca, Kiki ţine în braţe fondul dumneavoastră de pensii, a argumentat Caroline.

— Nici nu e de mirare că micuţa plânge, a intervenit şi atotştiutoarea doamnă Eisermann. Un bebeluş are nevoie de protecţie statornică. Altfel, bietul de el îşi iese din minţi.

Estelle i-a studiat cu interes pe cei doi Eisermanni.

— Care o fi problema lor, de fapt? O copilărie nefericită? Sau genetica să fie de vină?

— Sper să nu ne recomande în cercul lor de prieteni, a chicotit Bea discret.

De când îşi recunoscuse incapacitatea de a interacţiona cu oamenii din categoria Eisermann, nu mai simţea nicio constrângere.

— Există cumva un formular în care să putem consemna propunerile noastre de îmbunătăţire a serviciilor? s-a interesat domnul Eisermann.

— Ar fi foarte bine dacă am putea trece în revistă, cu toţii, cum ne simţim după această perioadă, i-a sărit ajutor doamna Eisermann.

— Noi ne simţim foarte bine, a asigurat-o Estelle. Şi fără formular.

Şi-a pus jos şervetul. Grupurile nu au fost niciodată mediul ei preferat. Sosise momentul să plece. A ieşit din sală, alături de Kiki care o ducea în braţe pe Greta. Caroline a găsit un moment să-i strecoare în mâna cheia maşinii.

— În cazul că te grăbeşti.

Oricum Kiki avea bilet de tren, iar Judith şi Eva se puteau întoarce cu ea şi cu Philipp, fără probleme.

Estelle a acceptat recunoscătoare propunerea lui Caroline.

— Dacă o să mi se întâmple vreodată să mă îndrăgostesc de o femeie, doar tu poţi fi aceea, a mai adăugat ea, înainte de a dispărea.

Caroline s-a aşezat comod pe scaun. Cum se simţea? O întrebare deloc simplă. Îl observa pe Philipp angajat într-o discuţie profesională cu Falk. Era ca şi cum nu ar fi plecat niciodată de lângă ea. Îi cunoştea atât de bine gesturile şi manierele. L-a urmărit lăsându-şi cuţitul pe faţa de masă, umplându-şi farfuria fără măsură, mâncând prea mult, fără rost, întrerupându-l Falk când încerca să spună şi el ceva. L-a văzut trecându-şi degetele prin păr. De zeci de ani făcea la fel. În lumina candelabrelor i-a sclipit verigheta. Un adevărat şoc.

Până în urmă cu un sfert de ceas, considerase posibil noul lor început. Dar gesturile lui fruste şi verigheta arborată cu ostentaţie au distrus totul. În loc să încerce să se apropie cu prudenţă, Philipp bloca orice început de drum comun. Era oare atât de sigur că totul avea să fie la fel ca înainte? Se aştepta, cu toată seriozitatea, ca ea să îşi pună din nou verigheta, să îşi strângă lucrurile, să se mute în vechea lor casă, de unde să înlăture, în tăcere, urmele lăsate de Sissi? Pentru ca apoi să îşi reia rutina relaţiei lor dintotdeauna? Ea îşi dorea o aventură, iar el îşi dorea o căsnicie.

Şi, în vreme ce prietenele ei făceau conversaţie şi se bucurau de fiecare înghiţitură din meniul frugal ca de o adevărată delicatesă, Caroline se simţea tot mai mult cuprinsă de panică. Dulcea emoţie a aventurii nu avea să dureze prea mult. Şi apoi? Se va cufunda din nou în cenuşiul unei relaţii de zi cu zi? Ca să se lupte de la capăt cu toate capriciile lui Philipp? Doar ca să trăiască împreună? Până la apariţia următoarei Sissi? Fără să îşi fi dat seama până atunci, Caroline se afla undeva, deasupra

lui Philipp. În urma celor douăzeci şi cinci de luni de durere! Găsise o scurtătură. Fără asistenţa unui sistem de navigare.

66

Estelle a plecat exact aşa cum venise. A scos limba la posteriorul nud, din piatră, care, după cum îi explicase Caroline la sosire, trebuia să alunge spiritele rele. Nu mai avea chef de nicio cină festivă, cu o farfurie cu legume în faţă. Şi nici să mai aştepte până dimineaţă. Estelle îşi dorea să ajungă acasă. Acum. Imediat. A pornit motorul, dar portiera din dreapta s-a deschis brusc. Caroline şi-a trântit bagajul pe bancheta din spate şi s-a prăbuşit pe scaunul pasagerului.

— Se pare că e la modă fuga intempestivă, a comentat sec Estelle.

— Mă purific, i-a spus Caroline. Vreau să scap de tot balastul trecutului.

— Şi Philipp ce are de zis?

— Încă nu ştie nimic.

— Astea nu sunt maniere, Caroline. Nu părăseşti un bărbat fără să-l anunţi. Nici măcar dacă e propriul tău bărbat.

— Pur şi simplu nu am nicio curiozitate în ce priveşte viaţa conjugală alături de Philipp, i-a mărturisit Caroline. Mă aflu la vârsta aventurilor. Şi am neapărată nevoie de lămpi în camera de zi. Iar Frank, domnul cu uleiurile şi grăsimile lui, este cât se poate de simpatic, de fapt.

— Oricum, Philipp nu merită nicio atenţie, a hotărât Estelle.

— Iar acum stă cu o farfurie de legume fragede în faţă, fără pic de carne, a chicotit ea.

— Caroline, îţi descopăr valenţe neaşteptate.

— Trăiesc din greşelile altora. Iar acum mi-a venit şi mie rândul să greşesc. Şi nu e deloc neplăcut.

Estelle a ieşit cu maşina din parcare. În lumina farurilor i-au văzut pe cei doi, pe Helmut şi pe Hannelore, care se cuibăriseră strâns, pregătindu-se de somn. Din câte se

părea, în zilele noastre doar raţelor alergătoare indiene le mai e dat să rămână împreună, până la moarte.

Estelle şi Caroline s-au oprit puţin în parcarea cu vedere panoramică, pentru o ultimă fotografie şi rămas-bun. Burgul Achenkirch se înălţa maiestuos printre stânci. Distant. Departe. Aparţinând trecutului. Fără să îşi dezvăluie, sub niciun motiv, tainele.

— Mă întreb cât îi va trebui lui Philipp până îşi va da seama că ai plecat.

— Îi va explica Falk, a liniştit-o Caroline. La castel, este ceva cât se poate de firesc. Uneori, fetele dispar, în miez de noapte. Se risipesc în neant.

Un obiect luminos a urcat spre cer, apoi s-a spart în mii şi mii de scântei, în noaptea întunecată. Castelul s-a colorat pe loc în albastru, verde, roşu şi portocaliu. Potrivit tradiţiei, brigada de pompieri voluntari din Achenkirch încheia săptămâna sărbătorilor cu un foc de artificii. Strigătele de admiraţie ale mulţimii adunate în piaţă ajungeau, purtate de vânt, până la ele.

— Mă simt ca şi cum totul ar fi în cinstea noastră, a spus Estelle.

— Am reuşit, a fost de acord Caroline, convinsă de ceea ce spune.

— Un An Nou fericit! a urat Estelle.

Caroline a încuviinţat, cu toată solemnitatea cuvenită. Şi au ciocnit eternele lor sticle cu apă.

— Trebuie să dispărem de aici, a hotărât Caroline. Nu mai suport să văd pliculeţe de ceai în faţa ochilor.

— Vrei să conduci? a întrebat Estelle.

— Rămâi tu la volan, a refuzat Caroline.

Când au ajuns pe autostradă, Caroline adormise.

67

Soarele matinal strălucea glorios, în cinstea despărţirii. Se terminase. Grupul ce se reunise cu o seară în urmă trebuia acum să se împrăştie, imediat după micul dejun simplu, îmbrăţişări grăbite şi promisiuni de complezenţă: vor rămâne în legătură, îşi vor telefona şi îşi vor trimite e-mailuri şi cine mai ştie câte: „Ne vedem şi peste un an? Cu toţii?”

În planul secund, personalul intrase în pregătiri febrile în vederea sosirii familiei von Wegemann, a cărei reuniune anuală avea loc la castel, prin tradiţie. Şaizeci de persoane. Nu mai rămânea loc de sentimentalism.

Kiki i-a arătat lui Falk blocnotesul ei plin de schiţe.

— Nu mă simt în largul meu să scriu, a recunoscut ea. De desenat, însă, desenez oricând.

Falk a început să dea pagină după pagină, amuzat de schiţele lui Kiki, unele dintre ele şi colorate.

— Aveţi talent.

— Nu suficient ca să am şi serviciu, a completat Kiki, nemulţumită.

Falk a prins-o de încheietura mâinii şi i-a vorbit cu multă căldură.

— Încetaţi să vă purtaţi ca un şomer de rând, care îşi caută serviciu. Aveţi cu adevărat ce să oferiţi unui patron. Patronii caută calitate.

— Ultimul la care am fost la interviu nu căuta absolut nimic, s-a revoltat Kiki. Nu dorea decât să sublinieze că el este cel mai bun.

— Şi v-ar fi plăcut să lucraţi pentru el?

Kiki s-a văzut luată pe nepregătite. Nu privise niciodată lucrurile din acest unghi. Fusese atât de preocupată să facă faţă întâlnirii, încât nici nu îi trecuse prin minte să îşi pună întrebarea dacă i-ar conveni să îşi sacrifice timpul pentru Moll.

— Pentru acel pitic de grădină umflat? Nu! i-a răspuns ea onest. M-a lăsat să îl aştept două ore.

— Şi aţi pierdut postul încă înainte de a-l fi primit, a asigurat-o Falk, care ştia unde greşise.

— Adică, ar fi trebuit să plec? a întrebat Kiki.

— Cam aşa ceva.

— Dar nu aş mai fi avut cum să primesc postul.

— Şi aşa l-aţi primit?

Kiki a înţeles ce îi sugera Falk.

— I-am arătat cât sunt de disperată şi cât de dispusă la concesii. Am stricat totul.

— El ştie să conducă o firmă. Dumneavoastră ştiţi să desenaţi. Fără dumneavoastră, e un nimeni. El are nevoie de dumneavoastră, nu invers.

Kiki a ridicat din umeri.

— Da, situaţia arată cu totul altfel, privită aşa.

Apoi Falk a început să citească notiţele lui Kiki.

„Nevoile mele sunt atât de modeste, încât îmi pot hrăni familia şi din jumătatea mea de normă."

— În asta constă tăria dumneavoastră. Nici nu aveţi nevoie de serviciu.

Kiki şi-a arătat îndoiala.

— Trebuie să încercaţi, a încurajat-o Falk. Fiecare are parte exact de atâtea şanse câte îşi oferă.

Privirile lui s-au îndreptat spre Bea, care îşi lua rămas-bun de la Judith, fără să se grăbească.

S-au îmbrăţişat. Apoi Judith şi-a luat geamantanul şi s-a apropiat de Kiki, aruncându-şi din mers talismanul, la un coş de gunoi. Kiki a privit-o mirată.

— Habar nu are soarta ce mi-ar trebui mie, i-a explicat Judith.

La drept vorbind, numai de ratări avusese parte ori de câte ori apelase la profeţii. Încă de la vârsta de şapte ani avusese încredere în soartă, când fusese sfătuită să pună la păstrare un păianjen mort într-o cutie de chibrituri.

— În şapte ani, păianjenul se transformă în aur curat, o asigurase bunica ei.

Aur cu care să poată duce o viaţă de prinţesă. Din nefericire însă, tot soarta a făcut ca fratele ei mai mic să aducă acasă o plantă carnivoră, căreia i-a oferit păianjenul lui Judith.

— Să nu mai aud niciodată de soartă, şi-a spus Judith, gândindu-se mai bine.

Nu avea de ce să fie nemulţumită de viaţa ei. Avea o casă pe Blumenthaistraße, îi făcea plăcere să lucreze pentru Luc şi îşi dorea să rămână apropiată de prietenele ei. Nici prin cap nu-i trecea să renunţe la ceva de dragul primului venit.

— Bea mi-a promis că mă va vizita. După ce îşi va rezolva toate treburile.

— Eşti sigură că e bine?

— În horoscopul meu scrie că trebuie să fiu precaută cu marile schimbări.

— Cum poţi să crezi în aşa ceva? a zâmbit Kiki.

— Nu e bine să arunci totul peste bord. Astrologia este practic o ştiinţă. Cu totul altceva, faţă de turnatul plumbului în apă.

68

Peronul era pustiu. Doar Domul din Köln a întâmpinat-o pe Kiki la întoarcere, în după-amiaza târzie. Nu departe de acolo, de Podul Hohenzollern, pe care traversau Rinul şi trenurile, şi pietonii, stătea agăţat, printre mii de alte lacăte, şi lacătul lor. Într-o dimineaţă îngheţată de noiembrie, îşi zgâriaseră iniţialele pe el, îl prinseseră de grilaj şi aruncaseră cheia departe, în apele Rinului, ca semn al iubirii lor veşnice.

Peronul era pustiu, la fel şi casa lor. Greta, care până atunci se foise fericită de parcă şi-ar fi recunoscut cartierul natal, cu cocotele lui, cu magazinele cu rochii de mireasă şi casele de pariuri, dar şi cu birouri de design, s-a schimbat la faţă. Simţea că era ceva în neregulă.

Fără Max alături, începea să vadă tot mai multe defecte ale locului, care ar fi trebuit reparate. Pentru început însă, şi-a îngrămădit toate proiectele într-o cutie. Se hotărâse să nu mai facă mai multe lucruri în acelaşi timp. Şi să trăiască mai simplu. *Slow down.* Acesta era cuvântul de ordine. Iar în prima noapte a dormit, în loc să muncească pentru mult-visata ei carieră. Luni dimineaţă s-a înfiinţat la Estelle şi i-a înmânat cutia cu machetele lucrate pentru serviciul de porţelan-ca-plasticul. Donaţie pentru serbarea de caritate. Proiectul ei, prezentat zadarnic în decursul celor treisprezece încercări de a-şi găsi serviciu, nu se dovedise suficient de bun. Pentru moment, hotărâse să se ocupe doar de Greta şi de Coffee to go. Şi îşi dorea să aibă un plan B, înainte de sosirea rezultatului. Mai precis să îşi poată purta singură de grijă. Şi ei, şi Gretei.

Marţi, Kiki şi-a reluat activitatea în cafeneaua din Piaţa Barbarossa. Mixa frappuccino şi desena litere în spuma generoasă. Greta era la plimbare cu tanti Judith, care mai avea o săptămână de concediu.

— Aş vrea o cafea cu lapte, vă rog, s-a auzit o voce în spatele ei.

Era Max. Cu barba nerasă de şase zile. Epuizat, dar cu un zâmbet obraznic pe buze. Şi cu un licăr şmecher în priviri.

— Puteţi să vă faceţi şi singur, i-a răspuns Kiki.

Şi ea putea să fie obraznică.

— O cafea cu lapte. Şi o cutie cu praline.

— Împachetată pentru cadou? a cochetat Kiki.

— Da. Pentru o doamnă, a explicat Max. În semn de împăcare.

În spatele lui se adunaseră deja câţiva clienţi. Dar Kiki nu s-a lăsat tulburată. A aşteptat să dea în fiert cafeaua, i-a adăugat spumă de lapte şi i-a întins comanda, cu tot calmul din lume.

— Cât de mare să fie cutia, ce-ar-fi-să-mai-stăm-de-vorbă? Sau mijlocie, să-ştergem-cu-buretele?

— Dimensiunea mi-a-fost-foarte-dor-de-tine, vă rog.

Kiki a luat două cutii de praline, fără să stea pe gânduri.

— Cred că tot nu e de ajuns ca să şteargă tot răul, a cântărit Max.

Iar Kiki a mai adăugat o cutie la teanc.

— Nu s-ar putea puţin mai repede? a sărit un tânăr hotărât de la coadă, din categoria celor care dau din faruri şi la supermarket te lovesc cu căruţul în glezne.

Dar Max nu s-a lăsat tulburat.

— Aţi putea să le împachetaţi puţin?

— La ce vă gândiţi, când spuneţi „puţin”? Partea din faţă sau din spate? l-a provocat Kiki.

— Şi, şi. Iar acum aş dori ceva dulce şi pentru fiica mea.

Oamenii de la coadă, înşiraţi în spatele lui, au gemut la unison.

— Aveţi o fiică? s-a arătat Kiki interesată, uitând cu totul de ceilalţi clienţi. Sunteţi sigur?

— Cum să nu. O cunosc de când era doar o linie pe testul de sarcină.

— Asta nu înseamnă absolut nimic. Lumea din jur ştie cel mai bine! i-a replicat Kiki. Un bărbat nu are cum să fie sigur, niciodată.

— Am fost de faţă când s-a văzut prima dată că îi bate inima, am fost de faţă la pregătirile pentru naştere, i-am cântat cât încă nu venise pe lume, am încercat să o ajut să se aşeze în cea mai bună poziţie pentru a veni pe lume, şi imediat după aceea i-am numărat degetele. Micuţa e cel mai mare eveniment din viaţa mea, după ce mi-am pierdut virginitatea, graţie Corei Müller. Ce altceva să-i fiu, dacă nu tată?

Kiki şi-a şters câteva lacrimi cu marginea şorţului şi i-a pus comanda în faţă.

— Mai am o singură întrebare. Importantă. De viaţă şi de moarte.

Care ar putea fi marea întrebare? Kiki îl privea, curioasă.

— Se poate trece în cont? a întrebat Max, fără să ezite. Sunt lefter.

Kiki a aruncat după el cu laveta, iar Max a prins-o din zbor, trăgând-o aproape, ca să o poată săruta.

— Cât mai durează povestea asta? a izbucnit expertul în stat la coadă.

— Şi eu doresc să comand la fel, a spus muncitorul cu cască de constructor, căruia îi venise rândul.

În aceeaşi seară, Max s-a întors acasă. Kiki nu reuşea să adoarmă. Era impresionată de generozitatea lui. Şi îi era recunoscătoare. Dar oare era bine ce se întâmpla? Nu îşi putea lua gândul de la Eva, plângând.

„Greta va vrea să ştie adevărul”, aşa-i spusese Eva.

Se agitase toată seara prin casă, ca un tigru în cuşcă. Trecuse de patru ori pe lângă bufet înainte să-i atragă atenţia un plic ciudat. Scrisoarea! Rezultatul testului de paternitate. Plicul era deschis. Max ştia de mult.

— Este fiica mea, i-a spus Max, simţind că ea nu adormise încă.

— De când ştii?

— De câteva zile. Am optat pentru testul rapid. Va trebui să ne descurcăm fără maşină.

— Eşti un escroc, a bombănit Kiki.

Max s-a mulţumit să-i zâmbească.

— Recunoaşte şi tu, povestea a fost mult mai palpitantă aşa. Pe deasupra, nu era nimic neadevărat.

Kiki a oftat. Max era imposibil. Şi irezistibil.

69

Frido îşi dădea toată silinţa. După patru sute optzeci de porţii de pizza Casa di Mama de la Dr. Oetker, opt opriri la McDrive şi o uşoară intoxicaţie cu peşte la Nordseegrill, cumpărase o carte de bucate, cu o zi înainte de întoarcerea soţiei sale. *Bucătăria asiatică pentru începători,* alegerea lui. Rămăsese unica regiune de pe glob necucerită din punct de vedere culinar de Eva. Din spirit pur de autoprotecţie. Nu mai rezista, psihic, încă unei incursiuni la McDonald’s. Şi îşi dorea din toată fiinţa lui să îi facă Evei o surpriză, în prima seară: sushi. În vreme ce Eva îşi desfăcea bagajul, el îi şi pusese la treabă pe copii. El pregătea orezul, Anna tăia conştiincios castraveţi şi avocado, Frido Jr. Somonul, iar David răsucea totul în foi *nori* fripte, într-un dispreţ total şi visând la un hamburger. Lene, care ieşise de două zile din spital, supraveghea întreaga operaţiune.

— Aveţi nevoie de oţet. Fără oţet, nu merge.

— Arăţi nemaipomenit! a exclamat Anna, când Eva a apărut în bucătărie.

Purta o pereche de jeanşi scumpi, pe care îi cumpărase cu câţiva ani în urmă, intenţionat mai mici, ca să aibă o motivaţie. De atunci, de câte ori dădea peste ei în şifonier, se simţea în pragul depresiei. Îi veneau ca turnaţi, deşi se chinuise puţin să le închidă fermoarul. Indiferent cât de mult ţineau cei din Achenkirch să sublinieze că nu era vorba despre o cură de slăbire, ea, Eva, se simţea mult mai bine fără cele câteva kilograme de care reuşise să scape. Rezistase! Era mândră de ea.

Şi hotărâtă să aplice în viaţa de zi cu zi experienţa câştigată la Achenkirch. Prima măsură, respectarea orelor de masă.

— Înainte de Achenkirch, a recunoscut ea, am trăit ca Winnie the Pooh, eram mereu în căutare de ceva comestibil.

De acum însă, lucrurile se vor schimba. Dar, din clipa în care a auzit soneria, a înţeles că totul va fi dat peste cap, în ciuda bunelor ei intenţii, chiar din prima zi. Simţea acea energie paroxistică, parcă mai imperioasă ca de obicei. Şi până să apuce să-şi facă un plan de a-i împacheta toată povestea lui Regine, David a profitat să scape de frunzele lui de alge şi a fugit la uşa de la intrare.

O persoană din serviciul civil al clinicii a împins în bucătărie scaunul cu rotile în care se afla Regine. La fel de strălucitoare şi de multicoloră ca întotdeauna.

— În ce ai putut să te bagi! a strigat Regine, întinzând braţele spre Eva.

Nu te enerva, şi-a zis Eva. Nu da semne de slăbiciune. Nu reproşa nimic. Nu te lăsa provocată. Columbo, cu stilul lui insistent de a intra în graţiile criminalului, nu mai era la modă din anii şaptezeci. Acum apăruseră anchetatorii *cool,* suverani, dispuşi la conversaţii, dar fără implicări emoţionale. Dacă infractorul nu dorea să vorbească, nimic mai simplu, vorbeau faptele.

— Ce soi de copil încăpăţânat! a început Regine.

Ca şi cum Eva ar fi avut doi ani şi jumătate şi ieşise cu tricicleta pe stradă, fără permisiunea mamei sale.

— Ca tata, probabil, i-a răspuns Eva.

Regine trebuia să priceapă că nu va scăpa cu o simplă conversaţie.

— Ce sens are să dezgropi trecutul? a rostit ea, tăios. Degeaba priveşti înapoi, nu se mai poate schimba nimic. Şi atunci, la ce bun?

— Ca să îi pot înţelege mai bine pe oameni.

— Şi ce ai înţeles tu acum, şi nu reuşiseşi să înţelegi înainte?

— Că părinţii tăi te-au exilat tocmai la Achenkirch. Pentru că plănuiai să fugi în lume. Cu Schmitz.

Anna, Lene şi Frido Jr. şi-au aruncat priviri furişe peste legumele, peştele şi algele de care se ocupau. În timp ce

Frido Senior se prefăcea prea ocupat să remarce furtuna care amenința liniștea familiei sale. Clătitul, fiertul și umflarea orezului pretindeau toată concentrarea lui de bărbat. Iar David nici măcar nu se apucase din nou de treaba lui.

— Și acum aștepți explicații de la mine? a întrebat-o Regine de sus.

— Nu, i-a răspuns Eva cât se poate de simplu.

— Nu? a ezitat Regine.

Un cuvânt foarte reușit, acest „nu”. Trebuia să țină minte, pentru viitoarele ciocniri cu mama ei.

— Nu, a repetat ea, adăugând cu detașare. Estelle l-a invitat pe Schmitz împreună cu formația lui la gala de caritate. Unde cu siguranță voi găsi o ocazie să discut cu Henry.

O abilă mutare de șah, care transmitea în același timp că toată povestea nici nu avea prea mare importanță.

— Mănânci cu noi? a mai adăugat Eva.

Regine a început să fluture din mâini.

— Trebuie să stau de vorbă cu tine. Între patru ochi.

Eva nu a reacționat.

— Acum. Pe loc. În camera de alături, i-a ordonat Regine.

Eva a împins scaunul cu rotile în camera de zi. Mai avea mult de exersat ca să își poată păstra calmul mai mult de cinci minute. Abia închisese ușa, când Regine s-a dezlănțuit.

— Eu aveam șaisprezece ani. Henry, douăzeci și unu. Eram teribil de îndrăgostiți. În fiecare noapte fugeam de acasă să îl ascult prin cluburi, cântând hituri cu formația lui. Până venea tata să mă recupereze, personal.

— Și te-a expediat la Achenkirch…

— Henry a jurat că va veni să mă ia de acolo, imediat ce va aduna suficienți bani.

— Ca să vă căsătoriți în Scoția?

— Așa ne imaginam noi, în stil romantic, a încuviințat Regine.

— Tu aveai şaisprezece ani. Din ce voiaţi să trăiţi?

— Eram îndrăgostiţi, i-a amintit Regine, plină de dezgust faţă de un asemenea capriciu mic-burghez. Nimic nu ne stătea în cale.

— Şi Olga?

— A cunoscut-o când eu mă aflam la Achenkirch. Nu am ştiut nimic.

— Şi de ce a mai venit la Achenkirch?

— Henry nu e un vânător de fuste. Nu a fost niciodată. A vrut să-mi spună adevărul în faţă. Şi că Olga era însărcinată. Dar eu am fost atât de fericită când l-am văzut, convinsă că venise să mă ia de acolo, încât el nu a mai putut să îmi mărturisească nimic.

— Şi atunci s-a întâmplat totul?

— Cred că a fost singura greşeală din viaţa lui. Simţindu-se pur şi simplu copleşit.

— Nu te-ai temut că vei rămâne însărcinată?

— „Dacă porţi ceva lila, nu rămâi însărcinată”, mă învăţase bunica ta, Lore.

Dintre pernele canapelei a apărut un chip radios.

— N-am auzit nimic, le-a asigurat David, care se „rătăcise” în drum spre bucătărie, preferând să se tolănească puţin ca să îşi verifice e-mailul pe smartphone, să nu îşi dezamăgească reţeaua socială. Eva l-a expediat imediat afară. Nu avea niciun chef să îşi vadă povestea vieţii scoasă pe Twiter, concentrată în o sută patruzeci de semne.

— Bun, tu erai la castel şi îţi făceai bagajele, iar Henry a dispărut, pur şi simplu.

— Am crezut că plecarea lui avea o legătură cu incendiul, într-un fel sau altul. Când l-am revăzut, era căsătorit, a spus Regine, clătinând din cap.

— Şi ce a zis, când a aflat că eşti însărcinată? a întrebat-o Eva, şocată.

— Tu ai reuşit să ajungi cineva şi fără tată. La ce ne trebuia nouă un Schmitz?

— El nu ştie că sunt fiica lui? a întrebat Eva, îngrozită.

— Ar fi putut să facă o socoteală, i-a răspuns scurt mama sa.

Regine preferase să lase totul în suspensie, atâta amar de vreme. Tot ce ura Eva mai mult, incertitudinea, nesiguranţa, o atrăsese dintotdeauna pe mama ei, cu o putere greu de învins.

— Mi-a fost mereu teamă să nu te ia de lângă mine. Atunci, după incendiu, toată lumea era pe urmele unei perechi de îndrăgostiţi, care se ascunseseră în şură.

— Dar Henry era de mult plecat, când şura a luat foc.

— Asta am înţeles mult mai târziu. Roberta a răspândit zvonul, ca să distragă atenţia de la ei. Pentru că ei au pus focul.

— Şi Olga?

— A fost foarte drăguţă, a recunoscut Regine. Şi de ajutor. Întotdeauna m-a ajutat. Am înţeles de ce se îndrăgostise Henry de ea.

Eva a gemut. Regine vorbea despre toate şi despre toţi. Doar despre lucrurile cu adevărat importante din viaţa ei tăcea cu încăpăţânare. Regine era fiica părinţilor ei, cu mult mai mult decât i-ar fi plăcut să recunoască vreodată.

— Olga este prietena mea. Amândoi au grijă de mine. Nu ai dreptul să îi faci nefericiţi, a prevenit-o Regine.

Eva a gemut şi mai adânc. Ce o împinsese să-şi înceapă căutările? Mai exista oare vreo cale de întoarcere?

70

Marea serbare începuse. Copiii Evei se ocupau de ghidarea maşinilor în parcarea clubului de golf. Înalta societate din Köln se întrunea acolo, în scop de binefacere. Erau de faţă şi toate doamnele de marţi.

Pâine pentru săraci. Şi Chanel pentru Estelle. Reuşise. La gala de caritate a clubului de golf strălucea în costumul ei roz, nou-nouţ. De sub mânecile trei-sferturi ieşeau la vedere mănuşi negre, iar croiala îi sublinia talia subţire. Fermoarul era perfect acoperit de jachetă şi cizmele negre, cu tocuri ameţitoare, îi încununau eforturile.

— Arăţi extraordinar, i-a murmurat regele farmaciilor.

Şi avea dreptate. Ceea ce Estelle citea limpede şi în privirile invidioase ale celor din jur.

— Trăim atât de artificial. Nu mai cunoaştem senzaţia de foame, şi-a informat ea prietenele îmbuibate. Nici nu ne dăm seama cât suntem de privilegiaţi că nu ne lipsesc mâncarea şi apa pe care să o bem.

De când scăpase de programul zilnic sever, de supravegherea autoritară şi de permanentul „noi”, Estelle devenise foarte convinsă de virtuţile terapiei prin post.

— Nu mai reuşeam să simt diferenţa dintre un gust bun şi un gust şi mai bun. Acum mă pot bucura din nou. Şi mănânc mult mai puţin decât înainte, i s-a confesat ea unei doamne bine modelate cu botox, care purta un pandantiv ce cântărea cam cât slăbise Estelle la Achenkirch.

Estelle trecea de la un grup la altul şi le vindea tuturor, cu simţ de răspundere, bilete de tombolă.

— Practica ascetică ne deschide percepţia esenţelor, le şoptea ea acelor persoane atât de bogate, în momentul în care îşi deschideau portofelul.

Estelle reuşea să-şi convertească experienţa recentă în bani lichizi.

— Nici nu vă vine să credeţi câtă fericire aduce ascetismul, se înfoia ea, noua sa siluetă stârnind mult mai

mult interes decât fotografiile copiilor înfometaţi din foaier. O săptămână de iad. În pustietatea acelui castel, îţi venea să te spânzuri de gard. Dar odată scăpat din iad, ştii cum arată paradisul.

Gândindu-se numai la scopul nobil al acţiunii sale, puţin îi mai păsa lui Estelle de argumentele nu tocmai oneste prin care reuşea să facă rost de fonduri. Care în final au fost de cinci ori mai mari decât în anii dinainte.

În mod normal, nu era treaba ei să vândă biletele de tombolă, dar insistase să împartă premiile. De fapt, pe cele mai multe le donase chiar ea. Se simţea ca un Moş Crăciun, fără să mai ţină seama de numerele lipite pe pachete. Estelle le împărţea pur şi simplu. Aşa se face că tocmai ea, bine-cunoscută pentru capacitatea sa de a lansa noi tendinţe, s-a ales cu o săptămână de terapie prin post pe valea Altmühl, Thalberg cu o masă la un restaurant de pe Eigelstein, Frido şi Eva cu un curs de tango, iar Caroline, care într-adevăr venise însoţită de Frank, *blind date*-ul ei, cu o sticlă de ulei de cânepă de pe valea Altmühl.

— Este un produs universal, a ţinut să le explice Estelle. Se poate pune în salată, în cada de baie, se poate folosi şi ca unguent. Sau ca subiect de conversaţie.

Produsele bio de pe valea Altmühl, donate nu de mult de producătorii locali pentru loteria Crucii Roşu din Achenkirch, au constituit atracţia galei protipendadei din Köln. Miere, paste făinoase, coşuri cu cârnaţi, cidru, lumânări din miere de albine, ceai de hamei, săpun din lapte de oaie, carne afumată, produse din soc, amestecuri de ierburi: Estelle îşi îndeplinea cu maximă pricepere rolul ei de ambasadoare extraordinară a văii Altmühl. Şi de binefăcătoare. Iar Max a dat lovitura cea mare, deşi nu participase la loterie, primind un sac de cartofi, cât să îi ajungă pentru un an. La insistenţele lui Estelle, care considera că ştie perfect ce îi lipseşte fiecăruia.

— Numai eu nu m-am ales cu nimic, deşi mi-au trecut toate premiile pe sub nas, s-a plâns Kiki, după ce tombola se încheiase, iar ea rămăsese cu mâinile goale, ca de obicei.

— Cineva doreşte să te cunoască, i-a spus Estelle, şi a luat-o cu ea, traversând sala de bal spre masa de onoare, rezervată celor mai generoşi donatori.

Kiki a tresărit, speriată. Johannes Thalberg stătea de vorbă cu un tânăr care avea un aer de student nonşalant, îmbrăcat în bluejeans, cu un tricou decolorat şi o geantă de umăr ieftină. Arăta de parcă s-ar fi strecurat în adunare, ca să poată ajunge cât mai aproape de toţi oamenii aceia cu greutate.

— Mai bine să nu deranjăm, a căutat Kiki să evite.

În ciuda rezultatului de la test, nu era sigură că Thalberg îşi dorea să îi fie prezentată din nou.

— Am găsit-o! a strigat Estelle nemilos.

Spre surprinderea lui Kiki, nu Thalberg s-a îndreptat spre ea, ci tânărul lui partener de discuţie.

— Viktor Linke, i l-a prezentat Estelle. Sunteţi oarecum colegi, a mai adăugat ea, îndepărtându-se împreună cu Thalberg.

Designer. Bineînţeles. Simţise de la început.

— Ai apărut exact la momentul potrivit, nu a ezitat Linke să o tutuiască din prima secundă. Oamenii ăştia cu nesfârşitele lor succese. *Boring.*

Kiki nu prea înţelegea nimic din ceea ce i se întâmpla.

— Ştii ce am câştigat la tombolă? a întrebat-o Linke, strecurându-şi mâna în buzunar.

De unde a scos o cutie de carton şi din ea un pahar din porţelan-ca-hârtia, din setul donat de Kiki, pentru premii.

— Excelent! a exclamat tânărul. De clasă mondială. Mie de ce nu mi-a venit o asemenea idee?

— La ce atelier lucrezi? l-a întrebat Kiki.

— Cu designul n-am nicio treabă, mă ocup doar de cafea, a asigurat-o Linke.

— Coffee to go, a înţeles Kiki.

Nu era de mirare că se tutuiseră de la început. La Coffee to go toţi erau, prin definiţie, cei mai buni prieteni.

— La ce filială? s-a interesat Kiki, politicos.

— Eu mă ocup de managementul recuzitei. Comand rolele de hârtie igienică, paharele de plastic, şerveţelele. Chestii din astea.

— Sună interesant.

Kiki a întors capul. Unde să fi fost Max? Mai bine ar fi dansat, decât să discute probleme de serviciu.

— Vrem să renunţăm la plastic. O cafea onestă, o relaţie onestă cu partenerii noştri, un concept onest pentru recuzită. Am fost în negocieri cu Thalberg. Dar după părerea mea, habar nu are ce le trebuie barmanilor noştri.

Kiki a simţit că i se moaie picioarele. În faţa ei se afla *chiar acel* Viktor Linke, una dintre cele patru stele din logoul Coffee to go. Stelele îi reprezentau pe fondatorii firmei care, studenţi fiind, porniseră afacerea.

— Ai putea să ne faci un proiect, pornind de la ideea asta? a întrebat-o Linke.

Acum i-acum! Ca în fotbal. Ea era vârful de atac. La zece metri distanţă de poartă. Trecuse de toţi fundaşii. Şi rămăsese doar cu portarul, faţă în faţă. Nu mai trebuia decât să şuteze balonul în plasă. Kiki ştia ce avea să urmeze. Linke o va invita la el la birou, a doua zi. Când ea va fi nevoită să îi mărturisească, deschis, că, fără o bonă, nu mai era deloc stăpână pe timpul său. Poate făcuse o greşeală când insistase ca Max să se întoarcă la Londra, să-şi termine studiile. Unde urma să plece chiar în zori, la ora 5.30, cu o cursă ieftină de Eurobus.

— Vino mâine la mine la birou ca să stăm de vorbă despre toate, i-a propus Linke.

Îi venea să-i sară de gât de bucurie. Dar atunci şi-a amintit de Falk. Şi de şomeri. Şi de lista sa de eşecuri. Cu cel mai desăvârşit calm, şi-a căutat o carte de vizită.

— Sună-mă la atelier, l-a rugat ea pe Linke. Îţi vor stabili o întâlnire. Aş mai avea capacitate pentru câteva proiecte, la anul.

Ianuarie. Astfel îi rămâneau câteva săptămâni la dispoziţie, în care să găsească pe cineva care să se ocupe permanent de Greta.

— Mai sunt trei luni până atunci, s-a plâns potenţialul ei beneficiar.

Kiki îşi dorea ca Falk să poată fi mândru de ea. În acest moment nu avea voie să facă nicio eroare de tactică. Trebuia să-şi păstreze calmul.

— Dă-mi un semn. Sunt convinsă că vom găsi o cale, l-a asigurat Kiki.

Şi apoi a jucat totul pe o singură carte. I-a întors spatele şi a plecat. Tremurându-i genunchii. Oare ce efect va avea? Nu se trădase cu nimic că îşi dorea din toată fiinţa un contract. Discutase ca o persoană capabilă să ofere ceva de valoare. Dar pe măsură ce se îndepărta, începea să se îndoiască tot mai tare că tactica abordată de ea fusese cea mai bună soluţie. Şi i s-a părut o veşnicie până ce Viktor Linke a ajuns-o din urmă, cu paşi grăbiţi. Şi cu iPhone-ul în mână.

— Marţi, 2 ianuarie. La ora 10, i-a spus el.

— Nu e neapărată nevoie să stabilim de pe acum, a supralicitat Kiki.

— Da, şi pe urmă să semnezi alt contract. Nici nu poate fi vorba.

— Marţi, 2 ianuarie, a confirmat Kiki. La ora 14. Dimineaţa lucrez la atelier.

Sigur, nu era adevărat, însă trebuia limpede stabilit cine era la comandă. Linke a încuviinţat. Există oameni care susţin că a învinge nu înseamnă totul. Dar mulţi dintre ei nu au tras niciodată lozul cel mare. Kiki se dovedise cea mai tare din ring. Nu Greta. Nici Max. Nici Thalberg. Ea era comandantul în mica sa întreprindere. Şi se mândrea nespus.

Kiki a ridicat degetul mare către Estelle. Avea o întâlnire stabilită. O avea pe Greta. Îl avea pe Max. Şi cartofi pentru un an întreg. Ce mai putea să îşi dorească?

71

— Şi? Ce ai de gând să faci? a întrebat Judith.

Se afla în toaleta clubului de golf împreună cu Eva, care tremura de nervi, fiindu-i imposibil să stabilească serios ce era mai important. Liniştea sufletească a familiei Schmitz sau întrebările care îi stăteau ei pe suflet.

— E preferabil să nu abandonezi niciodată, o sfătuise Caroline. Ştiu din proprie experienţă.

— Şi ce faci în continuare? a întrebat-o Judith.

— Intenţionez să mă ocup de domenii cu totul noi, a spus ea.

Apoi a clătinat sticla de ulei primită şi a dispărut.

Nu voia să-l lase pe Frank să o aştepte prea mult. Pentru Eva, era un exemplu. După ce pusese definitiv capăt căsniciei sale, îi mergea mult mai bine.

— Aventurile cu bărbaţi căsătoriţi nu sunt de mine, o asigurase Caroline.

— Ce ai făcut? Arăţi cu douăzeci de ani mai tânără, a întâmpinat-o Schmitz pe Eva.

Făcea proba de sunet, în grădină. Cum vremea se arăta neaşteptat de prietenoasă, estrada fusese montată fără întârziere sub cerul liber. Un om de afaceri generos oferise o sută de fotolii-sac, care stăteau risipite pe gazon, ca nişte mingi de golf uriaşe. În douăzeci de minute, Schmitz şi formaţia lui de pensionari aveau să cheme lumea la dans. Eva se simţea ca şi cum ar fi avut o sută optzeci de ani, apăsată de o greutate de plumb.

— Am urmat o terapie prin post, i-a spus Eva, cu voce stinsă.

— De mult mă bate gândul să fac şi eu asta, s-a entuziasmat Schmitz. Costumul meu de anul trecut, lucrat de Olga, aproape plesneşte pe mine.

Schmitz a executat pe loc o piruetă, pentru ca Eva să vadă efectele talentelor culinare ale Olgăi asupra

costumului său albastru-petrol, cu paiete. Henry şi Olga formau o pereche fermecătoare. Avuseseră copii împreună şi îi crescuseră împreună, îşi petrecuseră toată viaţa împreună, iar acum se bucurau de pensie, tot împreună. Ce treabă avea ea? În anumite situaţii adevărul nu servea nimănui.

— Am fost pe valea Altmühl. La un castel. Achenkirch, i-a spus Eva.

Schmitz a scăpat din mână cinelul pe care tocmai îl aşeza pe stativ. Zgomotul puternic a speriat-o pe Olga, care amenaja ceva mai în spate standul de unde se puteau cumpăra CD-urile grupului Schmitz & Friends. Eva se îndoia din ce în ce mai tare. Oare era momentul potrivit? Sau exista cu adevărat un moment potrivit?

— Burg Achenkirch, pe valea Altmühl, a repetat Schmitz, măsurând-o speriat.

— Nu pot decât să recomand locul. Iar în timp ce ţii post, îţi vin tot felul de gânduri, pe care nu le-ai avut niciodată. De unde te tragi? Încotro te îndrepţi?

— Dar cum ai ajuns tocmai acolo? Pe valea Altmühl? a întrebat-o Henry, sperând probabil că totul era o pură întâmplare

— Mama a lucrat la castel. Demult. În 1965. Înainte să mă aibă pe mine.

Henry Schmitz s-a întors spre Olga. Gestul imperceptibil, ezitarea lui şi tot tremurul. Eva a înţeles limpede că Schmitz ştia totul. Nimic nu fusese întâmplător: micile daruri, excursiile, drumurile cu maşina, când o bombarda cu întrebări, şi atenţia pe care i-o acorda Schmitz ori de câte ori venea în vizită.

— Cred că Olgăi nu i-ar face bine deloc, s-a bâlbâit el. În valea Altmühl.

Eva a tăcut, obligându-l să nu se oprească.

— Ei nu îi place deloc să călătorească. La vârsta noastră, suportăm mai greu schimbările. Olga e fericită în mijlocul familiei.

Eva simţea că i se face rău. Fiecare cuvânt mai arunca încă un pumn de sare peste vechea ei rană. Ce drept avea ea să le distrugă bătrâneţile celor doi Schmitz? Şi cu ce scop? Ca de acum înainte să fie invitată la familia Schmitz în seara de Ajun şi să demonstreze, cântând colinde de Crăciun, că moştenise talentul tatălui ei? Iar Olga să pregătească vestitul ei tort onomastic şi pentru cei patru nepoţi cei noi? Sau să se lupte cu ceilalţi urmaşi pentru averea lui Schmitz?

La un moment dat a privit în spate şi a constatat că Olga nu mai era singură. David o adusese şi pe Regine pe terasă. Ce s-ar fi întâmplat cu mama ei, dacă totul ieşea la iveală?

Şi dacă vecinii se transformau în duşmani? Eva îşi căuta febril în minte cuvintele pe care le păstra pregătite de atâta amar de ani.

— Ai vrut să mă întrebi ceva? a spus Henry, simţind lupta care se dădea în ea.

Construia o punte, special pentru ea, ca să rostească ceea ce el ştiuse dintotdeauna. Iar Eva nu îşi va mai putea lua înapoi cuvintele, niciodată. Obligată să trăiască sub greutatea lor, toată viaţa. Ce era de făcut?

72

Concertul a început în forţă. Regine dădea din cap în ritmul muzicii. Olga dansa vioi în spatele tarabei, iar Eva s-a hotărât să se apropie de ele. Regine nu a îndrăznit să o întrebe nimic. Şi-a extras din geantă un pliculeţ cu un amestec de ierburi şi şi-a condimentat mâncarea pe care David i-o adusese de la bar.

— De când am fost în India, am sentimentul că mâncarea europeană nu are niciun haz, a urlat în urechea Evei.

Mama ei rămânea consecventă cu ea însăşi. Probabil că şi în avion se simţea mai îndemânatică decât pilotul, cu puţin exerciţiu de încălzire. Şi, în orice caz, ştia că nu avea de ce să se teamă.

— Nu m-am încumetat, a recunoscut Eva.

— Îţi mulţumesc, a spus Regine.

Pentru prima oară, după multă vreme, nu avea pregătită nicio replică.

Ce ciudat! Eva se dusese la Achenkirch să îşi caute tatăl. Şi în cele din urmă îşi găsise mama. Atunci a înţeles totul.

— Secretele seamănă cu cartofii, i-a explicat Regine. Dacă le laşi să fiarbă suficient, se desfac de la sine.

— Am să îi spun totul în faţă. Mâine, a contrazis-o Eva cu tărie. Trebuie să discutăm în linişte. Fără Olga.

— Fără Olga. Şi fără copii. Şi eu am trecut prin asta. Patruzeci de ani. Şi acum aş avea mai mult de pierdut decât de câştigat.

— Îl iubeşti? a întrebat Eva.

Regine s-a oprit din mâncat. S-a uitat spre scenă, unde Schmitz cânta şi sălta în toate părţile, ca o minge din cauciuc, răspândind în jur bună dispoziţie şi bucurie de viaţă.

— Uneori, a mărturisit ea, zâmbind involuntar.

— Nu-i un răspuns! s-a revoltat Eva.

— Uneori mi se părea îngrozitor de mic-burghez, a insistat Regine. Şi alteori eram din nou îndrăgostită de el. Şi

atunci visam că am putea fi o familie cât se poate de normală.

— Aţi avut o aventură adevărată?

— Ce-ţi imaginezi tu? s-a apărat Regine cu tărie. A fost un singur episod. O gafă.

— Şi vrei să te cred?

Regine a încuviinţat cu toată convingerea.

— E foarte uşor să faci sex. Dar să nu faci sex, vreme de patruzeci de ani, cu bărbatul pe care îl simţi aproape, este o performanţă.

Apoi a făcut un semn în direcţia Olgăi şi a continuat.

— Mie nu mi-ar fi ieşit niciodată nimic atât de bine ca ei. Dacă ne-am fi căsătorit, acum am fi fost divorţaţi de treizeci şi opt de ani şi nu am mai fi schimbat niciun cuvânt între noi. Aşa, putem fi împreună până la moarte.

Un val de aplauze. Schmitz s-a apropiat de microfon, ca să anunţe piesa următoare.

— Există melodii de la care pornesc mari poveşti de iubire. Şi de câte ori le asculţi, te gândeşti la prima ta dragoste. Şi la ce s-a ales din ea.

Şi apoi a început să cânte. O melodie veche. A lui Doris Day. Pe care Regine o fredona mereu, gândindu-se la el.

You won’t admit you love me.
And so how am I ever to know?
You always tell me
perhaps, perhaps, perhaps.

Evei i-au dat lacrimile. Şi imediat a apărut o mână, de nicăieri, oferindu-i un pachet de batiste. Kiki se afla alături şi se smiorcăia şi ea, din pură solidaritate. Şi Caroline, Judith, până şi foarte ocupata gazdă, Estelle, toate îşi făcuse timp să vină la concert, strânse în jurul ei. Ascultau muzica, braţ la braţ. De ce erau iubirile atât de complicate? Şi prieteniile atât de simple? Eva ştia prea bine că doamnele de marţi veniseră acolo pentru ea. Şi că se putea bizui pe ele. Întotdeauna. Chiar dacă greşeau, rând pe

rând. Se bucurau să mănânce împreună. Şi să bea împreună. Şi să bârfească, să râdă, să se certe şi să se împace. Şi, o dată pe an, să facă o călătorie. Împreună. Anul viitor. Şi în fiecare an ce avea să vină. Până la sfârşitul vieţii. Dacă nu se schimba nimic. Şi mâine va sta de vorbă cu Henry Schmitz. Mâine. Mai mult ca sigur.

Cuvânt de încheiere

Valea Altmühl există, desigur. Cu părere de rău însă, nu şi castelul Achenkirch. Păcat. Altfel aş pleca direct acolo, pentru o săptămână, fără să stau pe gânduri.

Împreună cu extraordinara mea prietenă Kerstin Gleba, de altfel şi redactorul cărţilor mele, care îmi arată întotdeauna calea cea bună, sugerându-mi totul cu delicateţe prin formule de genul „Bineînţeles, e doar decizia ta, însă…”. Şi ar trebui să îi luăm cu noi şi pe Peter şi pe Aimée. Ne-ar prinde foarte bine o săptămână de concediu, departe de computer.

Sub niciun motiv nu ar fi bine să lipsească nici Christian şi Ruth, Andrea şi Marc, Peter (cel din HH), Jane, Peter şi Jolanda, Gesina şi Florian, Pia şi Paula şi Michaela, întotdeauna atât de aproape de noi. Copiii, căţeii şi şoarecii de bibliotecă ar fi şi ei, desigur, bineveniţi.

Şi pentru ca locul să fie plin, ar fi minunat să avem alături de noi şi simpatica echipă de la Kiepenheuer & Witsch, pe toţi cei care dau viaţă nu doar colilor albe de hârtie, ci şi serilor în societate şi ringurilor goale de dans. Iar Marc Conrad nu ar trebui să lipsească, sub niciun motiv, chiar cu riscul de a te trezi a doua zi cu şapte proiecte noi pe masa de scris.

De un loc de onoare se vor bucura la castel iubiţii mei Peter Jan, Lotte şi Sam care, cu multă răbdare, mă văd dispărând zilnic în exilul meu scriitoricesc.

Din nefericire însă, castelul Achenkirch este doar o plăsmuire de-a mea. Aşa că nu îmi rămâne, deocamdată, decât să vă mulţumesc tuturor. Pentru că îmi daţi

ascultare. Şi inspiraţie şi curaj. Şi pentru că îmi citiţi manuscrisele. Cu răbdare şi umor.

„În orice dezavantaj există un avantaj”, a spus mare filosof olandez Johan Cruyff. Aşa cum văd eu lucrurile, în situaţia noastră avem avantajul că într-o bună zi tot vom putea să petrecem. Cel puţin şapte ore la rând. Fără să lipsească nimeni.